

Eşref Edib

Mehmed Akif'in Yakın Dostu

KARA KİTAP

**Milleti
Nasıl Aldattılar?
Mukaddesatına
Nasıl Saldırdılar?**

derin
tarih

Eşref Edib

KARA KİTAP

**Milleti Nasıl Aldattılar?
Mukaddesatına Nasıl Saldırdılar?**

**derin
tarih**

Derin Tarih Kültür Yayınları— 36
Derin Tarih Dergisinin 49. sayısının bediyesidir.
Nisan 2016

Kara Knap

Notum
Maltepe Mah. Fetih Cad. No: 6 34010 Zeytinburnu, İstanbul
0212 467 65 05

www.derintarih.com
iletisim@derintarih.com

Baskı
Strateji Matbaası

ÖNSÖZ

Osmanlılaşdırma ve İslamsızlaştırma. Bir süredir bu iki terimde somutlaştırmaya çalıştığım yakın tarihimizdeki oyunların özünü en iyi hangi kitapta ortaya konulmuştur dersiniz tereddütsüz bir şekilde rahmetli Eşref Edib'in elinizde tuttuğunuz *Kara Kitap*'ını gösterirdim. *Kara Kitap* kadar polemik üslubuyla yazılmasına rağmen en basit bir kültür seviyesine sahip insanın dahi anlayabileceği bir netliğe yakın tarihimizdeki asıl meseleyi ortaya koyma başarısını çok az eser gösterebilmiştir. Onun için bu ülkenin hakiki evi adları olduğuna inananların dikkatle, dönüp dönüp okuması gereken bir kitaptır ve zaten bu sebeple dergimizin hediyesi olarak takdim edilmiştir.

Osmanlılaşdırma ve İslamsızlaştırma kavramı çiftiyle ifade ettiğim bu topraklarda Osmanlı'yı önce hukukun, sonra da kültürel olarak bitirme ve İslamiyetin bu topraklara vurduğu silinmez mühürü kazıyarak ortadan kaldırma çabalarına direniş bize Mehmed Akiften Necip Fazıl'a, Bediüzzaman Said Nursi'den Osman Yüksel Serdengeçti'ye, Sezai Karakoç'tan Eşref Edib'e, uzanan ışıltılı bir çizgideki aydınlarımızın mirasıdır ve fikir istihkamlarımıza besleyecek bu güçlü damarı açık tutmadığımız sürece ışıltımızın azalmasına ve körleşmeye mahkûm bulunduğumuzu bilmemiz gerekir.

Bir İngiliz yeni dünya düzenine girerken saflara olarak attığımız manevi değerlerin mahiyetini ve bize birer 'başarı' olarak yutturulan sözde 'inkılapların kimliğimizin hangi onsuz olmaz parçalarını öğütmek için devreye sokulduğunu görmezsek ecdadımızın

asırarca harikalar vücuda getirdiği bu mübarek topraklar üzerinde uyurgezerler gibi dolaşmaya mahkum olacağımızı bilmemizde fayda var. Pusulamızı kaybetmemek için de *Kara Kitap* gibi direnç noktalarımızı net olarak ortaya koyan altın ikazlara ihtiyacımız olduğunu kesin.

Unutmayalım ki, yukarıda sözünü ettiğimiz öz aydınların eserleri hakikat denizlerinde yolumuzu kaybettiğimizde bizi en azından dermansız kalıp boğulmaktan kurtaracak şamandıralardır ve onlara tutunmaya ihtiyacımız olduğunda yanı başımızda olacaklardır. Eğer onları nerede bulacağımızın bilgisizle mücehhez değilsek tam lazım olduklarında çaresiz kalmamız kaçınılmazdır.

İşte *Kara Kitap*'ı özellikle gençlerimizin önüne ışıltı tutacak bir fener olarak takdim ediyoruz. Yakın tarihimizde oynanan oyunları bütün çıplaklığıyla okuyacağınız kitabı rahmetli Eşref Edip şöyle anlatmıştı:

"Milletin en derin ızdırabını, en derin bir dardını teşhir ediyorum. (...) Bizim vazifemiz, hak ve hakikati tebliğden ibarettir. (...) Biz yaşadığımız devri, olduğu gibi tarihe tevdi etmekle mükellefiz. Vazifemizi yapıyoruz. Her halükârda Tevfik ve hidayet yalnız Allah'tandır."

Sizleri Mehmed Akif'in bu kadir dostu ile baş başa bırakırken onu "can gözüyle" okuyup "can kulağı" ile dinlemenizi rica ediyoruz.

MUSTAFA ARMAÇAN

TAKDİM

Yazı hayatına 1908'de *Sırât-ı Müstakîm* mecmuasını çıkarmakla başlayan ve 60 yıldan beri fâsılasız olarak din ve milletimize kalemiyle hizmet eden üstâd Eşref Edib'in Meşrutiyetten bugüne kadar Türkiye'de cereyan eden içtimaî, dinî ve siyasi cereyan, hâdiseler ve hareketleri yakından takip eden bu yazı serisi 60 senedir dinî hayatımıza yapılan suikastlerin bir tarihçesidir.

Hâdiseler vesikalara istinad ettirilmiş; partiler üstü tarafsız bir görüşle tetkik ve tahlil olunmuştur. Türk basınında böyle bir yazı serisi ilk defa çıkmaktadır. Hiç şüphe yok ki, bütün milletçe, merakla, heyecan ve ibretle okunacaktır.

Filhakika üstâdın *Yeni İstiklâl* gazetesinde çıkan yazıları, memleket çapında büyük akisler husule getirmiştir. Bilhassa Nur Risâlelerinin muarızlarından Senatör Ahmed Yıldız'a verdiği cevaplar, bütün memlekette çok büyük bir alâka uyandırmış, elden ele gezmiş, topluluklarda alenen okunmuş, gazetemizden kesilerek birçok vatandaşlara okutulmuş, bu suretle belki yüz binden fazla Müslüman kardeşlerimiz bu cevapları okumuş, hakikati öğrenmiştir.

Şeyhülislâm Mustafa Sabri Efendi nâmına ortaya sürülen ve Temyiz Mahkemesinin malûm kararının mesnedleri arasına sokulan muharriri meçhul düzmece broşürün sahteliğini meydana çıkarmış, İslâm ümmetine karşı iftira ve tezdviratı ile mâruf Doçent Çetin Özek'in bu sahte vesikayı kalb akçe gibi nasıl ortaya sürdüğünü bütün delilleri ile, vesikaları ile ortaya koymuş, bütün Risâle-i Nur muarızlarının çanlarına ot tıkamış, dillerini kurutmuştur.

Eşref Edib Bey Üstâdımızın yazı üslûbu çok akıcı, söz ve kelâmı, delil ve vesikalara müstenid, öz ve hakikat olduğu için okuyucularımız onun yazılarına çok meftundur. Hiç şüphe etmiyoruz ki, çok mühim bir mevzua temas eden bu *Kara Kitap* da diğer yazıları gibi heyecanla tâkib olunacak, elden ele gezecek, umumî ve hususî topluluklarda alenen okunacak, gazetemiz kapışılacak, her okuyucumuz tarafından birkaç nüsha alınarak Müslüman kardeşlerimize dağıtılacaktır. Tâ ki, millet yakın tarihimizde cereyan eden bütün hiyânet ve cinâyetleri olanca çıplaklığıyla anlasın ve öğrensın.

• Bu *Kara Kitap*, yakın tarihimizin kara ve kızıl sahifelerinin hikâyesidir.

• Bu *Kara Kitap*, milletin öz varlığına, mâneviyat ve

mukaddesatına karşı bozguncu zihniyetin, sapık ideolojinin irtikâb ettiği cinâyetleri, şenaatleri anlatır.

• Bu *Kara Kitap*, yürekleri yakan, vicdanları tutuşturan fâciaların hikâyesidir.

• Bu *Kara Kitap* kırk bin din talebesini sokağa döken, bütün din müesseselerinin kapılarına zincir vuran, bütün mekteplerden din derslerini kaldıran, Kur'an-ı Kerim surelerini ihtiva ettiği için din kitaplarını kamyonlarla toplayıp mezbeleliklerde yakanların hıyanet ve şenaatlerini tasvir eder.

• Bu *Kara Kitap*, dinî neşriyata karşı katliam emri veren, Kur'an diliyle ezan okuyanları zindanlara dolduran, Müslüman çocuklara namaz sûreleri okutanları cürm-i meşhud (suçüstü) mahkemelerine sürükleyenlerin şenaatlerini ortaya koyar.

• Bu *Kara Kitap*, Köy Enstitüleri diye açılan ahlâk ve namus mezbahalarında verilen içkili ziyafetlerde milletin masum evlâtlarına yapılan tecavüzleri, rezaletleri hikâye eder.

• Bu *Kara Kitap*, düzme tarih kitaplarında Müslüman Türk milletinin mukaddesâtını tahkir ve tezyif edici fikirleri Müslüman yavrularına aşıl原因larının suikastlerinden bahseder.

• Bu *Kara Kitap*, çok mühim hadiselerden bahseder. Tarihimizin kara sahifelerini tetkik ve tahlil eder.

• Bu *Kara Kitap*, İslâm'dan, milli hüviyetten uzaklaşma zihniyeti yıkılmadıkça Müslüman ve Türk milletinin din hürriyetine asla kavuşamayacağını söyler.

• Bu *Kara Kitap*, devirlerin geçtiğinden, fakat bu bâtil zihniyetin hiç değişmediğinden bahseder.

• Bu *Kara Kitap*, Müslüman Türk milletinin zimamdarlarının (başında bulunanların) daima hakikatleri bâtila çevirdiklerinden bahseder.

“Tanzimat dediler, memleketin temel binasını, temel nizamını tahrip ettiler. Islâhat dediler; baştan aşağı bütün millî düzeni ifsad ettiler. Meşrutiyet dediler; istibdad, şekâvet çetesi kurdular. Lâiklik dediler; din ve vicdan hürriyetini en ağır zincirle bağladılar. Demokrasi dediler; en koyu diktatörlük idaresi tatbik ettiler. Medeniyet dediler; vahşet ve rezalet getirdiler.”

Hep böyle Müslüman milletini aldattılar.

Bu *Kara Kitap*, bir asırdan fazla zamandan beri milletle dine reva görülen hakaret ve tecavüzün hak ve kanuna, anayasaya, kanunlara aykırı olduğunu söyler.

• Bu *Kara Kitap*, bir asırdan fazla zamandan beri milletle liderlerin arasında devam eden anlaşmazlığın, ayrılığın esaslarını ortaya koyar.

• Bu *Kara Kitap*, partiden partiye intikal edegelen sapık ve bozguncu zihniyet bertaraf edilmedikçe arada samimî vahdetin, kalbi muhabbet ve rabitanın aslâ teessüs edemeyeceğini (kurulamayacağını) söyler.

• Bu *Kara Kitap*, din hürriyetini zincire vurma yolundaki zihniyetin devirden devire, partiden partiye intikal ettikçe nasıl şiddetlenmiş olduğunu gösterir.

• Bu *Kara Kitap*, din hürriyetine en ağır darbeyi indiren 163. maddenin tesisinde Başvekil Şemseddin Günaltay ile Demokrat Parti Başkanı Celâl Bayar'ın nasıl anlaştıklarını ifşa eder.

• Bu *Kara Kitap* bu korkunç maddenin tesisindeki siyasi saikleri gösterir.

• Bu *Kara Kitap* Kur'an'ı eline alarak parlamento kürsüsünde: "Bu kitap yeryüzünde kaldıkça dünyada sulh ve selâmet olmaz" diyen meşhur din düşmanı Gladston gibi, Bayar'ın da Bursa'da onbinlerce vatandaş huzurunda mendebur bir kürsüye çıkarak: "Artık bu memlekette şeriat yaşamayacaktır!" diye Şeriat-ı Ahmediye'ye nasıl dil uzattığını izah eder.

• Bu *Kara Kitap*, ilericilik devrimcilik safsataları ile, Bursa nutku icatları, cinâyetlerini meşrûlaştırmak yolunu tutanlardan bahseder.

• Bu *Kara Kitap*, dil bezirgânlarından, mektep kaçkını kiralık âlimlerden istenilen fetvayı vermek için el pençe duran, Türk dilini jandarma süngüsü ile katletmeye kalkışan lisan cellâtlarından bahseder.

• Bu *Kara Kitap*, Kur'an-ı Azîmüşşan'ın asıl metnini kaldırmak isteyenlerin cânîyâne, kâfirâne plânlarından bahseder.

• Bu *Kara Kitap*, Hakka karşı gelenlerin zelîl âkıbetlerinden, hüsrانlarından bahseder.

• Bu *Kara Kitap*, ıslahatçılık nağmeleri ile işe başlayıp işbaşına geçtikten sonra milleti nasıl kazıkladıklarından bahseder.

Maddî, manevî, umumî, hususî... Bu samimi teveccüh ve müzaheretleridir ki imtihanı çok müşkül olan bu dâvamızda başarı kazanmış olacağımız hususunda bize büyük bir kuvvet kaynağı olmuş ve olmaktadır. Tevfik Allah'tandır.

MEHMED ŞEVKET EYGI

Sapık Zihniyet, Bâtıl İdeoloji Yıkılmadıkça Müslüman Türk Milleti Din Hürriyetine Aslâ Kavuşamaz

Bir zamanlar dünyaya meydan okuyan Müslüman Türk milletini çökerten, asırlarca üç kıt'ada hükümlen olan Müslüman Türk İmparatorluğunu yıkan, parçalayan sapık ve bozguncu zihniyet yıkılmadıkça Müslüman Türk Milletinin din hürriyetine kavuşmasına, halâsına asla imkân yoktur. Her şeyden evvel bu zihniyetin yıkılması lâzımdır. Bu, temel dâvadır.

Nasıl ki Müslümanlık herşeyden evvel şirkin, puta tapmanın kaldırılmasına ehemmiyet vermiştir. İşin başında bu vazife Peygambere tevdi olunmuştur. Oruç, haç, zekât gibi ana esaslar farz kılınmazdan evvel bütün ehemmiyet şirkin, Allah'a ortak yapmanın, Allah'tan gayriye tapmanın kaldırılmasına, yok edilmesine hasredilmişti. Mekke'de 13 sene gibi geniş bir zaman hep şirke mücadele edildi. Bu yolda birçok âyetler nâzil oldu. Bu suretle Müslümanlık herşeyden evvel şirki iptâl etti, tevhidi tesis etti.

Bugün de Müslümanlığın, herşeyden evvel, ana dâvâsı, bu sapık zihniyeti yok etmek, din hürriyetini sağlamaktır. Büyük Peygamberimizin yolu budur. Bütün hayatta O, bize bir örnektir. Örnek olmak için Peygamber beşerden olmuş-

tur. O'nun yaptığı işler insanların yapabileceği işlerdir. İnsanların yapamayacağı işler O'na ve bize yükletilmemiştir.

Cemiyet-i beşeriye (insanlık), bugün, İslâmdan evvelki dalâlet (sapıklık) devrini andırır bir vaziyette bulunuyor. Bu meyanda Müslüman Türk milleti de yolunu şaşırmıştır. İmânı çökmüştür. İlhad (dinsizlik) zihniyeti, mânevî varlığını büyük tehlikeye mâruz bir hâle getirmiştir.

Bu, nasıl oldu? Millet bu hale nasıl geldi? Nasıl getirildi? Bu güzel memlekete, bu İslâm diyârına ilhad zihniyeti nasıl sokuldu? Bu sapık, bu bozguncu zihniyet nasıl kökleşti? Memleketin içtimaî âhengini nasıl yıktı? Millet'in dinî şeâiri (ilkeleri), millî hüviyeti, millî secâyası (karakterleri) nasıl kemirildi? Millî mümeyyizâtı nasıl aşındırıldı? Mânevî varlığı nasıl soyuldu? Dinden, imandan nasıl uzaklaştırıldı? Bunu ortaya koymak, yapılan işleri göz önüne almak, hakikati bilmek, öğrenmek ona göre çare aramak lâzımdır.

Bu sapık zihniyeti... Allah yolunu bırakarak şeytan yolunu tutanların can ü gönülden benimsedikleri, kendilerine mâl ederek dört elle sarıldıkları bu solak, bu yıkıcı, bu sapık zihniyet, bu mason zihniyet, bu müfsid, bu bozguncu Marksist ideoloji yıkılmadıkça millet'in din hürriyetine kavuşmasına aslâ imkân yoktur. Onun için herşeyden evvel bu ana dâvâsının öne alınması lâzımdır.

Milleti Nasıl Aldattılar?

Memleketi Nasıl Yıktilar?

Milletin Mukaddesatını Nasıl Çiğnediler?

Tanzimat dediler; memleketin temel bünyesini, temel nizamını tahrip ettiler. Islâhat dediler; baştan aşağı bütün millî düzeni ifsâd ettiler. Meşrutiyet dediler; istibdat çetesi kurdular. Lâiklik dediler; din ve vicdan hürriyetini en ağır zincirlerle bağladılar. Demokrasi dediler; en koyu diktatörlük idaresi tatbik ettiler. Medeniyet dediler; vahşet ve rezâlet getirdiler.

Bütün bu bozguncu hareketin neticesi ne oldu? O me-
yanda Tanzimatçıların frenkleştirme hareketi, Müslüman
Türk milletinin hükümranlığını sarstı; içtimâî hayatını
bozdu; Müslüman Türk heyet-i içtimaiyesini (toplumunu)
Hristiyan heyet-i içtimaiyesinin tesir ve nüfuzu altına sok-
tu, devlet iflâsa sürükledi, zayıf düşürdü, nihayet Moskof
orduları İstanbul kapılarına dayandı.

İttihatçılar aynı zihniyeti tâkib ederek memleketi far-
mason localarından idareye kalkıştılar. On seneye varmadı;
koskoca imparatorluğu inkırâza sürüklediler, devletin te-
mellerini yıktılar. Kıt'alar elden gitti, memleket parçalandı,
perişan oldu.

Kalan bir karış toprakta Halkçılar, İttihatçılardan devral-
dıkları sapık, bozguncu zihniyeti bütün hızıyla yürüttüler.
Bütün gayz ve kinleriyle milletin mâneviyâtına saldırdılar.
Mukaddesatına hücum ettiler. Din müesseselerini kapattı-
lar, mekteplerden din derslerini kaldırdılar. Allah, Peygam-
ber tanımayan derbeder bir nesil yetiştirdiler.

İşte bu yazı serisi, bu hazin mâcerânın hikâyesidir; dört
tarihî devrenin fecâyîini anlatır. Birinci, ikinci devirler,
yani Tanzimat ve Meşrutîyetin yıkıntıları uzun sürdüğü
için onların tahlilini sonraya bırakıyorum. Şimdi yalnız
üçüncü ve dördüncü devirleri alıyorum... Bu devirlerde mil-
letin öz varlığına, mâneviyat ve mukaddesatına karşı bu
bozguncu zihniyetin irtikâp ettiği (gerçekleştirdiği) faciâla-
rı hülâseten izah edeceğim.

Dinî Neşriyatlara Karşı Katliâm Emirleri

- "Gazetelerimizin son günlerdeki neşriyatı arasında
dinden bâhis (söz eden) bazı yazı, mütalâa îmâ ve temsillere
rastlanmaktadır. Bundan sonra din mevzuu üzerinde gerek
tarihî, gerek temsîlî ve gerek mütalâa kabilinden olan her
tür türlü makale ve fıkra ve tefrikaların neşrinden tevakkî edil-
mesi (kaçınılması) ve başlanmış bu gibi tefrikaların en son
on gün zarfında nihayetlendirilmesi." (T.C. Başvekâlet, Mat-

buat Umum Müdürlüğü, İç Matbuat Dairesi, 1945).

• “Biz her ne şekil ve surette olursa memleket dahilinde dinî neşriyat yapılarak dinî bir atmosfer yaratılmasına ve gençlik için dinî bir zihniyet fîdeliği vücuda getirilmesine taraftar değiliz.” (T.C. Dahiliye Vekâleti, Matbuat Umum Müdürlüğü, sayı 658 ve 17 Mayıs 1942).

Evvelâ şurasını kaydedelim ki, evvel, âhır, benim hiçbir partiyle alâkam, hiçbir siyasî teşekkülle en küçük bir ilgim yoktur; ne geçmişte, ne hâl-i hazırda, 60 senelik neşriyat hayatım bunu ispat eder. Siyasete intisap etmiş olmamak itibariyle herhangi bir partinin idarecileriyle dostluk ve düşmanlık gibi şahsî bir münasebetim mevzubahis değildir. Hattâ bir muârefem (tanışıklığım) bile yoktur. Kimseden birşey beklediğim de yoktur. Biz tamamiyle partiler üstü olarak, millî ve İslâmî nokta-i nazardan, partilerin, memleketi idare edenlerin yalnız ef'âl ve icraatı ile, zihniyet ve ideolojileriyle meşgulüz. Bu itibarla yazımızı herhangi siyasî bir maksada yahud şahsî bir gareze atfetmeye mahal yoktur.

Maksadımız, dinimize karşı takib edilen düşmanca hareketin, revâ görülen hakaret ve tecavüzün hak ve kanuna, anayasaya, lâikliğe, insan haklarına, demokrasiye aykırı olduğunu ibret nazarları önüne sermek; bir asırdan fazla zamandan beri devam eden milletle idâreciler arasındaki anlaşmazlığın, ayrılığın esas sebebini ortaya koymak; fırkadan fırkaya, partiden partiye intikâl edegelen sapık ve bozguncu zihniyet bertaraf edilmedikçe, hakikî surette lâiklik tatbik edilmedikçe, hakikî surette din hürriyeti sağlanmadıkça, millet sahip olduğu hakkına kavuşmadıkça, millî emâneti üzerine alanlar milletin arzu ve irâdesine sadakat ve itaat göstermedikçe arada samimi vahdetin, kalbî muhabbet ve râbitanın aslâ teessüs edemeyeceğini anlatmaktan ibârettir.

buat Umum Müdürlüğü, İç Matbuat Dairesi, 1945).

• "Biz her ne şekil ve surette olursa memleket dahilinde dinî neşriyat yapılarak dinî bir atmosfer yaratılmasına ve gençlik için dinî bir zihniyet fîdeliği vücûda getirilmesine taraftar değiliz." (T.C. Dahiliye Vekâleti, Matbuat Umum Müdürlüğü, sayı 653 ve 17 Mayıs 1942).

Evvelâ şurasını kaydedelim ki, evvel, âhır, benim hiçbir partiyle alâkam, hiçbir siyasî teşekkülle en küçük bir ilgim yoktur; ne geçmişte, ne hâl-i hazırda, 60 senelik neşriyat hayatım bunu ispat eder. Siyasete intisap etmiş olmamak itibariyle herhangi bir partinin idaretileriyle dostluk ve dostmanlık gibi şahsî bir münasebetim mevzubahis değildir. Hattâ bir muârefem (tanışıklığım) bile yoktur. Kimseden birşey beklediğim de yoktur. Biz tamamiyle partiler üstü olarak, millî ve İslâmî nokta-i nazardan, partilerin, memleketi idare edenlerin yalnız e'fâl ve icraatı ile, zihniyet ve ideolojileriyle meşgûlüz. Bu itibarla yazımızı herhangi siyasî bir maksada yahud şahsî bir gazeze atf etmeye mahal yoktur.

Maksadımız, dinimize karşı takib edilen düşmanca hareketin, revâ görülen hakaret ve tecavüzün hak ve kanuna, anayasaya, lâikliğe, insan haklarına, demokrasiye aykırı olduğunu ibret nazarları önüne sermek; bir asırdan fazla zamandan beri devam eden milletle idâreciler arasındaki anlaşmazlığın, ayrılığın esas sebebini ortaya koymak; fıkadan fırkaya, partiden partiye intikâl edegelen sapık ve bozguna zihniyet bertaraf edilmedikçe, hakikî surette lâiklik tatbik edilmedikçe, hakikî surette din hürriyeti sağlanmadıkça, millet sahip olduğu hakkına kavuşmadıkça, millî emâneti üzerine alanlar milletin arzu ve irâdesine sadakat ve itaat göstermedikçe arada samimî vahdetin, kalbî muhabbet ve râbatının aslâ teessûs edemeyeceğini anlatmaktan ibârettir.

Bâtıl Zihniyet Misyonerlerinin, Terakkiye İslâmiyetin Mâni Olduğu Hakkındaki Davaları İflâs Etmiştir

Bu bâtil zihniyetin misyonerleri, Türk milletinin geri kalmasının sebebini İslâm dinine atf ediyorlardı. "Din, medenî hayata mâni bir zehir" olarak telâkki etmişlerdi. Türk milleti, dininden tecrit edilecek olursa yükseleceği iddiasında idiler. Bütün programlarını buna göre tanzim etmişlerdi. İcrat ve tatbikatları da bu yolda idi.

Hani, milleti yükseltme yolunda ne yaptılar? İslâma karşı bu hasmâne tezleri üzerinden çok uzun zamanlar geçtiği halde ne hünerler gösterdiler? Kalkınma şöyle dursun, cebâlet ve sefâletin daha umumileşmesinden başka ne netice hâsıl oldu?

Müterakki (ileri) milletlerin kalkınma hamleleri umumiyetle 25-30 sene arasında tamamlanmıştır. Bizle ise evvelce bir asır, sonrada yarım asra yakın bir zaman geçtiği halde ilim sahasındaki geriliğimizde hiçbir ilerleme olmamıştır.

Türkiye'nin bundan yarım asır evvelki dünya ilim seviyesine nazaran durumu ile bugünkü dünya ilim seviyesine nazaran durumu karşılaştırılırsa umumi dünya terakkisi karşısında bizim ilerici misyonerlerin hiçbir terakki göstermedikleri apaçık anlaşılır. Terakkiye mâni dıye İslâmiyete arka çevirdiler ve beynelmîlel sahada kaç tane âlim yetiştirdiler? Ne gibi bir keşifte bulundular? Nobel mükâfatını mı aldılar? Bugün müterakki bir milletin seviyesi, yetiştirdiği âlimlerin miktarına göre ölçülür.

İşte İslâmiyeti terakkiye mâni addeden bâtil zihniyet misyonerlerinin, câbil ve liyâkatsiz halkçıların ve o yolda gidenlerin tezlerinin ne kadar boş olduğu, İslâmiyete karşı yaptıkları iftirânın ne kadar hasmâne olduğu bugün tamamiyle anlaşılmıştır. Çünkü bütün akâmete uğramış dâvâları gibi cemiyetleri de haybet ve husrâna mahkûm olmuştur.

Demek istiyoruz ki, evvelce bir asra, sonra da yarım asra yakın bir zaman tecrübesi yapılan ve sonunda iflâs etmiş olan Halkçıların bu bâtil zihniyetlerinin devamına ve bu

tecrübenin tekrarına artık milletin tahammülü, güveni yoktur. Bu bâtil zihniyetin kökü mutlaka kazımalıdır. Bu yapılmadıkça Müslüman Türk milleti için halâs imkânı yoktur.

Yazılarımı muhterem okuyucularımın dikkatle takip edeceklerini, ehemmiyetle nazarı ihibâre alacaklarını ümid ederim. Çünkü bu mesele, Müslüman Türk milletinin ana dâvasıdır. Bu mason, bu sapık ve bozguncu zihniyetle dinimiz arasındaki mücâdele, hayat-memat (ölüm-dirim) mücadelesidir.

Muhterem okuyucularımı

Maksadımız, milletin en derin bir derdini teşhirdir.

Muhterem okuyucularımın ciddi alâkalarını beklerim.

Boş sayfaları doldurmak için bu yazıları yazmıyorum. Boş vakitlerinizde size bir meşgâle olmak için bu zahmete katlanmıyorum. Milletin en derin bir ızdırabını, en derin bir derdini teşhir ediyorum. Sözlerimi can gözüyle okumanızı, can kulağı ile dinlemenizi isterim. Şöyle bir göz gezdirip de bu varakpâreyi manavdan alacağınız zerzavata sargı kâğıdı yaparsanız, çok üzülürüm, hakkımı helâl etmem. Kendiniz candan okuyacağınız gibi, mü'min kardeşlerinizi de candan okutursanız, bu sînn ü sâlde Hak yolunda bu kadar zahmette bulunduğuma canım yanmaz. Bizim vazifemiz, hak ve hakikati tebliğden ibârettir. Zulüm ve sefâlet yüzünden batan milletlerin âkıbetlerini gösteren Kur'an'ın ikazları insanlar için büyük bir ibret levhalarıdır. Biz yaşadığımız devri, olduğu gibi tarihe tevdi etmekle mükellefiz. Vazifemizi yapıyoruz. Her hal ü kârda tevfiğ ve hidâyet yalnız Allah'tandır.

Zararlı Bir Kurûite

Lâikliği din aleyhtarlığı mânâsına anlayan ve o yolda tabik eden halkçıların günâhı çok büyüktür. Çünkü onların

devrinde Müslüman Türk milletinin imanı, millî secâyası, millî hüviyeti, dinî şefîri çok sarsılmış, asırların yapamayacağı tahribata maruz kalmıştır. Bu devirde CHP'nin bozguncu, sapık zihniyeti, bütün azgınlığı, bütün şiddet ve ceberrûtiyle tatbik olunmuştur. Bunun neticesidir ki, bugün dinden, imândan mahrum, millî değerlere düşman, komünizme âşık, haymatloz, derbeder, serseri bir nesil yetişmiştir.

Bütün icrâatı ile sabit olmuştur ki, Halk Partisi denilen bu teşekkül, bu komite, alelâde bir parti değildir. Başka bir karakteri, kendisine has bir ideolojisi vardır ki, bunu bir din gibi telâkki eder; halkın kafasına yerleştirmek ister. Bu itibarla alelâde bir siyaset teşekkülünden ziyâde ideolojik bir komite, bir topluluktur. Elîne fırsat geçtikçe, ideolojisini, bâtıl akidesini zorla tatbik etmeye çalışır. Mâlûm bâzı memleketlerde olduğu gibi...

Karşısında iki muhtelif kuvvet vardır: Biri siyaset partiler, biri de dindir, İslâm dînidir. Siyasî partilerle olan mücadelesi, sandalya kavgasıdır. Fakat din ile, Müslümanlıkla mücadelesi ideoloji meselesidir. Kırk senelik hayatı bunu şâhidlikler, tuzağına düşürür, iktidarı eline alır. Fakat Müslümanlıkla mücadelesi başka bir mâhiyet arz eder. Bozuk, yıkıcı, devirici ideolojisini, bâtıl akidesini kafalara, kalblere yerleştirmek için evvelâ zemîni müsâid hâle getirmek yolunu tutar. Bütün din müesseselerini kapatır, bütün mekteplerden din tedrisatını kaldırır, zâlimane kanunlarla dinî sınımsız bağlar, demir çember içine alır. En ufak dinî bir faaliyet, İslâmî bir inkişafı amansız bir surette boğmaya çalışır.

Dinî neşriyâta karşı şiddetli bir vaziyet alır. Engizisyonvârî emirler ve kanunlarla dinî neşriyatın kökünü kurutur. Dinî yazı yazarları mahkemelerde süründürür. Bin türlü müşkilât çıkarır. Müesseselerini tâmmâ eder. Kendi bâtıl zihniyeti ve ideolojisine taraftar olanlara hazine'nin kapılarını açar, onları zenginleştirir, emrinde kullanır. Bu suretle dine karşı matbuatta bir cephe hazırlar.

Din ehline karşı bütün geçim kapılarını kapatır, onları sıkıntı içinde kasıp kavurur, dilenecek hâle getirir. Elindeki vasıtalarla, emrindeki gazetelere tahrik ettirir. Onları küçük düşürecek hiçbir fırsatı kaçırmaz.

Mekteplere kol atar, çocukların kafalarından, kalblerinden Allah fikrini yıkmak için tıyneti bozuk, sapık öğretmenleri kışkırtır. Onlara türlü maskaralıktan yaptırır. Tertipli (düzmece) hikâyelerle, kötü telkinlerle mâsum yavruları zehirler.

Din talebelerini sokağa döker, komünist yuvalarını açar, adına Köy Enstitüleri der. Plânlı telkinatla çocuklar dinden, ahlaktan uzaklaştırır, köylerin millî ve dinî âhengini bozacak ihtilâlcî unsurlar yetiştirir. Dinsiz, imansız, komünist ruhlu öğretmenleri himâye ve teşvik eder.

Rusya'daki dinsiz kulüplerden ilham alarak "Halk evleri" açar. Orada halkın dinî hislerini aşındıracak türlü mefsedetlere tevessül eder. Onlara din kitaplarının ve dergilerinin girmesini şiddetle yasaklar. Câmileri, mescitleri kapatıp oraları kızıl mâbed haline koymayı tasarlar.

Pespâye muharrirler bulur, onlara İslâm diniyle istihzâ, tahkir, Müslüman halkın âdetleri ve mukaddesatı ile alay eden piyesler yazdırır; mekteplerde, tiyatro sahnelerinde oynatır. Bu suretle halkın mukaddes hislerini çığnetir.

Düzme tarih kitapları hazırlar. Yalanlarla, iftirâ ve isnatlarla düzenbazlıklar yapar. Hakikatleri değiştirir. İslâm tarihini tahrif eder.

Dinî cemiyet teşkilini meneder. Müslümanlığın inkişâfına meydan vermemek, kendi bâtil akidesini yürütmek için hakâyika imâniyeye (iman hakikatlerine) basım kesilir. Muhayyel suçlar, cepheler ihdâs eder.

Gelecek yazılarımızda madde madde göstereceğimiz bu icraat lâikliğin böyle dinealeyhtar tatbikatı, komünist diyârından başka dünyanın hiçbir medenî ve lâik memleketinde yoktur.

İşte Halkçılar iktidarda oldukları uzun zamanlar bütün icraat ve tatbikatlarını hep böyle lâikliğe aykırı olarak yaptılar. Onlara bu hareketlerinin hesabını soran olmadı. Çünkü onların yerlerine gelecekler, o kökter idi. Yaktılar, yıktılar, bu asıl, bu faziletli milletin mânevi varlığını soydular, soğana çevirdiler. Din harâb, imân tûrâb oldu. Emaneti ehline vermeyen gafil Müslümanlar, işledikleri büyük bir suçtan dolayı tövbe ve istiğfar etsin, Allah'tan af dilesinler...

Din Müesseselerini Kapatıldar, Ahlâk Mezbahalarını Açıldar.

Cümlece mâlumdur ki, Halkçılar, evvelâ memlekette din müesseselerini kapatmakla dine karşı, İslâm dinine karşı taarruza başladıldar. Din müesseselerinde kırk bin din talebesi, yatakları omuzlarında, sokaklarda perişan bir hâlde, göz yaşları dökerken onlar iyş ü işret sofralarında rakılar, viskiler, şampanyalarla, zevk ve kahkahalarla, sabahlara kadar icrâ-yı şâdumanî eylediler. Maarif Vekillerinin, şampanya kadehini kaldırarak:

• Bugün kırk bin yobazın yuvalarını târûmâr ettim, diye attığı nâralar, hâlâ milletin kulağında çınlamakta, kalbini tutuşturmaktadır.”

Din müesseselerininin kapıları üzerine vurulan kara ve kızıl kilitler, uzun yıllar, bir çeyrek asırdan fazla zaman kaldı. Bu zâlimâne.. bu mülhidâne hareket karşısında din adamı yetişmesine imkân kalır mıydı? Bu suretle mâbedleri imamsız, minareleri müezzinsiz, köyleri hocasız bıraktıldar. Ölüleri gasledecek, defnedecek imam kalmadı. Cenazeler ortada tefessüh edecek (kokuşacak) hâle geldi

Hâlbuki bu din müesseseleri, Şeyhülİslâm Hayri Efendi zamanında Dârü'l-Hilâfe Medreseleri nâmıyla yepyeni bir tarzda teşkilâtlanmış, modern bir hâle gelmişti. Billâssa

1' Bu cür'etkâr vekilin bilâhare bağırsağı patlayarak kazurası (pisliği) ağzından geldi. O hâlde cehennemi boyladı.

ahlak ve tertbiyeye ehemmiyet verilmiş olmak itibariyle millet nazarında fevkalade teveccüh ve rağbete mazhar olmuş, çok büyük bir mevki kazanmıştı. O derece ki, birçok vatandaşlar, hattâ hayli mebuslar, çocuklarını liselerden alarak Dârü'l-Hilâfe Medreselerine vermeye başlamışlardı.

Maddi, mânevî böyle mütekâmil bir şekilde meydana çıkan ve ilerlemekte olan bu din müesseseleri Halkçıların bozuk ideolojisi için büyük bir tehlike teşkil ediyordu. Din müesseselerinin bu inkişafından, devlet ve millet menfaatına memnun olmak icab ederken, kırk bin din talebesini bir anda sokağa döktüler, memleketteki bütün müesseselerinin kapılarını zincirlediler.

Tarih, böyle bir şenaati kayd etmemiştir. Ancak, dînsiz, imânsız Bolşeviklerin diyarında böyle cinâyetler işlenmişti. Apâşikâr görülüyor ki, bu cinâyet, ancak dinin, Dîni Mübîn-i İslâm'ın kökünü kurutmak maksadıyla irtikâp olunmuştur. Nitekim öyle oldu. Bu tecâvüz ve taarruzlar İslâmın varlığının temellerini sarstı.

Pekâlâ anlaşıyor ki, din müesseselerinin ve din ulemasının İstiklâl Harbi zamanında Müslüman halkı mücadeleye teşvik ve bilfiil harbe iştirâk hususundaki büyük hizmetlerini gören Halkçılar, bu mânevî kuvvetin, herdeki mutasavver tatbikatlarına, plânlarına engel olabileceği endişesiyle din ehlinin kudret ve nüfuzlarını kırmak için zaferden sonra din müesseselerini kapatmayı, din ehlini kudretsiz hâle getirmeyi, ilkeleri, ideolojileri için bir zaruret telâkki etmişlerdi. Nitekim yaptıkları bütün işlerde bu hakikat tezahür etmiştir.

•

Şayan-ı dikkattir ki, Halkçılar, İslâm dininin tâlim ve tedris müesseselerini böyle büyük bir gayz ve şiddetle yıkar-ken, Hristiyan ve Yahudilerin ve diğer bütün gayri müslimlerin din müesseselerine karşı en ufak bir müdahalede bile bulunmadılar. Ezcümle, Heybeliada'daki Papaz Mektebi ferih fahur kemâl-i emniyet ve serbestî ile Hristiyan din ada-

mı yetiştirmekte devam etti. Dahildeki Hristiyan mâbed-
lerinden ve mekteplerinden başka barice de din adamları
gönderecek derecede faaliyettedir bulunurlar. Diğer taraftan,
misyonerlerin bütün din müesseseleri de kemâl-i serbesti
ile faaliyetlerinde devam ettiler. Halkçılar onların kıllarına
bile dokunmadılar. Demek, Halkçıların yegâne hasmı, ye-
gâne taarruz hedefi, Müstüman müesseseleri idi.

Halkçıların bu şenaati, Müstüman Türk milletinin kal-
binde çok derin yaralar açtı ki, asırlar bu yarayı iyi edemez.
Bu acı bu yürekler yakan hiyanetler hâtıralardan silinemez.
Bu şenaatları irtikâp edenleri millet nasıl ister, ona nasıl
itimat eder? Nasıl güvenir?

•

Din müesseselerinin kapılarını zincirleyen, kırk bin din
talebesini sokağa döken, bütün mekteplerden din derslerini
kaldıran Halkçılar, açtıkları Köy Enstitülerinde komünist
öğretmenler yetiştiriyor, bunları Rusya'ya gönderiyor, ora-
da tahsilini ikmâl ettiriyor, sonra onları mâsum Türk yav-
rularının başına geçiriyordu.

Ö Köy Enstitüleri ki, orada kız ve erkek çocuklar bir ara-
da bulunduruluyor, her türlü rezaletler oluyor, sık sık idare-
cilere içkili, danslı ziyafetler veriliyor, mumlar söndürülü-
yor, diploma yerine kucaklarında bir pçle evlerine dönenler
oluyordu.

Ö Köy Enstitüleri ki, orada Marks'ın beyannâmesi, kom-
ünist eserleri öğretiliyor, Müslüman Türk milletinin dinî
örf ve âdetleri tahkir, mukaddesatı tezyif ediliyordu. En re-
zil hikâyeler okutuluyor, en bi-edebâne (edepsizce) piyesler
oynatılıyordu. Bu komünist batakhânelerine oluk oluk dev-
let parası akıtılıyordu.

Mekteplerden Din Derslerini Kaldırmak Şenaatında Bulundular

Halkçıların, Müstüman Türk Milletinin mânevi varlığı-

ahlak ve tertbiyeye ehemmiyet verilmiş olmak itibariyle millet nazarında fevkalade teveccüh ve rağbete mazhar olmuş, çok büyük bir mevki kazanmıştı. O derece ki, birçok vatandaşlar, hattâ hayli mebuslar, çocuklarını liselerden alarak Dârü'l-Hilâfe Medreselerine vermeye başlamışlardı.

Maddi, mânevî böyle mütekâmil bir şekilde meydana çıkan ve ilerlemekte olan bu din müesseseleri Halkçıların bozuk ideolojisi için büyük bir tehlike teşkil ediyordu. Din müesseselerinin bu inkişafından, devlet ve millet menfaatına memnun olmak icab ederken, kırk bin din talebesini bir anda sokağa döktüler, memleketteki bütün müesseselerinin kapılarını zincirlediler.

Tarih, böyle bir şenaati kayd etmemiştir. Ancak, dînsiz, imânsız Bolşeviklerin diyarında böyle cinâyetler işlenmişti. Apâşikâr görülüyor ki, bu cinâyet, ancak dinin, Dîni Mübîn-i İslâm'ın kökünü kurutmak maksadıyla irtikâp olunmuştur. Nitekim öyle oldu. Bu tecâvüz ve taarruzlar İslâmın varlığının temellerini sarstı.

Pekâlâ anlaşıyor ki, din müesseselerinin ve din ulemasının İstiklâl Harbi zamanında Müslüman halkı mücadeleye teşvik ve bilfiil harbe iştirâk hususundaki büyük hizmetlerini gören Halkçılar, bu mânevî kuvvetin, herdeki mutasavver tatbikatlarına, plânlarına engel olabileceği endişesiyle din ehlinin kudret ve nüfuzlarını kırmak için zaferden sonra din müesseselerini kapatmayı, din ehlini kudretsiz hâle getirmeyi, ilkeleri, ideolojileri için bir zaruret telâkki etmişlerdi. Nitekim yaptıkları bütün işlerde bu hakikat tezahür etmiştir.

•

Şayan-ı dikkattir ki, Halkçılar, İslâm dininin tâlim ve tedris müesseselerini böyle büyük bir gayz ve şiddetle yıkar-ken, Hristiyan ve Yahudilerin ve diğer bütün gayri müslimlerin din müesseselerine karşı en ufak bir müdahalede bile bulunmadılar. Ezcümle, Heybeliada'daki Papaz Mektebi ferih fahur kemâl-i emniyet ve serbestî ile Hristiyan din ada-

mı yetiştirmekte devam etti. Dahildeki Hristiyan mâbed-
lerinden ve mekteplerinden başka barice de din adamları
gönderecek derecede faaliyettedir bulunurlar. Diğer taraftan,
misyonerlerin bütün din müesseseleri de kemâl-i serbesti
ile faaliyetlerinde devam ettiler. Halkçılar onların kıllarına
bile dokunmadılar. Demek, Halkçıların yegâne hasmı, ye-
gâne taarruz hedefi, Müstüman müesseseleri idi.

Halkçıların bu şenaati, Müstüman Türk milletinin kal-
binde çok derin yaralar açtı ki, asırlar bu yarayı iyi edemez.
Bu acı bu yürekler yakan hiyanetler hâıralardan silinemez.
Bu şenaatları irtikâp edenleri millet nasıl ister, ona nasıl
itimat eder? Nasıl güvenir?

•

Din müesseselerinin kapılarını zincirleyen, kırk bin din
talebesini sokağa döken, bütün mekteplerden din derslerini
kaldıran Halkçılar, açtıkları Köy Enstitülerinde komünist
öğretmenler yetiştiriyor, bunları Rusya'ya gönderiyor, ora-
da tahsilini ikmâl ettiriyor, sonra onları mâsum Türk yav-
rularının başına geçiriyordu.

Ö Köy Enstitüleri ki, orada kız ve erkek çocuklar bir ara-
da bulunduruluyor, her türlü rezaletler oluyor, sık sık idare-
cilere içkili, danslı ziyafetler veriliyor, mumlar söndürölü-
yor, diploma yerine kucaklarında bir pçle evlerine dönenler
oluyordu.

Ö Köy Enstitüleri ki, orada Marks'ın beyannâmesi, kom-
ünist eserleri öğretiliyor, Müslüman Türk milletinin dinî
örf ve âdetleri tahkir, mukaddesatı tezyif ediliyordu. En re-
zil hikâyeler okutuluyor, en bi-edebâne (edepsizce) piyesler
oynatılıyordu. Bu komünist batakhânelerine oluk oluk dev-
let parası akıtılıyordu.

Mekteplerden Din Derslerini Kaldırmak Şenaatında Bulundular

Halkçıların, Müstüman Türk Milletinin mânevi varlığı-

na karşı taarruzlarının en şenî'lerinden biri de bütün Müslüman Türk mekteplerinden din derslerini kaldırmalandır. Bu yüzden Müslüman halkın, Halkçılara karşı buğzu, nefreti, gayz ve kini çok derindir. Asırlar geçse millet, onların bu şenâatini unutmaz. Halkçıların bu hareketi vatan evlâdı için öyle bir cinâyete, öyle bir felâket olmuştur ki, gençliğin bütün istikbâlini dalâlet içinde bırakmış, kalbini karartmış, ruhunu çöktürmüştür. Vicdanı boş, dinden, imandan mahrum bir neslin yetişmesine imkân vermiştir.

İslâm tarihinin dört asırlık hayatında çok zalimler, çok din düşmanları gelmiştir. Fakat hiçbiri İslâm'ın temellerine bu kadar şenî bir hiyânette bulunmamıştır. Bulunmak altına da gelmemiştir.

Beşeriyet, medeniyet tarihinde de böyle körpe, böyle mâsum dimağları dalâlette bırakacak caniyâne suikast vâki değildir. Hiçbir millet evlâdı böyle zalimâne bir şenâat karşısında kalmamıştır. Böyle bir cinâyeti akıllar, havsalar almaz. Salâbet ve şehâmet-i dinîyesiyle mümtaz Müslüman Türk milletinin Peygamber adını; kalblerinden iman nûrunu hâin turnakları, evlâtlarının ellerinden Kur'an cüzlerini; lisanlarından Allah kelimesini söken, parçalayan yırtıcı mahfûkların canavarlığı Müslümanlık tarihinde, insanlık tarihinde, medeniyet tarihinde, kapkara, kıpkızıl bir sahife olarak tescil edilmiştir.

Nasıl da kaydılar? Cehennem zebânisi gibi, nasıl kudurmuşcasına saldırdılar? Nasıl bu me'ânet ve şenâati irt.kâp ettiler? Bu öyle şeytânî, öyle Ebûcehilvârî bir hareket idi ki, İslâmı tâ temelinden zir ü zeber etmek, İslâm fideliğini kurutmak, harâbezâra çevirmek için düşünülmüş, danışılmış kasdı mahsusla yapılmıştı...

Müslüman Türk milletinin bu temel fideliği böyle kurutulduktan, harâbezâra çevrildikten sonra bir İslâm cemiyeti, bir İslâm milleti nasıl yetişebilir, nasıl neşv ü nemâ bulabilir? Temelleri bombalanmış olan bu koca mebnâ-yı iman nasıl ayakta kalabilirdi? Bu sükûsda kurban olan ne-

sil, Allah'a, Peygamber'e iman şöyle dursun, bu mefhumlara düşman olmaz mıydı? Nitekim olmadı mı?

Bu azgın ve kızgın söikâsî devri, aylar, yıllar değil, çeyrek asırdan fazla zaman devam etti. Bütün memleket mekteplerinde Allah'ın, Peygamberlerin adı anılmadı. Anılmak şöyle dursun, tahkir ve tezyif edildi. Mâsum, yavrucuklar böyle dinsiz, imansız yetiştirildi.

Müslüman Türk milletinin yavruları böyle dinsiz, imansız yetiştirilirken, öte taraftan Hristiyanların, Yahudilerin, Müslümanlardan başka bütün milletlerin çocukları mekteplerinde çayır çayır din dersleri alıyor, kendi dinlerine göre dinli, imanlı yetiştiriyorlardı.

Halkçılar, Müslüman Türk milletinin yavrularının İslâm dininin ümuhâliini öğretememeleri için o kadar zalimâne hareket ediyorlardı ki hususî surette çocuklarına din dersi, Kur'ân-ı Kerim dersi vermek isteyen Müslümanların evleri basılıyor, mâbetleri basılıyor, Kur'ân okutan, din dersi veren hocaları polisler yakalıyor, cürm-i meşhûd mahkemelerine sevk ediyorlardı. Hattâ, hattâ... O derece ki -halkın anlattığına göre- Bursa'da polisler kapıları dinliyor, içerden Kur'ân sesi gelen ev sahipleri dinî tedrisatta bulunmak suçu ile sorguya çekiliyorlardı.

Müslüman Türk milleti işte uzun zaman böyle yaşadı. Dinî, imanî, mukaddesatı, bütün mânevî vâhığı böyle rezil edildi, böyle tahkir ve tezyif olundu. Müslüman Türk milleti bu azgın küfür ve dalâlet devrini unuttu mu? Unutmasına imkân var mı? Bu zulümleri, bu şenâatleri irtikâp edenleri sevebilir mi? Sevmesine, istemesine imkân var mı? Dünyada zerre kadar iman, zerre kadar insanlık haysiyet ve şerefi olan hiçbir insan, hiçbir Müslüman, hiçbir cemiyet, hiçbir millet, hiçbir kavim yoktur ki, bu zulümleri irtikâp edenleri sevsin, istesin...

Din Kitaplarını Kamyonlarla Toplayıp Mezbelelerde Yaktılar

Bir aralık Halkçılar, zulüm ve şenâatlerini o derece ileri götürdüler ki, Kur'an dîli ile yazılı namaz sûrelerini ihtiva ettiği için, çocuklara mahsus olmak üzere neşredilen din kitaplarını bütün memleketten kamyonlarla toplattılar. Polis karakollarında ayaklar altında süründürdüler, sonra da mezbelelere attılar, büyük takdirlerle bu şenâati cihâna ilân ettiler. Bu cinâyeti irtikâp eden, kara ve kızıl kalpli bir münâfık idi. Kendisine bizzat:

- Bu yaptığınız hareket lâikliğe, din ve vicdan hürriyeti-ne sığar mı, dedüğümüz zaman gülmüş:

- Artık, Türk çocukları Arab'ın dilinden hoşlanmaz, bir şey anlamaz... demişti..

Bu kadar küstahlaşan bu adam, bu derece şenî (kötü) bir harekette bulunurken, Çankaya'da karargâh kuran Halkçı-ların şefi İnönü'nün en büyük iltifat ve ikramlarına mazhar oluyordu.

1942'de "Kur'an'dan İktibaslar" adıyla neşrettiğimiz bir eser de bütün memleket kütüphanelerinden toplattırıldı. Baştan başa âyet-i kerimeden ibaret olan bu mübârek eser, karakollarda ayaklar altında süründürüldü. Zamanın Mat-buat Müdürü, Halkçıların gözdesi, ideolojinin baş mümessi-li, meşhur müseccel (tescilli) solcu Vedat Nedim Tör "Dahili-ye Vekâleti Matbuat Umum Müdürlüğü, 653 ve 17 Mayıs 1942 tarihli" bize gönderdiği tezkerede şöyle diyordu:

"Biz her ne şekilde ve surette olursa olsun, memleket dahilinde dinî neşriyat yapılarak, dinî bir atmosfer yaratıl-masına ve gençlik için dinî bir zihniyet fîdeliği vücûda geti-rilmesine taraftar değiliz."

Vedat Nedim ki, komünist partisi kurmak ve Rusya he-sabına Türkiye'ye ihanet etmek suçuyla muhakeme edildiği sırada şöyle itirafta bulunmuştur:

"1925 tevkifatı (tutuklamaları) üzerine kaçan Şefik Hüs-

nû'nün Moskova'dan gönderdiği tâlimatı aldıktan sonra, merkez hey'etinden olup tevkif edilmeyen Mahmut, Salih ve Faik ile faaliyete geçtik. Mevkuf (tutuklu) arkadaşlara Moskova'dan Kızıl Yardım Teşkilâtı tarafından gönderilen paraları dağıttık. Moskova ve harici büromuz bizden daha fazla faaliyet ve tahrikler istedi; gazetelere aksedecek faaliyetler göremeyince de muntazam gönderilen bin dolarlık tahsisat kesildi." (Senatör Doktor Fethi Tevetoglu: Türkiye'de Sosyalist ve Komünist Faaliyeti)

İşte bu millet, böyle çeyrek asırdan fazla zaman bu zâlimlerin boyunduruğu altında inledi durdu. Bütün bu şenâatlere, bütün bu hakaret ve zilletlere tahammül etti. Ne de sağlam canı varmış. Ne de tahammül kabiliyetinde imiş. Zulüm ve tazyik, korku ve tedhiş ne kadar da onun şerefini, izzet-i nefsinin korumadan uzaklaştırmış!.

Bir gün Resûl-i Ekrem Efendimiz, ashab-ı kiramın toplu bulundukları bir sırada elini şakağına koyarak düşünceye dalmış ve demiş ki:

-Bir gün gelecek, insanlar sofrada buyurun buyurun diye yemeğe dâvet olunduğu gibi, yabancılar Müslüman memleketlerini birbirine böyle peşkeş çekecekler!

Ashab-ı Kiram çok müteessir olmuşlar:

• Aman ya Resûlallah, demişler: o zaman İslâm ümmeti pek az mı kalacak?

- Bilâkis, pek çok olacak. Fakat, sellerin kenara attığı saman çöpleri gibi olacaklar; kalblerine vehn ânz olacak!..

- Vehn nedir? Yâ Resûlallah!

- Vehn, hayatı sevmek, ölümden korkmak!.

Müslüman Türk Milleti bir zaman için böyle hisleri dondurmuş, dalâlete sürüklenmiş, saman çöpi hâline getirilmişse de, fitratındaki asâlet ve şehâmet dolayısıyla çok geçmeden bu bâdireyi atlatmış, Allah'ın tevfik ve hidâyetine mazhar boyunduruğu parçalamış, zâlimleri başından

armış, hürriyet ve şerefine izzet-i nafi ve haysiyetine kavuşmuştur.

Kiliselere Çanlar Çalınırken, Minarelerde Allahu Ekber Diyenler Zindanlara Atılıyor

Halkçıların müthiş şenâatı da, Kur'an lisanı ile Peygamberimizin dili ile olan Ezan-ı Muhammedî'yi yasak etmiş olmaları idi. Nice zamanlar câmillerde, mescidlerde, minarelerde Allahu ekber diyenleri zindanlara doldurdular. Peygamberimizin dili ile olan Ezan-ı Muhammedî, İslâm vahdetinin muazzam ve muhteşem bir şiarı, bir sembolüdür. Dünyanın neresine gitseniz, minarelerinde Ezan-ı Muhammedî'yi dinlerseniz, "Allahu Ekber" lâfza-i celâlini iştirsiniz. Bunu bozmak, İslâm vahdetini parçalamaktır. "Allahu Ekber" lâfza-i celâlini câmillerde, minarelerde, bütün İslâm mâbedlerinde yasak etmek, Müslümanların kalblerine hançer sokmaktan, dinin en yüksek bir şiarını yıkmaktan İslâm'ın temeline bomba koymaktan başka bir şey değildir.

Dünyada nice zâlimler, nice deccallar gelmiştir fakat hiçbirisi böyle bir şenâatı irtikâp etmemiştir, etmek batırına da gelmemiştir. Bu, dine, din-i mübin-i İslâm'a karşı taarruz ve tecavüzün en şenî'dir (fenası); din düşmanlığının, İslâm düşmanlığının en bâriz delilidir.

Halkçılar, bu şenâatı irtikâp etmekle Müslüman Türk Milletinin kalbini hançerlemiş, yüzlerce milyonluk bütün İslâm dünyasının vicdanını tutuşturmuşlardır. Bu öyle kâfirâne, öyle zâlimâne bir taarruzdur ki, bunu yapanları İslâm dinine, İslâm imanına karşı içlerindeki husumetini ne derece şedid, ne derece kızgın, ne derece kapkara ve kıpkızıl olduğunu göstermeye kâfidir.

• Bu şenâatın irtikâp olunduğu sıralarda idi, bir milletvekili Büyük Millet Meclisi kürsüsünde, Müslüman halkın ızdırabını şöyle dile getirmiştir:

"Seçim günlerinde köylüler bize ne dedi, bilir misiniz? Biz açız, sefalettayız, çocuğumuz çocuğumuz gıdasızlıktan bitkin bir hâldeyiz. Fakat bunlardan ziyâde bizim gücümüze giden, bizi müteessir (üzən) eden şey, câmilerimizden, minarelerimizden, mübarek ezanımızı, "Allahu Ekber" dememizi yasak etmeleridir. Bizi Kur'an dilimizle, Peygamberimizin dili ile ibâdetten menetmeye Allahu Ekber dedi diye, Kur'an dili ile kelime-i şahadet getirdi diye imamlarımızı, müezzinlerimizi zindanlara atmaya ne hakları vardır? Lâiklik bu mudur? Hangi köye gittiysen hangi şehirlî ile görüştü isen bunu söylediler."

• Müslüman Türk Milletinin câmilerinde, minarelerinde Allahu Ekber demeleri yasak edilirken, hristiyanların kiliselerindeki çanlar, ferih (ferahlı), fahur (özünen), memleketimizin her tarafında âfâkı (göklere) ineliyordu. Bu şirk ve küfür çanlarına big düşmeyip de, Tevhidi cihana yayan Müslüman Türk Milletinin mâbedlerinde okunan Ezan-ı Muhammedi'ye karşı taarruzları, küfre karşı muhabbetin, imana karşı husumetin en açık alâmeti, en açık delili değil midir?

Böyle İslâm'ın mukaddesatına düşman bir komiteyi Müslüman Türk Milleti nasıl sevebilir? Sevmesine, istemesine imkân ve ihtimal var mı?

**Câmilerdeki Lâfza-î Celâl Levhaları İndiriliyor,
Bizans Putları Meydana Çıkarılıyordu.
Fâcialar Yangın Gibi Her Tarafı Sarmıştı.**

• Halkçıların azgın devirlerinde Kur'an Diline karşı husumet o kadar ilerlemişti ki, câmilerde gizli gizli Müslüman çocuklarına namaz sürelerini okutan hocalar polisler tarafından yakalanıp cüme-i meşhud (suçüstü) mahkemelerine sevk olunurdu. Harf Kânunu'na aykırı hareket suçu ile günlerce, aylarca mahkemelerde süründürülürdü.

- Diğer taraftan Halkçıların zabıtası, çarşı pazarlarda Kur'an cüzlerini satanları takip ediyor, eline geçirdiklerini mahkemelere sevk ediyordu.

- Çocuklara Kur'an okutan hâfizları karşıdan dinlemeyi bile menetmişlerdi. Çocuklar Kur'an sesini işitmeyeceklerdi.

- Senirkentte "Halkevleri" kütüphanesi te'sisi başlanıyorsa da Müslüman halktan toplanan dini kitaplar, kıymetli yazma Kur'anlar, tefsirler yok edildi. Bu eserlerin bir tanesi bile meydanda kalmadı. Müslümanlar, evlerinde bulunan Kur'an'ları, tefsirleri, dini eserleri, hakâyıkı Kur'aniye (Kur'an hakikatleri) ve İmaniyeden bahseden risaleleri, polislin eline geçmemek için zahire anbarlarında, odun depolarında, samanluklarda saklıyorlardı.

- Câmîlerde mihrabların etrafındaki mum şamdanlarının üstünde yazılı "Maşaallah" yazılarını kazınmışlardı. Abideler, çeşmeler üzerindeki âyât-ı kerîme yazılı mermerler parçalanmıştı.

- Harbiye Nezareti'nin (şimdiki Üniversite'nin) kapısındaki Fetih âyet-i kerîmesi yazılı cihan-değer kıymeti hâiz nefis levha üzerine siyah ve kızıl bir taş perde çekilmişti.

- Câmîlerde Hulefa-yı Râşidin isimlerini hâvi levhalar indirilmiş, şuraya buraya atılmıştı. Sanki müthiş bir yangın ortalığı kaplamış, sanki bir işgal ordusu memleketi istilâ etmiş gibi Kur'an lisanı ile yazılı ne varsa, hep kırılıyor, parçalanıyordu. Âsâr-ı atika (eski eserler) diye bile bırakılmıyordu.

- Ayasofya Câmii'ndeki muazzam ve muhteşem lâfza-i Celâl, Hazreti Muhammed ve Hulefâ-yı Râşidin levhaları yerlerinden sökülmüş, indirilmiş. Bizans putları meydana çıkarılmış ve bu putlara çeki düzen verilmişti. Muhteşem levhaları yok etmek, parçalamak için meçhul semtlere götürmek istemişlerse de, kapılardan çıkarmak mümkün olmadığı için bu cinâyeti irtikâba yol bulamamışlar, ci-

han-değer kıymette olan o nâdide eserleri, toz toprak içinde mahvolmak için bir kenara atmışlardı.

- Ayasofya'nın minareleri de yıktırılıyordu. Fakat mâbed binasına zarar getireceği için bu şenâati irtikâba yol bulamadılar.

- Birçok câmiler câmilikten çıkarılmış, hangâr hâline getirilmiş, ahır olmuş, Yahudilere, Ermenilere satılarak şarap deposu yapılmıştı.

- Afyon'da şimdiki Zafer Parkı'nın bulunduğu yerde "Kışla Câmi" vardı. Afyon'un en büyük tarihi câmi idi. Bir gece içinde yıktırıldı.

- Böylece memleketin her tarafında yüzlerce, binlerce câmi yıktırıldı, satıldı, depo ve ahır yapıldı.

- Merhum Risale-i Nûr müellifi Barla'ya sürüldüğü zaman, orada bir mesceidi tâmir ettirmişti; orada namaz kılıyordu. Halkçılar bu mâbedi de hâk ile yeksan (yerle bir) ettiler.

Dini Neşriyata Karşı Resmen Katliâm Emirleri Verdiler, Mâbedlere, İbâdetlere Taarruza Kalkıştılar.

- Bir ara Halkçıların azgınlıkları, dini neşriyata karşı engizisyonvâri şiddetli taarruz ve tecâvüzleri, katliâmları o dereceyi buldu ki, 1945'de Matbuat Umum Müdür Muavini İzzettin Nişbay imzası ile İstanbul gazetelerine şöyle bir tebliğde bulundular:

"Gazetelerinizin son günlerdeki neşriyatı arasında din-den bâis yazı, mütalâa, imâ ve temsillere rastlanmaktadır. Bundan sonra din mevzuu üzerinde gerek tarihi, gerek temsili ve gerek mütalâa kabilinden tevakkî edilmesi (sakınılması) ve başlanmış bu gibi tefrikaların en çok on gun zarfında nihayetlendirilmesi..." (Başvekkâle, Matbuat Umum Müdürlüğü iç Matbuat Dairesi.)

- Kendi zulûmlerini, bozguncularını örtmek için "geri

kalma"nın bütün suçunu İslâm dinine yüklettiler. Kırk sene bu zulümlere, bu mühlid (dinsiz), bu bozguna hareketlere iştirak eden, bu mefsedet (fesahtlık) bataklığında neşv ü nemâ (ortaya çıkan) bulan, fakat sandalya kavgası yüzünden ayrılan bazı elebaşları şimdi "CHP'nin dine karşı geldiğini, memleketin huzurunu bozan bir zihniyet taşıdığını"² açıkça söylüyorlar. Buna intâk-ı hak (haklı dile getirmek) derler. A beyefendiler! Dine karşı gelen, memleketin huzurunu bozucu bir zihniyet taşıyan bu bataklık içinde kırk sene nasıl yaşadınız? Yoksa tefessüh eden (çüröyen), yere serilen, can çekişen bu ...yı başka bir ad ile hortatarak milleti yine o cehenneme sürüklemek mi istiyorsunuz?

- Kendi akidelerini, kendi sapık zihniyeti ve ideolojilerini yaşatmak için İslâma cephe aldılar. Kendi cephelerinin elemanlarını yetiştirmeye koyuldular. Tezek edebiyatçıları- nı himaye ettiler, yükselttiler, zenginleştirdiler, matbuatın onların eline geçmesini temin ettiler.

- Birçok öğretmenleri kendi bozguna orduları hâline getirdiler. Onları her surette tehziz ettiler (donattılar), Masmum vatan evlâtlarını zehirleyecek şekilde yetiştirdiler.

- Husumet tevcih etmek (yöneltmek) suretiyle ideolojilerini besleme yoluna giderek "Mürteci, gerici, nurcu, inkılâp aleyhtarı, rejim düşmanı..." gibi muhayyel (hayâl mahsulü) düşmanlar icat ettiler. Uzun seneler İslâma hücum etmelerinin sebebi budur. Eğer hücum etmezlerse ideolojilerini inkâr etmiş olurlardı.

- Azgınlıkları o dereceye kadar varmıştı ki, bir yıldönümünde sokaklarda dolaşan şuursuz sürüler: "Karabaş tecvidini yırttık, parçaladık"³ diye omuzlarında taşıdıkları kocaman levhalarda Müslüman Türk Milletinin mukaddes kitabını tahkir (hakaret) ve tezyif ettiler (alaya aldılar),

- Câmî duvarlarında, asılı olan Kâbetullâha, Beytullâha

2' Turhan Feyzioğlu'nun ve Emin Paksu'nun beyanatları 24/5/1967 günkü gazeteler.

3' Karabaş Tecvidi: Kur'an'ın Kuraat usûlünü öğreten kitap.

aid tablolar toplatılmıyor, parçalanıyor, yahud bilinmeyen yerlere götürülüyordu. Bugün bu nefis tabloların hiçbirinin nam ve nişanı kalmamıştır.

• Halkevlerine dini kitapların, Kur'an cüzlerinin girmesi yasak edilmişti. Yapacakları cinayetın programı şöyle idi:

Câmler câmilikten çıkartılacak, halkevlerine benzetilecekti. Halkevleri câmlerin yerine geçecekti. Yâni câmler halkevi, halkevleri puthâne olacaktı. Diyânet teşkilâtı lâğvedilecekti (ortadan kaldırılacaktı). İbâdet usul ve zamanları değiştirilecekti. Kur'an'ın mübârek metn-i aslısı kaldırılacak, yasak edilecekti.

• "Ben Cumhuriyet nestindenim. Bizim kazada, değıl fes, bere ve benzeri şapkalarđan başka şeyler giymek, sakalı olanların başları açık olarak gezmeleri bile suçtu... Ağır cezaları müstelzim (gereküren) bir suç!" (İsmail Oğuz, Muharrir)

Câmleri, Halkevleri Şekline Koymayı Tasarladılar

• Halkçıların büyük kurultayının 15 Mayıs 1944 olağanüstü toplantısında mevzu bahis olan rapor aynen şöyledir:

"1 - Dünya işlerini din işlerinden tamamiyle ayırması olan bu rejimde Diyânet İşleri Reisliği gibi teşkilâtın yer almaması.

2 - Kur'an ve din tatbikatının öztürkçe olarak tanzim ve tertibi (düzenlenmesi).

3 - İbâdet yerlerinin Türk geleneğine uygun bir tarzda konularak halkevlerinin ibâdet yeri ibâdet yerlerinin de halkevlerine benzer bir şekle ifrağı (hâle sokulması).

4 - Ruhbanlığın icâbı olan herşeyin silinmesi, ezcümle samk, cübbe ve din tatbikatında kullanılan her nevi kıyafetin ilgası.

5 - İbâdet usûl ve zamanlarının tanzimi.

6 - Diyanet İşleri Reisliği yerine, Dil Kurumuna benzer bir teşkilâtının devlet bünyesinden çıkarılarak millete mâl edilmesi."

- Rusya'da din müesseseleriyle çarpışmak için "Allahsızlık kulüpleri" kurulmuştu. Halkçılar da burada "Halkevleri" kurdular.

- Dinsizlik ve ahlâksızlık merkezleri olan Köy Enstitüleri, devlet parasıyla çıkarılan "Köy Enstitüleri Dergisi" komünist fikirlerle, dinsizlik propagandalarıyla dolu idi. Askerlik hizmeti bile kötüleniyordu. Komünist olmayanlar câhil olarak gösteriliyordu.

- "Bizim Köy" isimli; köyü, muhtarı, imamı tezyif eden bir piyes defalarca temsil ediliyordu.

- Ahenkli Türk Köyünde zoraki bir sınıf mücadelesi doğurmaya uğraşılar. Sağlam Türk köyünün millî, dinî ve ahlâkî nizamını bozmak suretiyle yetiştirdikleri devrimbazlarla, tasarladıkları meş'um (uğursuz) gayelere ulaşamayacaklarını düşünerek, tezek edebiyatçılarının türlü şaklabanlıklara alışıladıkları Köy Enstitüleri denen fesat yuvalarını açmak suretiyle bütün Türk halkını millî hviyetinden, millî secâyasından, dinî şairinden (şairler, işaretler) uzaklaştırmak yolunu tuttular.

- "Bizim Köy" dergisindeki komünistliği metheden yazıları öğretmenler hazırlıyor, öğrenciler yazıyormuş gibi gösteriliyordu. Yalanlık, sahtekârhik Köy Enstitülerine kargâh kurmuştu.

- Edepsiz, ahlâksız hikâyeler, dergisinin başlıca sermayesi idi. Ezcümle karsını, kardeşini kolları arasında zinâ hâlinde seyreden kocanın hikâyesi, "Kaymak Tabâğı" isimli rezil, iğrenç ve âdi bir hikâyenin el yazılı nüshası öğrenciler tarafından elden ele dolaştırılır idare de bunu hoş görürdü, bir münacaatta (yakarmada) bulunmazdı.

- Meşhur komünist Sabahattin Ali'nin iğrenç hikâyeleri çocuklara okutuluyordu. Bu hikâyelerden birinde bir fâhi-

şe ile geçirilen bir gecenin rezâleti ve lâğım kokusu havası anlatılıyordu.

- Gizli Komünist Partisinin teşkilâtına mersup olanların "Hasan Oğlan Köy Enstitüsünde" geniş bir surette faaliyet ve rezâletlerde bulunduğu emniyetçe resmen tesbit edilmişti.

- Öğretmenler öğrencilere tecâvüz ederlerdi. Adliyenin müdahalesiyle bazıları evlenmek zorunda kalırlar.

- İnkılâpçılar edebiyatı yaparak, karşısındakini inkılâp düşmanı durumuna sokup sindirmek metodunu takip ettiler.

- Bâtıl dâvâlarını yürütmek için hep Atatürk'ü siper olarak kullandılar.

- Kızılay, Çocuk Esirgeme Kurumu, Yardımseverler gibi cemiyetlerin başlarına hep farmasonları koydular. Bâtıl fikirleriyle mâsum yavruları zehirlediler; millî ve dinî anı-nelerinden uzaklaştırmak için ellerinden geleni yapmak-tan geri durmadılar.

Köy Enstitüleri Diye Komünist Batakhaneleri Açtılar

- Okullardan din derslerini kaldıran, din müesseselerini kapatıp 40 bin talebesini sokağa döken halkçılar, müslüman halkın mukaddesâtını, ahlâk ve âdabını yıkip kendi akîde-lerini kendi sapık zihniyet ve ideolojilerini yerleştirmek için Köy Enstitülerini açtılar. devlet hazinesinden oluk oluk milyonları bu ahlâk ve iffet mezbahası olan batakhanelere döktüler.

- Kız, oğlan karışık olduğu için sevişmeler, fuhuş ve rezâletler tabîî hâle gelmişti. Çok kızların diploma yerine bir piç ile evlerine döndükleri tesbit edilmiştir.

- Kendileriyle münasebet kurmayan kız öğrenciler tehdit ediliyor dövülüyor, hattâ bıçaklanıyordu.

- İlkokullar Umum Müdürü İsmail Hakkı Tonguç, bu

Enstitülere sık sık gider, okulda içkili, danslı ziyâfetler verilir, kız öğrenciler sâkılık ederlerdi. Düğün, nişan toplantılarını yapılırdı. oldu bittiler örtbas edilirdi.

- "Hasan Oğlan Köy Enstitüsü" bilhassa komünist yatağı merkezi idi. Burada yetişen komünistler diğer köy enstitülerine yardımcı olarak gönderilirdi. Bu suretle komünizm sahası genişletiliyordu.

- Türk Tarihi, barbarlık hikâyesi olarak gösteriliyor. Türklerin dini akideleriyle, örf ve âdetleriyle alay ediliyor. Bu suretle millî ruh öldürülüyordu.

- Halkçıların maarif vekili bütün bu rezâletleri biliyor, bile bile bu işleri işliyorlardı. Otuk otuk milyonları, bu batakhanelere, bu komünist yuvalarına döküyorlardı. Milliyetçi öğretmenlere karşı daima komünist öğretmenler tercih ve himâye ediliyordu. Bu suretle Müslüman Türk milletinin mâsum evlâtları zehirleniyor dinden imandan, ahlâk ve iffetten mahrum olarak yetiştiriliyordu.

- Mekteplerden din derslerini kaldıran, bütün din müesseselerini kapatan halkçıların, açtıkları köy enstitülerinde kız ve erkek çocuklarda komünistlik sevgisi. Rus muhabbeti o dereceye gelmişti ki, 1943 - 1945 senelerinde İkinci Dünya Harbi sıralarında Rus ordularının Türkiye'yi işgal edeceklerini intizara (beklemeye) başlamışlardı.

Köy Enstitülerinin Rezaletleri Ayyuka Çıkılmış

- Köy Enstitüsü öğretmenlerinden bir kadın, bazı öğrencilerle birlikte köyü ziyârete gittiklerinde; "Allah ile Devlet olmazsa bütün insanlık saâdete kavuşacak" diye bağırması. Devlet olarak dünyada yalnız Rusya'nın kalmasını istediği anlaşıyordu.

- Kız çocuklarla erkek çocukların cinsî münasebetleri hakkında İsmail Hakkı Tonguç: "Köy Enstitüleri öğrencilerini bu yoldan ayuramayız!" demişti.

• Bir erkek öğretmenle bir erkek öğrencinin aynı kızla munasebetle bulunmaları yüzünden çıkan kavgalara idâre karışmaz seyirci kalırdı.

• Gönen Köy Enstitüsünde öğretmen Romaonyalı hristiyan Yorgi Kramus, komünistlikten 8 aya mahkûm olduğu hâlde köy enstitüsünde öğretmen olarak bulunması idârelerin maksadını apaçık göstermektedir.

• 1946'da emniyet teşkilâtı, Hasan Oğlan Yüksek Köy Enstitüsünün komünist yatağı olduğunu tesbit etmiş, rapor vermiş, fakat maarif vekâleti hiç aldirmamış, örmüş etmişti.

• Halkçıların gözdesi Hakkı Tonguç, 1946'da "Çölköy" enstitüsüne kalabalık mâiyette gitmiş, okulda şerefine verilen içkili ve danslı ziyâfette bir aralık mumlar söndürülmüş, karanlıkta dans edilmiş, me'vun (lânetli) vatan hâini Nâzım Hikmet'in "Mehmetçik biti yedi, bir Mehmetçigi yedi" adlı manzumesi okunmuş, mumlar yanında çiftler kimlerle sarmaştıklarını göstermişlerdi.

• Öğrencilerden bazı kızlar Rusya'ya gönderiliyor, orada iyice komünistliği öğrendikten sonra geliyor. Millî Eğitim Bakanlığı bu kızı (!) mümtaz öğretmen olarak köy enstitülerine tâyin ediyordu.

• Hakkı Tonguç, 1946'da Mersin'in Düziçi Köy Enstitüsüne gitmiş, dikiş atölyesinde şerefine verilen içki ziyâfesinde davetliler şarap içmiş, Tonguç da bir kilo rakı çakırtmış, sonra ziyâfette sâkilik eden kız öğrencilerin kolları, göğüsleri açtırılmış, sıkıştırılmış, bir iddiaya göre "dar yerlerden" geçirilmiştir. Bu enstitüde 14 yaşında bir kızın bikrinin izâle (bekâretinin gittiği) edildiği haberi ayyuka çıkmıştı.

Kası-I Mahsusla (Özel Olarak) İslâm Dini Tezyif Olunuyordu

• Bütün köy enstitülerine komünist muallimler doldurulmuştu. Komünistliği memlekete sokmak isteyenler "Büyük vatansever" (!) diye karşılanıyor, yüksek sofralarda

halkçıların büyükleri tarafından çok samimi i'zaz (hürmet) ve ikram görüyorlardı.

- Köy Enstitülerinde Marks ve Engels'in komünist beyan-nâmesi okutuluyordu. Düziçi Köy enstitüsünde, Türk bayrağındaki ay-yıldız yerine orak-çekiş konulmuştu.

- Mekteplere, Maarif İdaresine komünist muallimler dolduran Hasan Ali Yucel, mekteplerde okutulmak üzere (Türkçe metinler) diye bir eser yazdırmıştı. Bu eserde din ve kitapları tehzil ediyor (alaya alınıyor), ahlâk kaidele-ri yıkılıyor, milletin tarihî şerefi inkâr ediyor, komünist prensiplerine göre kahramanlık bir vahşet şeklinde gösteri-liyor. Hülâsa sistemli bir surette ahlâka ve dine taarruz ve tecavüz ediyor. Birkaç misâl:

Eserin bir parçasında dünyanın öküzi, öküzün bir kaya kayanın bir balık üzerine durduğu hakkında uydurma bir yazı kaydedildikten sonra çocuğa aynen şu sual sorulmak-tadır:

- Yukarıki metine göre, dünya neler üstünde durmakta-dır? En alttan en üste doğru bunları sırayla yazınız.

Sonra Kur'anda beyân edilen Yusuf – Zeliha kassası, mak-sadı mahsusla, çirkin bir tarzda tasvir ediyor, tahrif olu-nuyor.

Hüseyin Rahmî'nin Kadınlar Vâzî romanından müsteh-cen (açık-seçik) fıkralar naklediliyor.

Osmanlı Devri'ni baştan başa bir katil, idam, yağma ve işkence devri olarak gösteriyor.

Tevfik Fikret'in Arşâ Hırlayan meşhur ilhad manzume-sinden münkirâne (inkâr edici) ve müşrikâne (şirk içeren) parçalar alınıyor.

- Halkçıların Maarif Vekâleti, mekteplerdeki çocuklara böyle terbiye veriyordu.

"Senin Karın, Benim Karım Diye Tabiat Bir Şey Ayırt Etmez" Diyecek Kadar Rezil Müesseseler Açtılar

Şefleri İnönü'nün ve Millî Eğitim Bakanı Hasan Ali'nin Müslüman Türk Milletine yadigar-ı mefseleti (fesahtılık yadigarı) olan Köy Enstitüleri, ahlâk ve nâmus mezbahası hâline gelmişti. Maarif Vekili Tevfik İleri'nin Köy Enstitüleri hakkında 16.12.1954 günü Büyük Milleti Meclisi'nde verdiği izahatı 22.nci içtimadan (toplantıdan) hülâsaten (özetle) naklediyoruz:

1 - Tanınmış bir komünistin aynı illetle mâlûl (hasta-lıklı) karısı, bu müesseselerin birine öğretmen olarak atanmış, öğrenciler bu yolda zehirlenmiştir.

2 - Veskilarla sâbit olduğuna göre, bu Enstitülerde komünizme dair eserlerin hülâsası talebe konferansları adı altında gençlere dinletildi.

3 - Hasan Oğlan Köy Enstitüsü yüksek kısım öğrencilerinin konferanslarından tesbit edilmiş parçalar

"Biz hâlâ rejimi (komünizmi) kabul ettiremiyor isek bu, o rejimin kötülüğünden değil, bizim kafalanımızın geriliğindendir. Son varılacak nokta: vatan, sınır kavgaları atılarak âile ve memleket diye bir şeyin tanınmadığı, bütün insanların kardeş olarak yaşamaya çalıştıkları bir merkezdir. Bunun için yapacağımız iş, hükûmeti devirerek yerine geçmek komünistliği ilân etmektedir. Âile kudsiyeti bir sağmadan başka bir şey değildir. Bunları ortadan kaldıracak elemanlar bizleriz."

4 - Bir öğrenciye hazırlatılmış bir konferansta Rusya örnek olarak gösterilmiştir.

5 - Karl Marks'ın hayatı ve mezhebi hakkında konferanslar verilmiştir.

6 - Ahlâki gelenek ve göreneklerimizle aykırı her türlü hareketler mâzur görülmüş, hattâ teşvik edilmiştir. Çirkin muamelelere hedef olan ve mukavemet (karşılık) gösteren kızlarımızdan bıçaklanarak tecâvüze uğrayanların bulun-

duğunu gösteren vesikalar, şahadetler, vesikalar mevcuttur.

7 - Komünist partisinin manifestosunun teksir edilerek (çoğaltılarak) öğrencilere dağıtıldığı da tesbit edilmiştir. O zaman neşredilen "Köy Enstitüleri Dergisi"nde komünistliği telkin edici yazılar vardır." (26/12/1954 - 22' nci içtimâ.)

Mâsum Vatan Evlâtlarına Mektep Kitaplarında Müslümanlığı Tezyif Eden Fikirler Aşılabilir

- Halkçılar devrinde Müslüman halkın en mukaddes hisleriyle, en muazzam inanışlarıyla istihza (alay) edildi. Tiyatro sahnelerinde Müslüman din adamlarını tahkir ve terzil (rezil) etmek kampanyasına girişildi. En rezil ve peşpâye kimselere bu rezil eserler oynattırıldı. (Üç perdelik Halk Komedisi, 1938 İstanbul Devlet Matbaası.)

- Türlü türlü seçim oyunları ve hileleriyle kurdukları tek parti diktatoryasıyla Müslüman halkın din ve vicdan hürriyeti, mukaddes hisleri böyle çiğnendi.

- Mekteplerde okuttukları düzmece tarih kitaplarında "Müslümanlığın uydurma bir din olduğu", İslâmî mukaddesâtın "hurâfeden ibaret bulunduğu" yazıldı. Bu suretle İslâm dinini, İslâmın yüce Peygamberini, Müslümanların mukaddesâtını tezyif eden, tahkir eden fikirler. Müslüman Türk milletinin yavrularına aşılandı. (1931 - 1950 yıllarında tahrir olunan "Tarih II" kitabı, Sayfa 7, 89, 93, 11.)

- Halkçılar, 15 Teşrinisani 1935 târihli Resmî Gazete'de neşredilen 245 no.lu kanunla memleketimizin her tarafında yüzlerce binlerce mescit ve câmileri kapatılar.

- Elmalı'da Niyâzi Mısri'nin türbesini zorla yıktılar. Murad Hüdavendigâr zamanında yaşamış olan bir Kutbun harbdeki zafer sancığını parçaladılar, yıktılar.

- Halkçılar, lâiklik kâbî diye Müslüman halkın dinî cemiyet teşkil edilmesini menettiler. Bu yüzden Müslüman Türk milleti İslâm dininin inkişâfı için bir çeyrek asırdan

fazla süren uzun yıllar hiçbir teşekkül vücuda gestiremedi. Hâlbuki Hristiyanların, Yahudilerin, vesâir gayr-ı müslimlerin cemaat teşkilâtları var. İstedikleri gibi dinî cemiyet kurarlar, dinlerinin inkişâfına çalışırlar. Diğer taraftan misyonerlerin muhtelif cemiyetleri memleketin her tarafundan ferih kemâl-i emniyet (rahatça) ve serbesti ile icrâ-yı faaliyet ederler. Müslüman Türk milletinin sâf ve mâsum yavrularını hristiyanlaştırmak için her türlü teşkilât kurarlar. Dinî cemiyet teşkilini yasak eden kanun maddesi onlar hakkında tatbik edilmez.

• Halkçılar, din ehline yapmadık ezâ ve cezâ bırakmadılar. Onların devrinde her vesileyle din adamları terzil edildi, tahkir ve tezyif olundu. Dilenecek hâle getirildi.

Bir Tâun (Vebâ) Gibi Milletin Başına Belâ Kesildiler, Milleti Köleleştirdiler

• Halkçıların devrinde muallimler, mekteplerde Müstümanlıkla istihzâ ve istihfâf ederlerdi. Rusya'da komünist diyârında olduğu gibi, uydurma hikâyelerle Allah mefhumunu çocukların kafalarından çıkarmak için türlü türlü şeytanetlerde bulunurlardı.

• Merhum Mareşal Fevzi Çakmak'ın cenâze merâsiminde yüzbinlerce insanın hep bir ağızdan tekbir almaları, halkçı kodamanlarını pek ziyâde kızdırmış, bu tekbirleri "hortlamak"la tavsif (vasıflandırmış) ve tahkir ve tezyif etmişlerdi... Haham Sabatay'ın torunu Yalman da bu tekbir sedâlarını "Bulgar İlahisi" diye tahkir ve tezyif etmişti. (17 Nisan 1950; Vatan gazetesi.)

• Halkçıların bir başvekilî. Büyük Millet Meclisi kürsüsünde "Din zehirdir!" diyecek kadar cür'et ve küstahlıkta bulunmuştu.

• Halkçıların şefi 1950 seçimlerinde Taksim'deki outkunda; "Din, medenî hayat yaşamaya mânî" bir zehirdir!" demişti.

• Halkçıların diğer bir başvekilî de "Halkın kafasından din fikrini silmek için bize bir 30 sene daha lazım." demişti. 30 senede yaptıkları, devirdikleri az gelmiş gibi millet bös-bütün yok etmek için bir 30 sene daha istemişlerdi.

• Bir kasurğa gibi memleketi yakıp enkaz hâline getirdiler. Yıkıldıkları bina-yı muazzamanın enkazını da ateşe vermek hursına kapıldılar. Bir tâun (vebâ) gibi milletin başına bela kesildiler. Bir firavun gibi milleti köleleştirdiler. Bir akreb, bir yılan gibi milletin kanun zehirlediler. Bir kanser gibi milletin hayatını kemirdiler. ruhunu çöktürdiler.

• Faziletten mahrum bir yaratık gibi milletin faziletine düşman kesildiler. milleti kendilerinin saplanmış oldukları sefalet derekesine düşürmek (sefaletle düşürmek) istediler. Yaktılar, yıktılar, har vurup harman savurdular. Bugün bitli turistlere fahişelerin kıyafetine imrenecek kadar âvâre, düşük bir nesil yetiştirdiler.

• Bütün bunları ilerçilik maskesi altında yaptılar. Milleti hep bu terânelerle cehennem gayyasına (çukuruna) sürüklediler. Şimdi bu hâle düşen milleti eski hâline eski faziletli hayatına getirmek için yıllar değil, asırlar ister.

Halkçılar, Chp'yi Vatan Ve Millet Yerine Koydular; Partiyi Tenkiti, Devleti Tenkit Gibi Suç Saydılar

• Halkçılar lâikliği Avrupa'daki mânâsına göre değil, Lenin'in anlattığı mânâda, demokrasiyi de Stalin'in anlattığı mânâyâ göre tatbik ettiler.

• Diyanet işlerini Hükümet emrine aldılar. Diyanet makamını ruhsuz bir müdüriyet hâline getirdiler. Aynı zamanda fakir bir bütçe ile ölü hâline soktular.

• Vatan ve millet ile partiyi birleştirdiler. Yani partiyi karşı getirmek, vatana millete karşı gelmek oldu. Sonra bunların hepsini parti liderine, yani kendilerine bağladılar. Bu itibarla lideri tenkit etmek, vatana, millete hücum etmek mâhiyetini aldı. Bu sebeple, hiç kimse Şef İnönü'yü tenkit

edemez oldu.

Bayar da bunu tatbik etti. Demokrat Partiyi tenkit edenlere karşı müthiş düşman kesiliyordu. Partiyi tenkit, büyük bir cürüm (suç) sayılıyordu.

- Halkçılar, bâtıl ideolojilerinin intişarına çalışmaktan bir ân geri kalmadılar. Bu sayede neşriyat hâkimiyeti, ilk mektepler hâkimiyeti, para hâkimiyeti, ticâret hâkimiyeti, büyük şehirler hâkimiyeti, propaganda hâkimiyeti, öğretmenler hâkimiyeti temin ettiler.

- Karşılarında imânlarını müdafaa etmek isteyen cepheyi birbirlerine irtibat hâlinde olmayan, bir ilim müessesesi tarafından yol gösterilmeyen, keyfiyetçe, kudret ve kuvvetçe azınlık hâline getirdiler.

•

İşte Halkçıların lâikliği nasıl tatbik ettiklerine dair vak'a, hâdise şeklinde maddi misaller, detâiller!

Adalet Partisi'nin bir devlet vekili "Biz lâikliği Halk Partisi'nin anladığı şekilde anlarız!" derken, bu panoramayı göz önüne alarak mı böyle beyanda bulundu, yoksa bu tatbikattan haberi yok mu idi? Birinci ihtimal, çok ağır bir itham olur. Herhalde bilmeyerek böyle bir gaflet ve hatada bulunmuş olsa gerek! Bu tatbikatı gördükten sonra umarız ki sözünü geri alır, tövbe eder.

Bütçe komisyonunda İstanbul Milletvekili Abdurrahman Şeref Lâç: "Lâiklik demek din aleyhtarlığı demek olmadığını, din ile dünya işlerinin ayrı olmadığını, ayrı olanın; Din ile devlet işleri olduğunu" uzun uzadıya izah ettiği zaman, Halkçıların din müesseselerine karşı kıyasîya icraatta bulunan meşhur Millî Eğitim Bakanı İbrahim Öktem bile günah ve cinayetlerini itiraf ile:

"- Evet, biz hatâ ettik, lâikliği yanlış anladık ve yanlış tatbik ettik. Abdurrahman Şeref Beyin dediği doğrudur!"

Demiş iken, Adalet Partisi bir devlet bakanının lâikliği

Halk Partisi'nin anladığı gibi anladığını söylemesi affolunmaz bir hatâ olmuştur.

İşte Halkçılar devrinde uzun zaman böyle İslâm dînine, Müslüman din adamlarına, İslâm müesseselerine, İslâm âbidelerine tecâvüz ve taarruzdan geri durmadılar. İslâm dîninin temelini çökertecek her türlü zulümde bulunmaktan pervâ edilmedi (çekinilmedi).

Bu mezâlim, bu baskı ve bu taarruz altında ezile ezile, kendi memleketinde köle hâline gelen, haysiyet ve şerefi ayaklar altında çiğnenen, bir zamanlar dünyayı titretmiş olan bu asil ve kahraman Türk milleti, bir yığın saman çöpü hâline geldi. Mâbedi harap, İmânı türâb (toprak) oldu. Mâzisi yıkıldı. Din müesseselerine zincirler vuruldu. Allah diyenler zindanlara dolduruldu. Din âlimleri idam sehpalârında can verdi. Bu asil ve kahraman millet zulüm ve istibdat (baskı) içinde, kavrula kavrula o hâle geldi ki, "Müstümanım" demekten bile korkmağa başladı.

Müslüman halkın mukaddesâtı böyle çiğnenirken, diğer taraftan farmason locaları, ferih fahur toplanıyor, bu diyarda İslâmiyetin kökünü kazımak için mefset ve mel'ânet (lânetli) plânları kurultuyordu. Bu mezâlim ve şenâat (kötülük) karşısında millet âtıl (tembel) ve miskin zelil (hor) ve hakir, bir fül-i kalîlenin (zayıf bir fiilin), mahdud (az sayıda) kimselerden ibaret bir farmason komitesinin, Müslüman Türk milletinin maddî, mânevî varlığını yıkıma seyretmekle dîlîhûn oluyordu (gönülden yaralanıyordu).

Mecliste Yozgat Mebusu Sırrı İçöz, kökü dışarda olan, binâenaleyh kanunen teşekkül memnû olması lâzım gelen farmason cemiyetinin icra-yı faaliyet etmesine nasıl müsâade edilmekte olduğu hakkında sorduğu bir suale Halkçıların Dahiliye Vekili İrşid cevap vermişti:

"- Biz onlara sorduk: Kökünüz dışarda mı? Hayır, dediler."

Vekil bey böyle cevap verince herkes kahkahalarla güldü. Ama farmasonların kulına dokunulmadı. Çünkü farmason komitesi, kendi komiteleri idi..

İlericilik, Devrimcilik Safsatalarıyla, Bursa Nutku İcadlarıyla Cinâyyetlerini Meşrulaştırmak Yolumu Tutular

- İlim, kültür ve din müesseseleri za'fa uğradıktan sonra "İlericilik" ve "Devrimcilik" safsatalarıyla millî mefkûre (ideal), mukaddesat, edebiyat, din, tarih, ahlâk ve fazilet duygularını tahribe uğrattılar. Bunların yerine, cehâlet ve hyânet mugalâtaları (safsataları) hüküm sürmeye başladı.

- Devrimcilik, bozgunculuk o dereceye vardı ki, devlet nizamına karşı bir "Bursa Nutku" safsatası icad ettiler. Sözde siyaset, hukuk ve ilim adamları, işlenen cinâyyetleri meşrulaştırmak için fetvâ uydurmaya koyuldular

- Komünist fesadını kâfi görmeyen devrimbaz unsurlar Aleviliği tahrik ile memlekette dinî tefrikaları ihdas ettirilemeydana getirdiler).

- CHP'nin zincirli hürriyeti dünyanın hiçbir yerinde görülmemiş değildir. Din tedrisâtı (öğretimi) üzerindeki müthiş baskı feci bir şekilde âfâkı (gökleri) kaplamıştı. Tahsin Banguoğlu'nun Millî Eğitim Bakanlığı zamanında (1948) Yeni Mersin Gazetesi, Adana'da din hürriyetine karşı vuku bulan bir hâdiseyi büyük manşetlerle cihâne ilân ediyordu: "Adana'da Arapça din dersleri veren gizli iki ev basıldı. Yakalanan kadınlar Cumhuriyet Savcılığına verildi."

Çocuklara okutulan Kur'an dersi idi. Basılan evler, Müslüman Türk evleri idi. Hâlbuki Hristiyanlar ve Yahudiler tam bir serbesti içinde mekteplerinde, evlerinde, umumî ve hususî (genel ve özel) surette çocuklarına din dersleri veriyorlar; incillerini, Tevratlarını okutuyorlardı.

- Halkçılar muhtelif lisanslardan kelimeler almış olan zengin Türk diline ihânet ettiler. Millî vahdetin (birliğin) temelini sarstılar.

• Tarihimizi yanlış yola saptırdılar. Devrin "Möhürü Süleyman" sahiplerine daha iyi kulluk edebilmek gayreti ile, millî varlığımızın dil ve tarih gibi temelini insafsızca baltadılar.

• Meftum bir Osmanlılık ve Osmanlıca düşmanlığı ile gözleri kararan CHP, bu memleketin, ömrü asırlara yayılan millet dili gibi, millî tâtibini de küçümsediler. Türklüğün kurtuluş unsurunu tarihten evvelki devirlerin zifiri karanlıkları içinde araladılar. Henüz birer tez hâliindeki faraziye tahminleri târihi bir hususiyet diye genç nesle okuttular.

• Türkçe ile münasebeti olmayan bir dile resmî bir şekil vererek kabûle, mekteplerde çocukları ve hocaları, mahkemelerde dâvâcıyı ve hâkimî, dairelerde memur ve iş sahiplerini mecbur tuttular. Türkçe ile münasebeti olmayan kelime ve tâbirleri kullanmaya vatandaşları zorladılar. Millete öyle korkunç bir dil yarısı açtılar ki, ana-babalar çocuklarının, hocalar talebelerinin, halk hükûmetinin dilinden anlamaz hâle geldi. Bu suretle halk ile hükûmet arasında derin bir uçurum açtılar. Nesiller arasına ayrılık soktular. Asırlara sığmaz hitmet ve gayretlerle husûle gelen Müslüman Türk millî vâdetini parçaladılar...

Millî Vicdanın Kımıldamasına Karşı Maskeli Oyalama Siyasetleri

1947'de Mecliste kopan fırtınadan sonra matbuat da dinî tedris (öğretim) hürriyetini temin yolunda harekete geçince CHP, artık millî vicdan üzerindeki baskıyı aynı şiddetle daha ziyade devam ettiremeyeceğini anladı. Taşıp kabaran efkâr-ı umumiye (kamuoyunu) yatıştırmak üzere bazı tedbirlere müracaatı zarûrî (mecburî) gördü.

Millî vicdanın bu tazyiki (baskısı) karşısında mukaveme-i ilâyanına gücü kullanan CHP Divanı, bir takım kayıt ve şartlarda din tedrisi memnuiyetini (yasağını) kaldırmış olduğunu, Millî Eğitim Bakanlığı vasıtasıyla ilân etmek mecburiyetinde kaldı.

Koyduğu kayıt ve şartların ağırlığı ve hiç birisinin tatbik kabiliyetini hâiz bulunmaması (uygulanmasının mümkün olmaması), bu hususta partinin samimi olmadığını, ancak efkâr-ı umumiyeyi oyalamak maksadıyla bu tebliği neşrettiğini apaçık gösterdi. Nitekim bu tebliğin üzerinden hayli zaman geçtiği hâlde ne hükümet bir din müessesesi açtı, ne de halkın açmasına imkân verdi.

Parti kongresinde Anadolu'nun dört köşesinden gelen murahhaslar (vazifeliler) yirmi sene devam eden din üzerindeki baskının korkunç ve feci neticelerini ortaya dökmüş, partiyi ellerinde tutan müfrit (ölçsüz) zümre çok müşkül (zor) mevkie düştü. Ne yapacağını şaşırdı. Vaziyeti kurtarmak için sağa sola hücum ve tecavüzdten başka çare göremedi. Bu suretle fırtınayı adlattı. Hepsini de eski yerlerini tuttular. Partinin nizam-ı idaresini (idari düzenini) yine inhisarları (tekeli) altına aldılar.

Fakat bir müddet sonra parti içinde din tedrisi hürriyetini kanunlaştırmak isteyen bir grub ortaya çıktı. Bunlar, mekteplerde din dersleri okutulmasını, Diyanet Riyaseti tarafından İmam – Hatip Mektepleri açılmasını ileri sürdüler. Meclis, bu teşebbüsü iyi karşılayınca, müfrit zümre telâşa düştü. Bu hareketi önlemek için tertibat aldılar. İş uzatıp muzmin (hastalık) bir hâle getirmek, bu suretle müteşebbisleri (girişimcileri) bıktırmak için türlü oyunlara başvurdular.

CHP idarecileri, din müesseselerinin açılmasına doğrudan doğruya mâni' olmak imkânını göremeyince bu defa maskeli harekete geçtiler. İmam – Hatip müesseselerinin açılmasına muarız (muhalif) olmadıklarını, ancak bunu "skolastik" zihniyetin sahibi olan medreseyi ihya etmek isteyen Diyanet Riyaseti yapamayacağını, terhid-i tedrisat (öğreniminin birleştirilmesi) esasına dayanarak bu işi Millî Eğitim Bakanlığına vermek lâzım geldiğini ileri sürdüler. Maksat, şunun bunun tarafından yapılması değil, böyle bir din müessesesinin açılmaması idi.

Uzun mücadelelerden sonra CHP idarecileri, İmam Hatip Mekteplerinin açılmasına mâni' olamayacaklarını anlayınca, bu defa bir manevra yaptılar. İş tertiplediler, düzentediler, Millî Eğitim Grup Encümeni Reisi Cevat Dursun beyin verdiği bir takrirle (bildiriyle) İmam – Hatip Mektebi açılması bertaraf edildi. Ne Diyanet Riyaseti ne de Millî Eğitim Bakanlığı tarafından böyle bir mektep açılmayacak, ancak Bakanlık bir kurs açacak, orta mektebi ve askerliği bitirip de İmam – Hatip olmak isteyenler bu kursta birkaç ay bulunacak, sonra İmam – Hatip olabileceklerdi. Bu takrir kabul edildi, Müfrit idareciler dâvâyı kazandılar.

Görülüyor ki, bu kararda aslâ ciddiyet ve samimiyet yoktu. Dosyalar alış verişre gorsun kabülünden bir oyalama siyasetinden başka bir şey değildi. Dinin, din müesseselerinin inkişafı yolunda Mecliste doğan bir hareketi boğmak için CHP idarecilerinin bir oyunu idi.

Çünkü, Başvekilleri Saraçoğlu: "Otuz sene daha iş böyle sürükleyebilirsek, din meselesini tamamıyla bertaraf etmiş oluruz" diyordu. Fakat bazı milletvekillerine göre, bu gidişle on seneye varmadan memlekette tek bir din adamı kalmayacaktı.

"Görülüyor ki Allah tevfikini (yardımını) CHP'ye nasip etmemiştir. Hattâ üç beş kişinin hüsn-i niyeti (iyi niyeti), samimiyeti de bu işi halletmeye kâfi gelmedi. CHP'ye hidâyet kapılarını Allah kapamıştı. Onlar için sukut ve izmihlâlden (yok olmaktan) başka yol kalmamıştı.

Nitekim Hamdullah Suphî merhum, dâvanın ehemmiyetini Meclis kürsüsünde anlattı. Kongre kürsüsünde izah etti. Fakat CHP'nin azgın, yımarık idarecilerine söz kâr etmedi. Nihayet aralarından ayrıldı. Fakat CHP'nin emir kulu mebusları, halk tarafını değil, bâtil yolu tuttular.

Dîni tedrisâtın Diyanet Riyasetine verilmemesinden CHP idarecilerinin maksatları, bu işin yapılması değil, yapılmaması idi. Diyanet Riyaseti bu işi üzerine alırsa, tabii surette işe girilecek, din adamları çekirdekten yetiştirile-

cek, vaktiyle Büyük Millet Meclisi başladığı sırada Dârü'l-Hilâfe Medreselerinde olduğu gibi hem dinî malûmatı, hem muâsır (çağdaş) bilgileri hâiz, imanlı, faziletli, münevver imamlar, hatipler, vâizler yetiştirecekti.

CHP'nin bütün endişesi bu idi. Nasıl o zaman münevver, faziletli imamlar, kıymetli din adamları yetiştirdiği için o din müesseselerini kapatmışsa, bu defa da böyle faziletli ve münevver din adamları yetiştireceği için bu müesseselerin açılmasının önüne geçiyordu. Onlar, Diyanet Riyâsetinin yetiştireceği ehliyetli ve faziletli ricâl-i din (din adamı) değil, Moskova'da okuyup gelen din adamı istiyorlardı.

Din müesseselerinin kapılarına zincirler asan, kökünü kurutmak, milletin kafasından din fikrini sökme için bir çeyrek asır yapmadığı fenalık, irtikâb etmediği cinâyet ve hiyânet bırakmayan CHP idarecileri, dinin tekrar canlanmasına nasıl müsaade ederlerdi.

Sözde "Diyanet Riyâseti" olacak; fakat din işlerine, din adamlarının yetiştirilmesine karışmayacaktı. Meselâ Ziraat Vekâleti olacak; amma ziraat işlerine, ziraat adamlarının yetiştirilmesine karışmayacaktı! Harbiye Dairesi olacak; ama harbiye işlerine, harp adamlarının yetiştirilmesine karışmayacaktı!..

İşte CHP din müesseselerine karşı bir çeyrek asır böyle sû-i kasıdda bulundu. İçinde profesörleri, uzmanları, şâirleri, benâm muharrirleri (!) (meşhur araştırmacıları) bulunan bu rouzır komite böyle milletin canına okudu, imanına göz dikti, vicdânına tasallut etti. Hakka karşı küfürü ve batılı tercih etti. Hakikatleri inkâr etti. Din müesseselerinin boğazına kement attı. Milletin ıstırapıyla istihzâ etti. Gasb ile elde ettiği milletin emânetine böyle kanun ve hukuka aykırı olarak dine aleyhtar bir şekilde tatbik etti.

İşte bu, CHP'nin öz zihniyeti, öz ideolojisidir. Mugalâta ile düzenbazlıkla hak ve hakikati boğmak onun şîâr-ı mahsusudur (özel işaretidir).

Halkçı Bir Başvekilin Kıpızlı Din Düşmanlığı

Şene 1948, adresi Millet Gazetesinde mahfuz (saklı) şeyân-ı itimat (hürmet edilen) bir zât. İçet Millîrvekilî Salih İnankur'dan duyduğu bir hâdiseyi Millet Gazetesinde şöyle naklediyor:

- Okullarda din tedrisâtına yer verilsin mi, verilmesin mi? mevzuu üzerinde CHP grubundaki konuşmalardan hiç bir vakit müsbet (olumlu) netice çıkmayacağına eminim. Bundan bir buçuk - iki ay kadar önce, Bayar'ın yurt gezilerinde irad ettiği (söylediği) bir nutuk arasında "Mekteplerde" din tedrisâtının yapılmasına esas itibariyle taraftarız." meâlindeki sözleri üzerine Demokrat Parti: "Sizde mi bu fikrâdesiniz? Halbuki ben sizlere güveniyorum." Meclis grubuna gelen Şükrü Saraçoğlu, orada (Bayar'a hitaben): "Şuna emin olunuz ki, memlekete kızıl tehlike bu sefer Muhammed'in bayrağı altında sokulacaktır" demiştir.

Saraçoğlu'nun bu sözlerini Millet Gazetesine nakleden zât, Salih İnankur'un telefon numarasını veriyor: 18198. Kendisinden sorulursa daha mufassal (geniş çapta) malûmat alınacağını söylüyor. Ve ilâve ediyor:

- Bunu size bildirmekten maksadım, Maarif Vekâleti teşkilâtiyle memlekette komünizm tâmin ve teşmil edilirken (yayılarak) ses çıkarmayan bu sâbık (eski) başvekil, komünizmin yegâne düşmanı ve en metin istihkâmı olan din tedrisâtının lâkırdsısını ettirmiyordu.

Bu badiseyi naklettikten sonra Millet Gazetesi teessürünü (üzüntüsünü) şöyle beyan ediyor:

- Bu Türk - İslâm memleketin hükûmet reisliğini ifâ etmesi bir tarafa, bir aydın olarak, bu ölçüde dalâfete düşmüş olması, gerçekten acıdır. Cemiyetlerin, mânevî boşluk idrâk etmeleri ve inkârdan kurtulmaları için acaba ölüm -

4' Bu da halkı aldatmak için söylenmiş bir söz ya!

5' Bursa'da "Şeriatı yaşatmayacağız diyen küstah baş farmaso-
na elbette güvenilebilir.

kalın mücadelesi mi geçirmeleri lazımdır?

CHP'nin ölü başvekili, işte böyle din düşmanı bir zattu. Saraçoğlu, CHP'nin din aleyhtarı bozuk zihniyet ideolojisi-ni tastamam temsil ediyordu. Saraçoğlu'nun din aleyhtar-lığı taassub (bağnazlık) derecesinde idi. O, "kendisinin din aleyhtarlığının taassub derecesinde olduğunu" söylemekle iftihar eden bir zattı. Başbakanlığı zamanında din lâkudı-sını ettirmiyordu. Komünistleri himâye, mekteplerde komünizmi neşir ve tâmin ettirdiği mahkeme kararıyla sabit olan Maarif Vekili Hasan Ali Yücel'in marifetleri onun baş-bakanlığı zamanında yapılmıştı. Din kitaplarından Kur'an harfleriyle âyetler, onun zamanında kakırılmıştı. Kur'an lisâniyle minârelerde, câmilâde "Allahu Ekber!" diyeolârin zindânlara atılması kanunu onun zamanında konulmuş-tu. Dinî mahiyette cemiyet teşkili onun zamanında yasak edilmişti. Birçok milletvekilleri huzurunda, "Din tedrisâtı memnûiyetini otuz sene devam ettirebilirsek, ondan sonra Türkiye'de böyle bir mesele kalmaz!" diyen o idi.

CHP'nin başvekili, işte böyle kızıl bir dalâlet içinde idi. Bu dalâlet, nefsi münhasır (has) olsaydı, kimseyi âlâkadar etmezdi. Fakat maalesef o, bu dalâleti CHP'nin bir umdesi (prensibi) olarak ileri sürmüş, bu cinâyet ve ihânetiyle ifti-har etmiş, memleketi bu dalâlete sürüklemek istemişti.

İşte Diyanet Riyâseti tarafından İmam – Hatip Mektepleri açılması hakkında 21 meb'usun teklifleri grupta onun riyâ-set ettiği zaman reddolunmuştu. Halk Partisi böyle dalâlet bataklığı içinde, batıkça batıyordu. Millet'in kalbini böyle haşşediyordu. Asıl kızıl tehlike, bizzat kendisi, kendisinin temsil ettiği zihniyet idi. Böyle bir adamın hükûmet reisi olduğu yerde din müesseselerinin açılmasına karar almak imkânı var mı? Böyle "kurs" diye göz boyacılığıyla milleti aldatmak istediler.

İşte, CHP, yıllarca lâiklik maskesine bürünerek sistem-li ve ezici hücumlarla mânevîyat aleyhine yürüdü. Mâne-viyatı yıkıp yerine çıplak ve çirkin bir Sansüralizm ihâlesi

oturutmakla içtimâî (toplumsal) çöküntüden, ruhi sefâletten başka memleket ne kazandı?

Millî Gazetesi, rahmetli Mehmet Âkif'in:

"Ne ırfandır ahlâka yükseklik veren, ne vîcdandır,

Fazilet hissi insanlarda ALLAH korkusundandır!"

Mısra'larını naklettikten sonra sözünü şöyle bitiriyor:

- İnsafsızlar, Türkiye'yi çıkmazlara batırdılar. Vîcdansızlar, halkın ekmeğiyle oynadılar. Çocuklarımızın bu kötü örneklerle benzememesi için neden bir ahlâk ve ALLAH bilgisine sahip olmasında ısrar ettiğimizi şimdi anlatabiliyoruz mu?

Dil Bezirganları (Tüccarları), Mektep Kaçkını Kiralık Âlimleri, Jandarma Süngüsü İle Dilimize Saldırdılar

Halkçıların dil bezirganları, Türkçeyi Arapça ve Farsça istilasından kurtaracağını, Türk milletinin siyasi istiklâli gibi (!) Türk dilinin de ilmi ve ebedî istiklâlîni temin edeceği dâvâsını ileri sürdüler.

Hiçbir kudret ve meziyeti olmayan, kimi mektep kaçkını, kimi diplomasız terbiyeci kiralık âlimleri, millet dilimize düşman kesildiler.

Arapça ve Farsça asıllarından gelme kelime tâbir ve istilah (terim) unsurlarıyla bugün dünyanın en güzel, en hoş ve şirin, hattâ en zengin dillerinden biri olan ve böyle olduğu yabancılar tarafından takdir edilen, asırların bağlarında yoğrulup bugünkü kemâl derecesine ulaşan.. her gün tabii bir istifâ (seçme, ayıklama) ve intibak (uyarlama) yoluyla daha üstün bir kemâle doğru giden.. garbin ilmi ve edebî en ince eserlerini, his ve fikirlerini ifade edebilen zengin dilimize câuiyâne bir sâikastte bulundular.

Nesillerin alın teriyle yoğrulup bu derece kemâle varan dilimize acı bir politika bırsı, sansür zoru, kanun topuzu ve

jandarma süngüsüyle hücum ederek yirminci asrın Müslüman Türk evlâtlarının tefekkür ve ifâde kudret ve istidatlarını (kabiliyetlerini) (prida) (ilkel) çağlara yöneltmek, Orhun âbidelerine çevirmek suretiyle millî servet varlığınıza kasdettiler.

Dil ile politika tamamiyle ayrı olmak lâzım gelirken, çok iptidai, çok geri bir mülâhaza (düşünce) ile lisan meselesine politik bir renk verdiler.

Milletin diline ihânet ettiler. Millî vahdetin temellerini sarstılar. Nesiller arasında derin uçurumlar açtılar.

İlk mektep çocuklarının bile istihzâ ile karşıladığı uydurma kelimelerle lisanımızı berbat bir hâle koydular.

Dil Kurumu, hükûmet ricâlinin emirlerine, arzularına göre hareket eden bir dil anarşisi meydana getirdi. Memurlar, hâkimler ve halk, kendi öz dilinden başka bir dil yazmaya ve konuşmaya mecbur edildi. Vatandaşın hürriyetine tecâvüz ettiler. Târihin mes'ul tutacağından da pervâları (korkuları) olmadı. Târih, böyle şen'i (kötü) bir hareket kaydetmemiştir.

Halkçıların en büyük cinâyeti, en hâin şenâati, Türk milletini müşterek bir dilden mahrum eden ve nesiller arasında müthiş bir uçurum meydana getiren, bolşevik kundağı uydurma dil felâketidir. Su-i niyetle hazırlanan bu müthiş cinâyeti Halkçılar bir parti taassubu, şahsî bir inat mevzuu hâline getirdiler. Bu korkunç gaflet ve cinâyet, herkesin gözü önünde cereyan etti. Milletın mâzisiyle olan bağları baltalandı. Bu kızıl tehlikeye güzel Türk dili kurban oldu. Pan-İslâvîk hesabına uydurma dil, mektep kitaplarında resmen mecburî şekle sokuldu. Bolşeviklerin Kızıl Rusya'da Türk kavimlerini birbirinden ayırmak, birbirinin lisanından anlamaz hâle getirmek için yaptığını, Halkçılar, Türk diline tatabik ettiler. Bu, cinâyetlerin en büyüğüdür.

İstiklâl Harbi'nin ilk yıllarıydı. Rusların Azerbeycan'da bütün Türk akvamının (kavimlerinin) bin kûsür seneden

beri müsterek olarak kullandığı Arap harfi yerine lâtin harfi ikâme etmek hareketlerine karşı tedbir almak üzere şark hudut kumandanı Kâzım Karabekir Paşa, Türk kavimlerini parçalayarak, birbirinin lisânını anlamayacak hâle getiren bu tehlikeli hareketi Ankara'ya bıkırmış, bu mülhük (ilâve edilen) ceryana karşı durabilmek için, Ankara'dan ilmi malzeme istemişti.

Onun üzerine Maarif Vekili Bahkesir Meb'usu Vehbi Bey, bir komisyon topladı. Komisyonca Mehmet Âkif, Sâmih Rifat, Ahmet Ağaoğlu, Yusuf Akçura ve âcizleri de vardı.

Komisyonca, lisan hakkında uzun ilmi münakaşalar okdu. Neticede Sâmih Rifat Beyin ilmi bir rapor yazmasına karar verildi. Lisanda yüksek ihtisas (uzmanlık) sahibi olan Sâmih Rifat Bey, uzun bir rapor yazdı. Yüz sayfa kadar olan bu raporda lâtin harflerinin Türk lisânını hakkiyle ifâdeye elverişli olmadığı ilmi delillerle isbat ediliyordu. Bir broşür hâlinde binlerce nüsha basılarak şark kumandanlığına gönderildi. Kâzım Karabekir Paşa, bu broşürü şark hudut havâlisinde dağıttı. Birçok nüshasını da Azerbeycan'a gönderdi.

Azerbeycan, sahte bir istiklâl arması altında kızıl idarenin zulüm ve esâreti altında idi. Moskova, bu zengin memleketin ileri gelen Müslümanlarını kestikten, bütün servet ve menbâlarını (kaynaklarını) eline aldıktan sonra, Türk milletin can damarına, harsına (kültürüne) göz dikmişti. Çünkü, Ruslar herkesten iyi biliyorlardı ki, bir milletin istiklâli ancak millî irfan ile kaimdir (ayakta durur). Moskova hükûmeti bu millî irfânı söndürmeye uğraştı.

Bu zâhiri kuklaların arkasında bolşevik diktatörü (Griof) vardı! Bütün kuvvet ve nüfuz, bu Rus'un elindeydi. Ruslar işte bu yerli hâinler vasıtasıyla Türk Azerbeycan'ın millî hislerini kökünden kurutmaya uğraştı. Bunun için buldukları ilk usûl, Türk elifbası yerine lâtin harflerini neşretmek idi. Bu suretle evvelâ Azerbeycan'ın diğer Türk memleketleriyle alakası kesilmiş olacaktı. Bu alâkalar arasında, hiç şüphe yok ki, siyasi râbitadan daha muhimi hars râbitasıdır.

Moskova, bu hars râbitasının inkişâfına mâni' olmak için yeni Azerbeycan nesillerini Türkçeyi okumayacak tarzda yetiştirdi.

Diğer taraftan, -yine malûm olduğu üzere- bir milletin varlığını vücuda getiren şey, o milletin mâzîsidir. Mâziyi nesilden nesile nakleden de lisan, târihi, edebiyatıdır. Moskova istiyordu ki, mekteplerde okuyan Azerbeycanlı çocuklar bir taraftan Türk harfleriyle alâkalarını kessinler, diğer taraftan kendi mâzîlerini unutsunlar. Mâzî ile istikbâl birbirinden ayırmak için lisanını, harsını değiştirmek iyi vasıta olur mu? Moskova ve onun yardımcıları bu vasıtaya müracaat ettiler. Ve muvaffak oldular. Türk milletinin lisanını bozdular, harflerini yıktılar, vahdetini parçaladılar. Birbirinin dilini anlamayacak hâle getirdiler.

İşte Halkçılar, Ruslar'ın Azerbeycan'da yaptığı bu müthiş cinayeti, Türkiye'de de tatbik ettiler. Göz göre göre, göğüslerini gere gere, milletin mâzîsini mâneviyatını, târihini, lisanını, edebiyatını bu Rus bombasıyla temelinden yıktılar. Nesiller arasına derin uçurumlar açtılar. Uç buçuk türedi milletini şuurunu böylece yok etti. Artık şuursuz, caossuz, ruhsuz kalan, saman çöpü hâline getirilmek istenen bu asil ve şanlı milleti mâzîsine, mâneviyatına ve edebiyatına sahip bir millet hâline getirmek için mucizeden başka bir çâre kalmamıştır.

Bolşeviklerden İlham Alan Dil Cefakârlarının Barbarca Saldırıları

Komünizmin kaynağından ilham alan CHP dil bozguncuları, mazi ile hâl ve istikbâl arasında uçurumlar açtılar. Milyonlarca insanın diline tasarruf etmeye (müdahâleye) kalkıştılar. Milleti istibdat baskısı altında tuttular. Dilin ifade kudretini baltadılar. İnce zevkine ve âhengine barbarca tecâvüz ettiler. Milletin birbirleriyle konuşmasını, anlaşmasını zorlaştırdılar, işkenceye soktular.

Bolşevik kundakçılarından ilham alan bozguncular,

yaşayan herkes tarafından anlaşılan ve dilin öz malı olan kelimeleri katlettiler. Onların yerine kimserin bilmediği sun'î, uydurma kelimeler koydular ve bunlara resmi şekil verdiler.

Bolşevik kundakçılarından ilham alan CHP'nin kudretsiz, meziyetsiz, kimi mektep kaçkını, kimi diplomasız, terbiyeci ve kiralık âlimleri, dil bozguncuları, Türk kavimlerini birbirinin konuştuklarını anlamaz hâle getiren bolşevik su-i kashını bilmiyorlar mıydı? Aynı metodu tatbik ettiklerine göre bilmediklerini kabul etmek mümkün olur mu?

Bolşevikler 1926 senesinde bu harekete başladılar. Rusya'da yaşayan muhtelif Türk kavimlerini birbirlerinin lisanını anlamamak, mâzi ile alâkalarını kesmek için müsteshrik (oryantalist) Sambaloviç'in riyasetinde Moskova'da bir komisyon teşkil ettiler.

Sambaloviç, yarı Yahudi, yarı Ukraynalı tanınmış bir müsteshrik idi. Bu komisyon muhtelif Türk kabilelerinin lehçelerini öne sürerek lâtîn harfleri esası dahiline başka başka 27 türlü alfabe hazırladı. Maksad, Türk matbuatında büyük bir tefrika, büyük bir ayrılık husule getirmek, bu suretle millî vahdeti kırmaktır.

Türk münevverleri bu tehlikeyi sezdiler, mücadeleye geçtiler. Fakat bolşevik su-i kashına karşı duramadılar. Rus'lar propagandalarını evvelâ Azerbeycan'da tatbik ettiler. Birkaç sene zarfında bu harf değiştirme ve Türk lisanını bozma hareketini bütün Rusya'da yaşayan Türklerle teşmil ettiler.

Büyük tehlike kendini gösterdi. Muhtelif Türk kabileleri birbirinin lisanından anlamayacak hâle geldiler. Nesiller arasında müthiş bir uçurum husule geldi. Bunun üzerine Türk münevverleri mücadeleyi şiddetlendirmek istediler. Fakat bolşevikler tehdit ettiler, yeni harflere ve yeni lisanı karşı hareket partinin prensibine karşı hareket sayılacağını, partiden tardı ıcap edeceğini ilân ettiler. Tabii, herkes sınıme mecbur oldu.

Böylece seneler geçti. Yeni nesil yetişti. Artık asıl maksadın kırasına sıra geldi. 1936 senesinde bu harflerin (Lâtin harflerinin) Rus kültürüne yaklaşılmaya kâfi derecede hizmet edemeyeceğini öne sürerek Rus alfabesine geçilmesini, karar altına aldılar ve tatbika geçtiler. Biraz sonra, yâni 1940 iptidasından (başlamından) itibaren Rusya'da yaşayan bütün Türklerin alfabeleri Rus alfabesine çevrildi.

Harf meselesinden sonra lisanı geçtiler. Bunun için ise evvelâ istilâhların Rusça yapılmasıyla işe başladılar. Gitgide ne Türk harfi kaldı ne lâtin harfi, ne de Türk lisanı artık. Ondan sonra bütün Rusya'da Türk iptidai (ilk) mekteplerinde Rus harfleriyle Rus lisanı öğretilmektedir.

İşte Türk lisanının benliğini ortadan kaldırmak için komünistlerin 20 sene zarfında yaptıkları hamleler ve su-i kastleri..

Şimdi siz, Halkçıların Türkiye'de yaptıklarıyla Rusya'da yapılan hareketi mukayese edebilirsiniz. Ve Halkçıların yaptıklarının mânâsını anlarsınız.

Kur'an'ın Aslını Ortadan Kaldırmak En Büyük Gayeleri İdi

Dalâlet devrinin, Müslüman halkın vicdanlarını sızlatan baskılarından en ağırı CHP'nin ibâdetlere müdahalesidir. Ezanların, tekbirin Kur'an diliyle okunması memnuiyeti, milletin kalbini en derin ıstıraplara uğratmıştı. Anlaşıyor-du ki, dîn-i mübin-i İslâm'ı can evinden yıkmak istiyorlardı.

Ezandan ve Tekbir'den başlayan bu memnuiyetli durum bir müddet sonra namazlarda okunan sûrelere de teşmil edilecekti. Asıl gâye. Müstüman Türkler, mürur-i zamanla Kur'an'a büsbütün yabancı kalacaklar. 650 milyon Müslümandan ayrılmış bulunacaklardı. Kur'an yerine yalan-yanlış birtakım tercümeler kaaim olacak (yerini alacak), ibâdet, ibâdetlikten çıkacak, nihayet din ve ibâdet mef'âle (oyuncak) hâline gelecekti. Bu suretle masonluk, CHP zihniyet ve ideolojisi büyük gayesine vâsıl olmuş bulunacaktı.

Nitekim Rusya'da komünist erkânı harfleri (kurmay-ları), Türk alfabesini birbirinden ayırmak için ayrı alfabe ve harfler uydurmuşlar, Müslüman Türkleri bunları kabule mecbur tutmuşlardı. Muhtelif merhalelerden sonra bütün harfler ve alfabeler silinip süpürülmüş, inkılâp Rus harflerinde ve Rus alfabesinde karar kılınmıştı.

Zavalh büyük Türk milleti her taraftan sû-i kastlara maruz kalmıştı. Kuvvetli seciyesini (karakterini) yıkmak için taarruzlar can evine tevcih edilmişti.

Rusya'da Türk milletinin vicdanına karşı yapılan bu taarruz düşman tarafından olduğu için tabî görülebilir. Fakat bizim kendi elimizle milletimizin vicdanını sızlatacak hareketlerde bulunmamız nasıl olurdu? Halkçıların dalâlet ve azgınlıklarının bu derecesi yeryüzünün neresinde görül-müştü? CHP'nin bu dalâleti karşısında akıllar durur, yürekler titrer, vicdanlar en müthiş ıstıraplar içinde kavrılır.

Fakat oldu işte! Halkçıların dalâlet ve azgınlığı, cinâyet ve hiyânetin bu derecesine vardı. Mukaddesâtına sahip olmayan milletler, bunun daha beterine de mâruz kalırlar. Milletin irâde ve hâkimiyetini ele geçirenler emânete hiyânet ederlerse netice elbette böyle olur.

Allah'tan korkmaz şerirleri! İnsanlardan utanmaz mah-lûkları! Ellerinden gelen her türlü zulüm ve şenâati itikâp etmekten çekinmediler. Milleti mâzîsinden ayırdılar. Tâ-rihinden ayırdılar. Şan ve şeref dolu mefahirinden (övü-nülecek şeylerden) ayırdılar. Güzel lisanından ayırdılar. Anasından - babasından ayırdılar. Ahlâk seciyesinden ayırdılar. İffet ve faziletinden ayırdılar. Allah'ından, Peygam-berinden, dininden, imânından ayırmaya kalktılar. Nihâ-yet, Kur'an'dan da ayırmak cinâyetine başvurdular. Fakat bu şenâatleri gayret-i ilâhiyeye dokundu. Allah'ın kahr ve gazâbına uğradılar. Yükdüler, dağıldılar, perişan oldular. Cehennemimin gayyâlarına yuvalandılar. Allah'a hamd ve senâlar olsun. Kur'an'ı Azimüşşân bugün dîpdiri. milletin baş tâcı olarak yaşamaktadır.

İşlenen Cinâyetler, Haysalayı Tutuşturacak Derecede Şen'i İdi

Halkçıların bu dalâlet ve azgınlık devrini yaşamayanlar bugün onların yaptıkları cinayet ve hüyanetlerin vukuuna imkân vermez. Çünkü, bunları beşer haysalası (akıl) almaz. Müslüman Türk Milleti, 20 - 30 milyon insan, -cemad (can-sız) hayvan değil, insan- mukaddes kitabı olan Kur'an dili ile Allahu Ekber diyemesin. Diyecek olsa zindanlara atılsın. Aynı memlekette Hristiyanlar, Yahudiler mukaddes kitaplarını dil ve ibâdet etmekte serbest olsunlar da, memleketin sahibi Müslüman kitle bu hakdan mahrum olsunlar, iptidâî devirlerdeki köleler gibi zillet içinde yaşasınlar! Tarih böyle şey bilmiyor. Engizisyon devirlerinde bile böyle bir ceza görülmemişti. Halkçıların zulmü, vahşet devirlerini bile aşmıştı. Şenâatin bu derecesini elbette insan haysalası almaz.

•

Fakat oldu iştel.. Halkçılar bu şenâati de irtikâb ettiler. göğüslerini gere gere... 20-30 milyon insanın -cemad değil, hayvan değil, insanın- kalblerini, vicdanlarını, mukaddes hislerini ayaklar altında çiğnediler, tahkir ettiler, tezyif ettiler. İnsan haysalası bunu nasıl alır? Buna nasıl inanır? Elbette bu dalâlet ve şenâat devirlerini yaşamayan, görmeyen kimseler buna inanmaz. Viyana surlarında Kur'an dili ile ezan okuyan, tekbir getiren kahraman Türk milleti, nasıl olurdu da kendi öz diyarında, kendi öz minaresinde, kendi öz mâbedinde Kur'an dili ile ezan okuyamazdı? Nasıl olmuştu da bu millet bu zillet derecesine sukut etmişti (düşmüştü)? Kimler onu bu hâle getirmişti? Bu olamazdı, fakat oldu iştel..

•

Ey bugünün münevver imanlı ve faziletli gençleri! Biliniz ve inanınız ki Halkçılar göğüslerini gere gere bu cinayet ve şenâati irtikâb ettiler, Türk Ceza Kanununa koydukları 526' ncı madde ile herhangi bir Müslüman minarede, yahut câmiden Kur'an dili ile "Allahu Ekber" deyerek ezan oku-

saydı, yahut namaza başlarken böyle kamet getirseydi, derhal zindana atılırdı. İnanmazsanız, havsalaruz almadısa eski kanunu aç, o maddeye bak. Halkçıların o zulum ve şenâat devirlerinde bu yüzden nice Müslümanlar zindanlarda aç, çıplak, tahtalar üstünde yattılar.

Tarib bu şenâati görmemiştir, böyle zulüm bilmez beşerin aklı, havsalası böyle bir şeyi ihata etmez (kuşatmaz), böyle bir zulüm ve şenâatin vukuuna imkân vermez. Fakat oldu istet.. Halkçılar bunu da yaptılar.

•

Halkçılar bu mezalimi irtikâb ettikleri zaman anayasa vardı, demokrasi vardı, laiklik vardı. Kanunlarda din ve vicdan hürriyeti vardı (!). Fakat, bütün bunlar kâğıt üzerinde idi. Hakikatte hepsi ayaklar altında çiğnenmişti. Minarelerde, mâbedelerde Allahu Ekber diyenleri polisler toplayıp mahkemelere sürüklerken, CHP kodamanları ıyş-ii işret (içki) sofralarında rakılar, şampanyalar, viskiler, zevk u sefa içinde yüzüyorlardı. Milleti bu kadar zelil hâle getirmişlerdi.

•

Bu şenâatlar irtikâb edilirken 400 kûsur milletvekili (!) Meclisi işgal ediyordu. Fakat hiç birinin sesi çıkmıyordu. Sanki Meclis bir mezarlıktı. İşte Halkçılar, milleti de sözüm yabana vekillerini de böyle saman çöpleri haline getirmişti. Elbette havsala bunları almaz. Fakat oldu işte! Millet bu kara günleri yaşadı.

•

Halkçılar bu şenâati irtikâb ederken, Diyanet Riyâseti müessesesi de vardı. O da "Allahu Ekber" diyemezdi. Onun başına da bir mezar taşı dikmişlerdi. Fakat nasılsa bir gün hükümetin merhamet ve şefkatine sığınarak bir istirahatda bulunmak cesaretini gösterebildi! Dahiliye Vekâletine müracaat ederek, kanunda tekbirlerin zikredilmediğini beyan ederek, tekbirin kanunun şûmultü (kuşatıcılığı) haricinde

olmak lazım geldiğini arz ve istihdam etti. Saman çöpü haline gelen halk, korkusundan alenen tekbir de almaya cesaret edemiyordu. Polisler, Kur'an lisanıyla tekbir alanları da bilmeyerek mahkemelere sürüklüyorlardı. Bunun üzerine Dahiliye Vekâletinden müsaade sâdır olunca, bayramlarda, mevlidlerde vesair topluluklarda Kur'an dili ile tekbir alınabileceği imamlara ve müezzinlere Diyanetçe tebliğ olundu. Müstemleke halkı gibi zillet ve çektiği hürriyete kavuşmuş gibi sevinip durdular!..

•

Milliyetçi olduklarını ilân ettiler. Fakat millî an'anelere, millî şaire aslâ bürmet göstermediler.

•

Tübbeleri kapattılar. Fakat, bir taraftan yeni tübbeler yaptılar.

•

Dilimizi özleştiriceğiz dediler. Fakat, asırlardan beri Türk'ün malı olan kelimeleri attılar. bunların yerine büsbütün yabancı, acayip, maskara, uydurma kelimeler koydular...

İbâdet serbesttir dediler. Fakat, Allahu Ekber diyenleri zindana attılar.

•

Cumhuriyetçiyiz dediler, fakat tatbikte mutlakiyet esası olan şef sistemi yürüttüler.

•

Prensiplere tâbi olduklarını iddia ettiler. Fakat, diğer taraftan taparcasına, sınıksız şahıslara bağlandılar.

•

Halkçı olduğunu söylediler. Fakat, halkı istihfaf ettiler (hafife aldılar). hiçe saydılar.

Saçak öpmeyi tard ettiklerini iddia ettiler. Fakat e.-etek öpmekte, iki bûklüm olarak insana tapmakta devam ettiler.

•

Milletin refah ve saadetinden bahsettiler. Fakat onu ızdırıp ve sefalet içinde kıvrandırdılar.

•

Vicdan hürriyetinden dem vurdular fakat dinî mahiyette cemiyet teşkilini men ettiler. İbâdetlere müdahale ettiler. Allahu Ekber diyenleri zindanlara attılar.

•

Demokrasiden bahsettiler, fakat, en müthiş istibdat yolunda yürüdüler.

•

Din, siyasete âlet edilmez, dediler. Fakat, dini tabrif için siyaseti âlet yaptılar.

•

Lâikiz dediler. Fakat, milletin dinini, imanını penceleri altında ezdiler. Lâikliği dünyanın hiçbir yerinde olmayan din aleyhtarlığı şeklinde tatbik ettiler.

Allah O Günleri Bir Daha Göstermesin

Benim dâvam, son çeyrek asırlık devre ait müzmin ve müthiş bir memleket derdine devâ aramaktır. İsterin ki, bu aziz vatanı bir daha darağaçları kurulması ve gölgesinde memleketin dini, tarihi, mânevî kıymetleri, hülâsa hakikaten millî olan ne varsa, bu mukaddesatla pervâsızca oynayıp alay edilmesin.

Millî târihin, İslâm komünizmine karşı, asırlar içinde vücud getirdiği ramplara gözü kapalı yıkanlar, memlekette yalancılığı, dalkavukluğu ve kombinezonculuğu muvaffakiyetin tek sırtı ve kanunu haline koyanlar vatanseverler

nikâbiyle (peçesiyle) tekrar sahneye çıkıp karanlık komediyalar oynamasın ve nice nice Ayvansaraylar kurup şehriyînler (şenlikler) yapmasın.

Komutaylar, kurultaylar toplanıp zalim bir istibdadın fermanlarını sultanlara nasîb olmayan bir alâyişle (gösterişle) alkışlamasın. Memleket münevverlerinden kimini tehdit ile susturun, kimini dilinden menfaat çengeline asarak dilsizler diyarında hitâbet dersi vermesin. Allah bana, o günleri bir daha göstermesin.

İnsan olan, insan etrafında doğru ve namuskârlık görme ihtiyacı, suya ve ekmeğe olan ihtiyaç kadar, hattâ daha ıstıraplı bir ihtiyacdır. İşte bu memleket halkı: senelerce bu ihtiyacın ıstırapları içinde kıvranıp sızlandı. Sözüm, hilâfî hakikat (yalan) mıdır?

Anayasa dediler; üstüne çul örtmediler mi? Cumhuriyet dediler; Osmanlı sultanlarına parmak ısırtacak bir saltanat sürmediler mi? Millî hâkimiyet dediler; mebuuları şef idaresi ve işaretiyle tâyin etmediler mi? Demokrasi dediler; otokrasi tatbik etmediler mi? Hürriyet dediler, terör yapmadılar mı? Lâiklik dediler; Moskova'yı imrendirecek bir din ve mânevîyat düşmanlığı takip etmediler mi? Devletçilik dediler; yâran sofrası kurmadılar mı? Adâlet dediler; hâkimleri tehdid altında tutmadılar mı? Millî terbiye ve millî târih dediler; milliyeti ve târih ilmini toptan inkâr etmediler mi?⁶

İnkılâb Diye Mâziyi Ateşe Verdiler

İnkılâb, zamanın mühim icaplarına ayak uydurmak demek olduğu halde halkçılar, inkılâb diye dünyanın hiçbir yerinde görülmemiş bozguncu hareketlerde bulundular. Kökü muhteşem mâzimize, muazzam târihimize dayanan ne kadar mefâhir ve an'ane ne kadar secâya ve şâîr varsa hepsini atarak, yıkarak yerlerine köksüzce ilimle tâihle, aslâ bağdaşmayan çürük, maskara şeyler aldılar. Babaları-

⁶ Ordinaryüs Profesör merhum Ali Fual Başgil. Ağustos 1950.

mızın, ecdâtlarımızın bıraktıkları edebiyatı akideleri, ilim meselelerini asıl ve şerefli soyunu inkâr ettiler. Şanlı, şebâmetli (kahraman) Türk Milletinin edebiyatını, şifirlerini, nesirlerini, ilmi lisanını, ilmi eserlerini, kendi öz medeniyetini, zenginleştirdiği lisanını "gerilük"le suçlandırıdılar. asırlardan beri işlene işlene incelenen, çok sadeleşen zenginleşen öz dilimizi, keyfi, tepeden inme emirlerle soysuzlaştırıdılar. Türk dilinin bünyesine asla elverişli olmayan bir şekle soktular. Temelinden devirdiler. Bu, neslini, meshebini, soyunu, sopunu, medeniyet ve târihini inkâr değil de nedir? Lisânın, kelimelerin emirle değiştirilmesi nârede görülmüştür? Üretme, türetmeye uydurma lisan yapmaya kalkıştılar. Bu suretle müyonlarca kıymetli, nâdide eserleri ihtiva eden kütüphanelerimizi katliâma uğrattılar. "Bizim artık mâzi ile âlakamız kalmadı!" dediler. "Eski edebiyatı okullarımızdan kaldıralım, ulusların ortak malı olan Yunan, Lâtin edebiyatlarını benimseyelim" herzesinde (boş sözlerde) bulundular. (*Ulus Gazetesi*, 30 Haziran 1950).

İşte, yıllarca hep böyle mâzimize, medeniyetimize, dilimize, târihimize karşı revâ görülen taarruz ve tahkirlerle Türk Milletinin gençlerini soysuzlaştırıdılar, mefâhir dolu mâzilerinden, ecdadından soğuttular, bolşeviklere gönül verecek âvare, serseri bir nesil yetiştirdiler.

Göz Göre Göre, Müslüman Türk Çocuklarını Dinden, İmandan Uzaklaştırıdılar

Çocuklarımıza din, iman nâmına birşey öğretmediler. Öğretmek şöyle dursun, öğrenmekten de menettiler. Halkçı olduklarını iddia ettiler. Fakat halk ile halkın mânevî ihtiyaçlarını temin ile asla âlakadar olmadılar. Bulâkıs mütemadiyen halkın ruhuna karşı geldiler. Halkın kalbini mukaddes hislerini hançerlediler. Dinî inkişafını müthiş bir baskı altında tuttular. Din hürriyeti, vicdan hürriyeti, tedris hürriyeti verdik, diye milleti aldattılar. Apaçık yalan söylediler, yalan söylemekten hiç perva etmediler, milleti istihfafa lââyık gördüler

Bütün husûmetleri, Müslüman halka idi. Müslüman çocukların Müslümanlığı öğrenmemeleri için ellerinden gelen her türlü hâinliği yapmaktan çekinmediler. Bu suretle millet yavrularını dinini, imanını öğrenmekten mahrum bırakular. Allah'dan korkmadılar, insanlardan utanmadılar.

.

Milletin mâzisiyle olan alâkasını kestiler. Ecdâdın kanlarıyla yoğrulmuş bu topraklarda yaşadılar. Fakat onların ruhundan olsun utanmadılar. Onlara saygı göstermediler.

Millet "Bizim dinimize, imânımıza karışmayın. İâklik icâbını hakkıyla yapın!" dedikçe ağzını tıkadılar. İcâd ettikleri türlü türlü isnad ve iftiralarla milletin sesini boğdular. Boyununa kemend atıldılar. Göz göre göre milleti felâkete, memleketi izmibîlâle (yok etmeye) sürüklediler.

Millet, uzun yıllar, bitmez tükenmez yıllar hep yabancı memlekette yaşar gibi ıstırap içinde yaşadı. İstırap içinde yandı, kavruldu. Ezilmekten, mütemâdî zulüm görmekten şân, şevketi söndü. Haysiyeti, izzeti-nefsi kalmadı. Zillile düştü, saman çöprü hâline geldi. Ellerinden hürriyetleri alınmış, esârete düşmüş müilletler gibi bir dilim, hak için yalvarır hâle geldi. Kadınlar gibi ağladı, sızladı. Evlâdına olsun bir parça merhamet ve şefkat edilmesini diledi. İlm-i hâlini bilecek kadar bir parçacık olsun dinini, imânını öğrenmek için merhamet diledi. Fakat bütün kulaklar sağır, bütün vicdanlar tıkalı idi. Polisler, namaz sûreleri yazılı olan din kitaplarını kamyonlarla memleketten topluyor, mezbelelere götürüp yakıyor, dumanını havaya savuruyordu. Evleri basıyor, çocuklara Kur'an dersi verenleri cürm-i meşhud (suçüstü) mahkemelerine sürüyordu. Câmilerde, minarelerde "Allahu Ekber" diyenleri zindanlara atıyordu.

Günler, haftalar, aylar, seneler değil, çeyrek asır bu mezâlim, bu din talibakâtı böyle devam etti. Bunlar unutulur mu? Unutulmasına imkân var mı?

**Müthiş Bir Facia Karşısında Millet Kan Ağlarken,
Halkçılar Baloda Viskiler, Şampanyalarla
zevk u sefa içinde yüzdüler**

Sene 1948. Cumhuriyetin 25. yıldönümünü tes'îd (kutlama) için Halkçılar, Ankara civarındaki kasabalardan, köylerden topladığı binlerce halkı Ankara'ya nakli için kiraladığı tren yolda müthiş bir kazaya uğramış, istiâb hâddinden (kapasitesinden) birkaç misli fazla insan doldurulan vagonlardan birinin dingili kırılarak yoldan çıkmış, müteaddit (bir çok) vagonlar yarıdan aşağı uçmuş, yüzden fazla insan ölmüş ve yaralanmıştı. Bu hâdise bütün memlekette derin bir elem ve mâtem husule getirmişti.

Bu facia karşısında herkesten, her partiden ziyade Halkçılar mâtem tutmak, kazaya uğrayanların cenazelerine hürmeten baloyu tehir etmek (ertelemek), hiç olmazsa dansları ve cazları kaldırmak, o geceki toplantıyı sâdece bir resmî kabul mahiyetinde yapmak icabederken, Halkçılar buna lüzum görmemiş, balo bütün ihtişamıyla yapılmış, cazlar çalınmış, danslar edilmiş, şampanyalar, viskiler, türlü içkiler su gibi içilmiş, parti erkânı, Halkçı kodamanları sabahlara kadar zevk u sefa içinde neşelenmişler, eğlenmişlerdi. Kazaya uğrayan köylüler hatıra bile gelmemişti.

**Halkçıların Tezviratı (Yalanları)
Lâikliğin Mânâ ve Tatbikatı Hususunda**

Halkçıların mektep kaçkını kiralık âlimleri; "Din artık tarihe karışmıştır, lâiklik devrinde din nâmına söz söylenemez" Farmasonluğun ve komünizmin bâtıl umdelerini benimsediler. Dünyada ne kadar lâik devlet varsa hepsinde din nâmına söz söyleyen müesseseler yok mu? Lâiklik, dine hasım cephe almış bir idare şekli midir? Dünyanın büyük devletleri olan Amerika ve İngiltere'de din tarihe mi karışmıştır? Dini makam ve müesseseler en büyük mevkîinde değil midir? Hakiki lâiklik, dine karşı hasım bir cephe alan bir idare şekli değildir.

Halkçılar lâikliği ters anladılar, ters tatbik ettiler. Lâiklik devlete ait bir idare şekli olduğuna göre, terceligâhı ancak hükümet olabilir. Hükümet, dine karşı tarafsız bir vaziyet alır. Hasım bir cephe değil. Fakat, ferd ve millet itibarıyla lâiklik bahismevzuu olamaz. Yani ferd ve millet dine karşı bitaraf olamaz. Bir adam ya dinli olur ya dinsiz. Bir adam: "Ben ne dinliyim, ne dinsizim" diyemez. Böyle diyen, ancak bir haymatlos (vatansız) bir serseri olabilir. Bu hukukî noktayı da Halkçılar millete ters anlattılar.

Lâik Türkiye Cumhuriyeti dine hasım olmadığına göre, komünizmi şeklini de kabul etmiş bulunmadığına göre, millet ve ferd itibarıyla din vardır. Demek ki, din, Rusya'da olduğu gibi Türkiye'de tarihe karışmamıştır. Millet dînine sahiptir ve inşaallah sahip olacaktır. Nitekim hakikat da bundan ibarettir. Böyle olduğuna göre, din müessesesini hayattan hariç tutmak, tarihe karışmış müstehase (fossil) bir şey telâkki etmek, ne ilmi ve hukukî düşünce ile ne de ciddiyet ile aslâ kabîl-i telif değildir (bağdaşmaz). Fakat, Halkçılar lâikliği ters gösterme, ters tatbik etmek hususunda her türlü tezvîratta bulunmaktan çekinmediler.

Onlar, halkı aldatmak için taarruz hedefleri "Din değil, taassub" olduğunu ileri sürdüler. Bu suretle mugâlâtaya saparak işi Yahudiliğe döktüler. Siyonistlerin siyaseti böyledir. Hem haşşeri insanın göğsüne saplar, hem de, "Ne vurursun be?..." der.

Din, cemiyette yaşayan, ruhlarda, kalplerde yaşayan bir meesse olduğuna göre, bunu cemiyet hariç bir şey addetmek, hayatla alakası olmayan mücerred (soyut) bir mefhum (mucrus) telâkki etmek doğru olur mu?

Dalâlet devrinde kafalar sakat düşündüğü için realitele-ri itibar olunmaz. Başı bozuk fikirler, kalp akçe gibi, yüksek umdeler (!) hâlinde piyasaya sürülür. Bir müddet sonra bunların ilme, tabiata aykırı ne kadar gölünç şeyler olduğu görülür. Nitekim görüldü. İnsanları, milletleri sapık yolla-

ra sürüklemek isteyenlerin oyunları çabuk meydana çıkar. Nitekim çıktı. Milletlerin, beşer nev'inin (cinsinin) arızı olan (sonradan olan) bekâ hissi, bozguncu fikirlere, müfsid (bozucu) cereyanlara karşı, kendini böyle korur. Nasıl ki bu bozguncu komiteyi, başından defetmekle varlığını korudu.

Din, cemiyette yaşayan bir müessese olduğuna göre, birçok din meseleleri de mevcut olduğunu kabul etmek zaruridir. Nasıl ki, idare şeklimiz lâik olduğu halde bir hayli din meseleleriyle karşı karşıya bulunuyoruz. Lâikliğe kimsenin birşey dediği yok. Fakat lâikliğin mânâ ve hudutları tayin olunmalıdır. Bütün sıkıntı buradan geliyor. Lâiklik nikabı altında dine karşı müdahale ve baskı, Rusya'dan başka dünyanın hiçbir yerinde yoktur. Lâikliğin ilmi ve hukuki bir mânâsı vardır. Eğer umumî surette bu mânâ dahilinde hareket olursa bu yüzden memlekette hiçbir mesele olmaz. Bunu mesele haline koyan, Halkçıların ve Halkçı zihniyetinde olanların takip ve tatbik ettikleri yanlış siyasettir.

Lâiklik Maskesi Altında İşlenen Cinâyetler, Maskaralıklar

Halkçılar lâiklik diye mekteplerden din derslerini kaldırdılar. Millet tarafından hususî surette de din tedrisatına müsaade etmediler. Bu suretle bir çeyrek asır gibi uzun bir zaman millet çocukları din namına hiçbir şey öğrenmediler. Hem bu baskı, memleket nüfusunun yüzde doksan dokuzunu teşkil eden Müslüman Türk çocuklarına karşı yapıldı. Fakat gayri-müslimlerin çocukları hususî surette mekteplerinde dinleri hakkında bol bol malûmat aldılar.

•

Sonra, yine lâiklik diye Halkçılar, din ehli yetiştirecek bütün din müesseselerini kapattılar. Hususî surette din âlimi, halka uatmaz kılınacak İmam - Hatip yetiştirilmesine de müsaade etmediler. Bu yüzden câmler imamsız halîpsiz kaldı. Hâlbuki gayri-müslimler istedikleri gibi din ehli yetiştirdiler. Hattâ o derecedeki, bütün Türkiye'deki kiliselere

lâzım gelen papazlardan başka harice de ihraç edilecek din adamları yetiştirdiler.

•

Sonra yine lâiklik yine Halkçılar dinî mâhiyette cemiyet teşkilini men ettiler. Bu yüzden Müslüman Türk Milleti İslâm dininin inkişafı namına uzun yıllar hiçbir teşekkül vücûda getiremedi, hâlâ da getiremiyor. Bu memnuniyet, onların yadigârı olarak bugün de devam ediyor. Hâlbuki Hristiyanların, Yahudilerin cemaat teşkilâtları var. Dinlerinin inkişafına istedikleri gibi çalışabiliyorlar. Tarihte böyle bir garâbet (gariplik) görülmemiştir.

•

Sonra yine lâiklik namına Halkçılar milletin ibâdetine de müdahaleden çekinemediler. Ezânları, kaametleri, Kur'an lisânıyla okumaktan menettiler. Bu yüzden bir çok mâsumlar zindanlara atıldı. Namâzın erkânına Halkçıların müdahaleye ne hakkı vardı? Buna lâiklik denebilir mi? Dünyanın neresinde böyle bir müdahale vaki olmuştur? Bu da yalnız Müslüman Türk Milletine karşı yapıldı. Hristiyanlar, Yahudiler istedikleri dilde, kendi dinlerinde ibadetlerini yaptılar, el'ân (hâlâ) da yapıyorlar.

•

Sonra yine lâiklik namına Halkçılar, bütün Halk evlerine dinî eserlerin girmesini menettiler, bunu nizamname-lerin baş tarafına koydular. Bu da yalnız Müslüman çocuklarına karşı yapıldı. Hristiyan ve Yahudi çocukları kendi cemaat kütüphanelerinde bol bol kendi dinlerine ait eserleri okudular.

•

İşte Halkçıların lâikliği böyle dine karşı baskı şeklinde tatbik ve istimâli (kullanımı), vicdanlarda büyük bir üzüntü, bir ızdırıp husule getirdi. Halkçılar böyle bir çeyrek asır Müslüman Türk halkının kalbine, vicdanına, mukaddes

hislerine hançerler soktular, millet lâikliğe karşı ne yaptı? Hiçbir itirazda bulundu mu?

Vicdanına, din ve imânına karşı olan bütün bu baskılara hep tahammül etti.

•

Vaktâ ki (Ne vakit ki), demokrasi ilân edildi, muhtelif partiler teşekkül etti, lâikliğin mânâ ve tefsir meseleleri ortaya koyacaklardı. Sittin sene Halkçıların diktatörlüğü devam edecek değildi ya! Bu vaziyet karşısında Halkçılar şaşırdı. Din derslerini suret mekteplere kabul ettiler. İmam - Hatip kursları diye bir şeyler açtılar. Çünkü Başbakan Hasan Saka grupta demişti ki:

- Efendiler! Mekteplere din derslerini koymazsak, gelecek intihapta (seçimlerde) bize bir rey bile verilmeyecektir!

Hani ya, lâik idarede mekteplerde din dersi okutulamazdı? Hani ya, lâik idarede din adamları yetiştiren müesseseler açılmazdı? Demek ki bunlar lâikliğe mâni değil. O hâlde bir çeyrek asır ne diye millet çocuklarını dinlerini öğrenmekten, câmilere İmam - Hatip yetiştirmekten menettiler?

•

Din siyasete karışamaz dediler. Karışan, karıştıran kimdi? Yine kendileri değil miydi? Din, siyasetin elinde oynayacak hâline gelmemiş miydi? Din siyasetle uğraşmadı. Fakat siyaset dinin yakasını bırakmadı, müthiş bir baskı altında tuttu.

•

Bu suretle Halkçılar dinî inkışafa karşı ellerinden gelen her türlü me'âneti irtikâb etmekten pervâ etmediler. Hâlbuki bir milleti tutan, birleştiren ve yaşatan, ancak imân kuvvetidir. Onun çöktüğü gün, Türk Milleti diye bir şey yoktur. Halkçılar bunu inkâr ettiler. Bundan dolayı Müslüman Türk Milleti Halkçılardan yüz çevirdi.

Halkçıların En Büyük Cinayeti, Cumhuriyet ve Lâiklik Müesseselerini Kendi Kötü Zihniyetlerine Göre Tahrip Ederek Sö-i İstimalleridir

Halkçılar, milletin mâzi ile, millî mefâhîr ile rabatasını kesmek istemişlerdi. CHP hiçbir vakit cumhuri idareye lâ-yuk siyasi bir parti olduğunu ispat edememiştir. Kendi mevcudiyetini milletin yüksek menfaatlerine tercih ve takdim etmiştir. Padişah yerine şef diktatörlüğü ikame etmiştir. Cumhuriyet nikabı altında şef hâkimiyeti, pasalar saltanatı kurmuştur. Bu suretle hakikatleri bâtila çevirmiştir.

•

Halkçıların ahlâka karşı takındıkları vaziyet de Müslüman Türk milletinin tarihinde görülmemiştir. İdarî diye yapılan bir inkılâbı Halkçılar dinî bir inkılâp şekline sokarak, Cumhuri idareye kasden yanlış bir mânâ verdiler. Adeta kendilerine bir şâri' (şariat koyan) sıfatı vererek dinî bir inkılâb yapmak istediler. Bu suretle birtakım kanunlar vazettiler (koydular). Bu yıkıcı hareketlerle milletin başına belâ oldular.

Zahiren taassubu yıkmak maskesi altında, asırlardan beri Türk milletine düşmanlarının, Moskof Bolşeviklerinin yapamadıkları fenalıkları, Halkçılar, Müslüman Türk Milletine yaptılar. Bu suretle müthiş mânevî bir yıkıntı vücuda getirdiler. Millî hayatı yıktılar, gayr-i millî ve gayr-ı dinî bir hayatı kabule zorladılar.

•

Halkçılar, ilâhî bir müessese olan İslâm dinî üzerinde tasarrufa kalkışarak dinî müesseseleri yıkarak, gayr-i millî bir takım şeyler vücuda getirmek suretiyle affedilmeyecek bir küstahlıkla, bir düzenbazlıkta bulunmuş, bu suretle büyük bir suç işlemişlerdir.

•

CHP, Cumhuriyet idaresine, lâiklik umdesine öyle garip mânâlar vermiştir ki, devlet ricâli bile bir çeyrek asır Allah

kelimesini ağzı almaktan korkmuş, yahut utanmıştır. Millî varlığa revâ görülen bu cahilâne ve münkirâne vaziyetler karşısında insan ne diyeceğini şaşırır.

•

Halkçılar uzun yıllar memlekette ahlâkî terbiyeyi tahrip ve menetmek suretiyle katmerli bir kızıl taassup ve cehâlet tesis eylediler. Ahlâkî ayaklar altına alan bütün bu hareketler, bile bile, göz göre göre kasd-i mahsus ile (özel bir kasd ile) yapılmış, memlekette din aleyhtarı tatbikat zihniyeti tesis edilmiştir.

Müslüman Türk Milletinin millî hüviyetini, dinî hüviyetini tehdit etmek için muayyen (belirli) ve montazam (düzenli) bir plân dahilinde esaslı vaziyetler ihdas edilmiştir.

•

Hedefleri, çok korkunç bir karanlıktı. Biraz daha kalsalardı mü'min Türkiye'nin küfür diyârına ilhâk (dâhil) edilmesi tehlikesi vardı. Allah, o kara ve kızıl günleri bir daha göstermesin!

Kur'an'a Karşı Halkçıların Korkunç Suikastları

Halk Partisinin 2.12.1947'de Ankara'da yapılan 7'nci kongresinde programın lâikliğe dair 15'inci maddesinin müzakeresi sırasında Sinan Tekelioğlu, Hristiyanların dinlerinin inkişafına çalışmakta serbest oldukları hâlde, Müslümanlara karşı yapılan baskıdan bahsettikten sonra, CHP idarecilerinin memleketi ne hâle soktuklarını anlatırken şöyle demişti:

- Bugün memlekette kumar, içki alıp yürümüştür. Ahlâk tefessüh etmiş bir hâledir. Sebeb, dinsizliktir.

•

Doktor Emin Karpuzoğlu da, memleketi sefalet ve serseşliğe götüren CHP idarecilerinin bozgunculuklarına karşı tuğyan ederek (taşarak) şöyle demişti:

• Artık yeter. dinimize, vatanımıza, vicdanımıza tâaddî (düşmanlık) ve tecavüz edilmesin! Bin seneden beri, kitâ-larda at oynatan bu milletin vicdanından Allah'ı çıkarmaya uğraşmayalım...

CHP idarecilerinin komünizme kayan baskısının kalk-masını isteyen imânlı, vicdanlı bazı şahısların böyle ten-kitlerine karşı Halkçıların lâikliğin mânâsını tahrif eden, din üzerindeki baskıları itibariyle komünizme kayan idarecileri telâşa düştüler. Bâtıl dâvâlarını müdafaa için Cemil Barlas, Behçet Kemal Çağlar gibi müfritleri ileri sürdüler.

Bunlar Kılıç – kalkan kuşanarak, işi şahsiyata ve tez-virâta dökerek, hakikatı boğmak istediler. "Tassup, irtica, dini siyasete âlet" gibi köhneleşmiş silâhlarla din namına söz söyleyenleri yalıtıp susturmak istediler. Yaptıkları hü-cumlara Erzurum Mebusu Râif Hoca'yı bayıltarak idarecile-rin, tüzüğe ilâve etmiş oldukları fıkra şu idi:

"Mîlli dilin ve millî kültürün diyânet yoluyla yabancı dil ve kültürlerin tesirinden korunması."

Bu fıkranın ne demek olduğu anlaşılıyor ya! Halkçılar lâikliği tahrif ile komünizme kayan mezkûr (adı geçen) ha-tipleri, bu fıkrayı nizamnâmelerine koymakta ibâdetlere (Müslümanların ibâdetlerine, hristiyanların ve yahudile-rin ibâdetlerine değil) müdahale ederek ezanlarda ve ka-metlerde olduğu gibi nâmazlarda da Kur'an diliyle Kur'ânı menedeceklerdi. Bu bâtıl fikirlerini uzun uzadıya izah ve müdafaa ettiler.

Cemil Barlas, "Dinin Allah ile kul arasında bir hesap işi olduğunu; fakat bu, dış tehlikede bir kuvvet olamayacağı-nı" söyledi. İnsanı tanımlayan, sonra eliyle yaptığı bu puta tapan Behçet Kemal Çağlar, şahsî hücumlarda bulundu. Bir Halk Partili kodaman açıktan açığa inkâra saparak dinin hayatta veri olmadığını beyan etti:

• Artık Ortaçağdaki gibi hayatı kaplayan din müessesesi yoktur. Bu, muhterem köşededir. Bizim memleketinizde lâikliğin tatbikatı böyledir dedi.

Yâni bizim memlekette dinin yalnız adı vardır, fakat hayat hakkı yoktur. O bir kabristan köşesinde ölü olarak yatsın. Dinine tedris olunabilir, ne de inkişafı için çalışabilir. Biz, CHP lâikliği böyle anlarız, memlekette bizden ibarettir. Biz böyle isteriz, böyle yaparız ve böyle yapacağız.

İşte Halkçılar o kara günlerde dine karşı böyle meydan okudular.

Mekteplerden din tedrisatı yapılmaması için Halkçıların ileri sürdükleri esbab-ı mucibe (gerekçe), kabahatlerinden daha şen'îdir:

"- Mekteplerde din dersi okutulurken ehli sünnet mezhebinde olan milletimizin çocukları din hissi ile, memlekette mühim bir yekûn teşkil eden Alevîlerle Râfîzîlere düşman oluyor. Mekteplerde din dersleri umumiyetle okutulmayarak, lâikleştirilince arada husumet kalmaz!.."

Komünistler de böyle diyor. Din, insanlar arasınca bir tefrika âmili (sebebi) olduğunu söylüyorlar.

•

Halkçıların kiralık muharrirleri dediler ki:

- Biz lâikliği evvelâ siyasi mânâsıyla tesis ettik. Fakat gitgide içtimai mânâsında tatbika başladık. Bu mânâda lâiklik, Anadolu'da millî birliğin yoğruluşu için başlıca prensiplerimizden biri oldu.

Bu ikrarlarıyla tevhid-i tedrisatın ilgâ-yı tedrisat kamunu bir maske idi. Maksud, din müesseselerini yıkmak, İslâm dinini kökünden baltalamaktı. Allah onları baltaladı, perişan etti. Artık bu memlekette onların yeri, bir mânân, bir kıymeti, bir varlığı kalmamıştır. Onlar büsbütün yok olmağa mahkûmdur. Muhalif parti olmak sıfatı bile onlara lâyük değildir. Çünkü onların bir defa iktidara gelmesine ne mil-

letin tahammülü kalmıştır ne memleketin tâkati... Başka bir muhalif ana parti lâzumdur; dînî, îmanlı bir parti... Yıkıcı, bozguncu, iktidara düşman değil. Yapıcı ve irşâd edici (doğru yolu gösterici) bir parti. Din ve fazilet düşmanı değil, milleti seven, milletin dînine, mukaddesatına hürmet eden bir parti...

• Halkçılar, başkalarını dîni siyasete âlet etmekle suçlandırıken, kendileri 1930 seçimlerinde Orta Anadolu'da ve Şark vilâyetlerinde alevilerin rafizilerin reylerini temin için açıktan açığa dîni siyasete âlet etmişlerdir. CHP, umdelerinin, alevilerin, rafizilerin, mezheplerine uygun olduğu, binaenaleyh CHP iktidarda oldukça mezheplerinin inkişafında hür ve serbest olacaklarını propaganda yapmışlardı.

• Nitekim o sıralarda alevîlerin, rafizîlerden kırk kişilik bir hey'et, Ankara'da İnönü'yü ziyaret ettikleri zaman, İnönü onlara gizli olarak çok câzib vaadlerde bulunmuş, onlar da müsterih (gönül rahat) ve mutmain (şüphesi kalmamış) olarak memleketlerine dönmüşlerdi.

• Siyaset kurdu İnönü'nün tertip ve plânı dahilinde onlardan bir meb'us Demokratlara dehalet (1) etmiş (himâyesine sığınmış). Menderes kazanmış olduğum zanettiği bu maskeli adamı seçim propagandasında Şark vilâyetinde yarına almak gafletinde bulunmuştu.

Milleti hep böyle aldatılar. Hakikatleri bâtla hep böyle çevirdiler.

• Sene 1940. İzmir'e çıkan ve Dîn-i Mübîn-i İslâma en ağır en bî-edebâne (edepsizce) taarruz ve tecavuzlerde bulunan "Hür Fikir" gazetesinin, İslâm dîninin kıpkızıl düşmanı olan muharriri, Ankara'daki mülâkatlarından bahsederken, "İsmet Paşa ile kucaklaşmış, öpüşmüş olduğumu" gazetesiyile yazdıktan sonra, Paşanın huzurundan ayrılırken Paşanın kendisine:

• Hür Fikir'in mücadelesini takdir ediyorum. Tuttuğunuz yolda azm ile ilerleyiniz!..

Dediğini ilâve etmişti.

• Riga'dan Ajans Havas'a 7 Mayıs 1340 tarihiyle çekilen bir telgrafta bildirildiğine göre, Rusya'da genç komünistler -hâşâ sümme hâşâ- Cenab-ı Hakk'ı mahkûm ederek bir mahkeme ilâmu çıkardıkları... İnci'fi mahkeme huzurunda mahkeme ettikleri, mahkemenin verdiği ilâmda bircümle kütüphânelerde mevcut İncil nushalarının, imhası ve yalnız mütehasısların (uzmanların) ilmi teckiklerine lüzumu kadar İncil bırakılması kararlaştırıldığı zamanlardaydı ki, Halkçılar da Türkiye'de paralel olarak Kur'an sûreleri yazılı olan din kitaplarını bütün memleketten kamyonlarla topluyor, karakollarda ayaklar altında süründürüyor, sonra çöp arabaları ile mezbelelere götürüp yakıyordu.

• Yine Riga'dan Taymis'e verilen malûmata göre 21 Nisan 1340'da "Şark İşleri Darülfünunu'nun üçüncü senedi devriyesi münasebetiyle Moskova'da yapılan merasimde fahrlî âza intihap edilen Troçki, din-i İslâm hakkında "İslâm dini ilk hamlede yıkılacak derecede köhneleşmiştir" derken, paralel olarak, Halkçıların Başvekilleri kürsülerde, Şefleri Taksim meydanlarında, "Din, medenî hayata mâni bir zehirdir" diyorlardı.

• Din ehli biraz hak hukuk dilenecek kadar sesini çıkarmak olsa, Halkçıların "Lenin ödüyse İnönü başımızdadır" diyen eli bayraklı küstah ve utanmaz muharrirleri, ininden başını çıkarıp, "kaç senedir yüzüstü süren şîrzine (zavallılar, âcizler) galeyana geldi" diye hırlamaya başlardı.

• Sene 1935: Hâdisse. İsparta'nın Arabek kazasının bir

köyünde cereyan ediyor. Halkın yaptıkları bir tamime (genelgeye) göre, Bediüzzaman Saidi Nuri'nin eserleri toplattırılıyor ve kinde bulunursa mahkemeye sevk olunur. Köye baskın yapan jandarmalar, Üstadın Ramazan müasebetiyle neşrettiği bir risalesinin üzerinde (Ramazan'a aittir) ibaresini görünce:

- Bu Ramazan kimdir? derler.

Köyde ararlar, okuma yazma bilmeyen (Ramazan) isminde birini bulurlar, paldır küldür adamcağızı yakalayarak İsparta hapisanesine götürdüler. İki ay orada yattıktan sonra Ağır Ceza Mahkemesi huzuruna çıkardıp isticvabı (sorgusu) yapılırca mesele anlaşılır. Heyet-i hâkime gülmekten kendilerini alamıyorlar.

Namazlarda Kur'an Lisanı ile Kıraatı Kaldırılacaktı.

Fakat, Milletin Gazablı Sesi Yükseldi:

"Paşam, Her İstediginizi Yaptık; Fakat Göğsümüzdeki İmanı Veremeyiz" Deyince Durakladılar.

Halkın, karşılarında, istediklerini yapmaya mâni olacak hiçbir kuvvet olmadığından, ferman - fermâ (emir buyuran) kesilen şefleri, nihayet namazlarda Kur'an lisanıyla okunan Kur'an sûrelerini kaldırmak teşebbüsüne geçti. Farmason doktor Adnan Adıvar ve Hasan Ali Yücel'in arkadaşları, Şerafettin Yaltkaya'yı bu maksatla Diyanet riyasetine getirdiler. Pervasız şef, Yaltkaya'ya namaz sûrelerini düzme dile çevirtti. Plân şöyle idi:

Farmason Diyanet reisinin düzme ve sapık bir fetvâsi ile namazlarda okunan Kur'an sûrelerinin Kur'an lisanı ile okunması yasak edilecek, düzme dil ile tercümeleri okunacaktı. Bu suretle ibâdetde de büyük bir inkılap, büyük bir devrim yapılması olacaktı.

•

Kat'i surette İnönü buna karar vermiş, Yaltkaya da bunu

yapacağına söz vermiş, faaliyete geçmişti. Esasen bu meşum (fuğursuz) devrimciliği yapmak için farmason localarının ittifakı ile o. bu makama getirilmişti.

•

Bu sıralarda merhum Aksekili Hamdi Efendi Diyanette muavin idi, yanıp yakılıyordu. Üzüntüden sabahlara kadar gözüne uyku girmiyordu. Bunun önüne geçmeye çalışıyordu. Fakat, tabii, kudreti buna kâfi gelmiyordu. Nihayet istifa edebilirdi ancak...

•

Küfür ve dalâletin azgınlaştığı o günlerde idi ki. paşa cenaplarına bir mektup geldi:

- Paşam! Bütün istediklerinizi verdik. Canınızı istediniz verdik. Malımızı istediniz, verdik. Evlatlarımızı istediniz, verdik. Fakat göğümüzdeki imanı istiyorsunuz, Onu asla vermeyiz, paşam!..

•

Bunun üzerine durakladılar, ısırdıkları (sıyurdıkları) zehirli küfür ve dalâlet hançerlerini kınlarına soktular. Mıntarâfillâh (Allah tarafından) içlerine bir korku geldi. Milletin gazabı gözlerinin önünde canlandı. İşin bu derecesine varmayı deviriciliğin bu kadar haddi aşmasını tehlikeli gördüler.

•

Yaltkaya da gırtlak veremine tutuldu. Boğazı tıkandı, sesi kesildi, konuşamaz hâle geldi. Nihayet hesap vermek üzere öbür dünyayı boyladı. Devletlü, kudretlü paşa cenapları o kadar özendiği bu mühlik (öldürücü), bu korkunç devrimini yapamadı. Yoksa bugün câmilerimizde Kur'an sesini işitemeyecektik. İbâdetlerimizden Kur'an kalkmış olacaktı. Belki de biraz sonra bütün memlekette Kur'an nüshaları toplatılıp imhâ edilecekti.

Halkçılar, bu meşum inkılâbı, namazlarda Kur'an lisanı ile Kur'an okunmayı yasak eden deviriciliği yapamadılar. Fakat Ceza Kanununa öyle bir madde koydular ki, onunla din ve vicdan hürriyetini en ağır zincirlerle, demir kelepçelerle kısıklarak bağladılar. Bu madde karşısında artık din namına bir söz söylenemeyecek, bir istekte bulunlamayacaktı. Derhal savcı "dini propaganda" diye yakalayacak, mahkemeye sevkedilecek, 5-7 sene zindana atacaktı.

Bekçiler, Omuzlarında Uzun Merdiven, Uzun Sırık, Yollarında Çöp Arabaları Olduğu Hâlde, Sokak Sokak Dolaşarak Binâlarda "Yâ Malik-el Mülk" Levhalarını Düşürüyor, Parçalıyor, Çöp Arabalarını Dolduruyorlardı

- Sene 1940. (İzmir Maarif Müdürü) bazı evlerde Kur'an dersi verildiğini haber alınca, derhal polis müdüriyetine bir tezkere yazmış, bunlar hakkında takibat yapılmasını emretmişti.

- Yine sene 1940. Hafız yetiştirmek üzere Konya'da tesis edilmiş olan Darülfüfuz (Hafızlar mektebi), Maarif Vekâletinin (Millî Eğitim Bakanlığının) emriyle sedd olunması (kapatılması) üzerine, hafızların câmi-i şerifte hıfz-ı Kur'an (Kur'an ezberleme) dersine başladıklarını haber alan Maarif Müfettişi, ders esnasında câmie baskın yaparak hıfz-ı Kur'an'a çalışanları "cürm-i meşhud" hâlinde yakaladığını mübeyyin (belirten) bir rapor kaleme alarak Maarif Vekâletine vermişti.

- Keza Maraş'ta hıfz-ı Kur'an'a çalışan iki âma hakkında aynı muamele yapılmıştı.

- Kanunlarda hiç bir madde, hattâ bir kelime olmadığı hâlde hıfz-ı Kur'an tâliminde bulunan dini müesseseler seddedilmişti.

- Eski Bâb-ı Meşihat (Şeyhülislamîlik kurumunun) yerinde inşa olunan Kız Lisesinde tertip olunan müsamerelerde İslâm şerâiriyle istihfaf ve istihza edilmmişti.

•

- Halkçıların emriyle Evkaf (Vakıflar) İdaresi "şartı vakıf"ları (vakıf şartlarını) ayaklar altına alarak Ankara'da dans salonları yaptırmıştı.

- Muhterem üstad Mustafa Barçın naklediyor:

Yeni yazı çıktığı sıralarda idi. İstanbul'da saray, köşk, yalı türbe, çeşme, köprü, elhasıl resmi ve hususi bütün binaların ve evlerin dış kısmında binalara asılmış, yazı sanatı bakımından da çok yüksek kıymetli, büyük yazı levhaları vardı. Ne hak, ne mesken hürriyeti düşünülmeden verilen emir üzerine bekçiler, omuzlarında uzun merdiven, uzun sırtık, yanlarında çöp arabaları olduğu hâlde sokak sokak dolaşarak o canım levhaları dürterek düşürdüler, parçaladılar. Yazılarında "Yâ malik-el mülk" gibi kıymetli yazıları, tuğraları kırıp çöp arabalarına doldurdular.

- Evleri de arayacaklarmış, meskenlerdeki levhalar da indirilecekmiş yolunda haberler yaydılar. Korku ve endişe içinde kalan Müslüman halk, odalarındaki âyat-ı kerime yazılı levhaları indirdiler tavan aralarına sakladılar.

- 1935'de Keşan'da bulunmuştum. Buraya Tekirdağ mahkeme âzâsından bir zât hâkim vekili olarak geldi, bir saહેbetimizde şunları anlattı:

- Mevlid, Kur'an gibi kitaplarda "Abdülhamid" adı olduğundan toplatılması emredilmiş, jandarmalar köylere çıkıp gelişigüzel evlerde, camilerde arama yapıp kitapları toplamaya başladılar. Bu kara haber üzerine çık kıymetli basma, el yazısı kitaplar toplandı veya sahipleri tarafından toprağa gömüldü. Den de mahkeme âzâsı olmama rağmen, ecdad yadigarı Kur'an ve kitapları sandıktayıp gözyaşlarımla bacheye gömdüm.

• Kadirşinas bir zât, değerli tarihçimiz ve yazarlarımızdan üstad Konyalı İbrahim Hakkı ile görüşmek istemiş, bu günlerde çalışmakta olduğu Vakıflara ait Yazma Kur'anlar Tetkik mahallinde buluşmuş, Halkçılar tarafından Fatih Sultan Mehmed ve sonraki devir hattatlarının Kur'anlarının toplatılıp üstüste yığıldığını, çürütüldüğünü, tetkik edenlerin, teaffünden (çürümüşlükten) ağızlarını, burunlarını sararak çalıştıklarını görmüş, hüngür hüngür ağlamıştır. (Mustafa Barçın).

163. Madde Hakkında Partilerin Telâkkileri ve Halkçı Farmason Matbuatın İslâma Karşı "Müşterek Ahidnâme" Hazırlıkları

Halkçıların diğer yasak, din hürriyetini müthiş surette tehdid eden 163' üncü maddeyi koymalarının çok mühim siyasi bir sâiki (sebebi) de vardır ki, bunu Müslüman Türk Milletinin hatırlamasında çok fayda vardır.

Halkçıların karşısında iki muhtelif kuvvet vardı: Biri Demokrat Parti, diğeri de Millet Partisi. Yaklaşan seçimde bu iki kuvvetin anlaşarak Halkçıları yıkmak, tehlikesi belirmişti. Bunu önlemek lazımdı. Müslüman halk tereddüt içinde idi: Bu muhtelif kuvvetlerin hangisi din ve vicdan hürriyetini kurtarabileceklerdi?..

Demokrat adıyla Halkçıların kökünden kepan bu parti, ne maksat ve gaye ile teşekkül etmişti? Milletın canından ziyade ehemmiyet verdiği mânevî varlığını, dinini, imânını, millî secâyâ ve şairini tehdit eden tehlikeye karşı bu teşekkül ne düşünüyordu? İç yüzü, hakikî prensibi ne idi? Danışıklı bir dövüş mü idi? Halkçıların satılık tercüman ve mümessili olan farmason solcu gazeteler: "Katiyen dine (yani Müslümanlığa) hayat hakkı verilmemeli!" diye bağırıyorlardı. Bu hususta bütün partiler birleşerek, "müşterek bir ahidnâme, bir misak-ı millî yapmalı" diyorlardı.

•

- Eski Bâb-ı Meşihat (Şeyhülislamîlik kurumunun) yerinde inşa olunan Kız Lisesinde tertip olunan müsamerelerde İslâm şerâiriyle istihfaf ve istihza edilmmişti.

•

- Halkçıların emriyle Evkaf (Vakıflar) İdaresi "şartı vakıf"ları (vakıf şartlarını) ayaklar altına alarak Ankara'da dans salonları yaptırmıştı.

- Muhterem üstad Mustafa Barçın naklediyor:

Yeni yazı çıktığı sıralarda idi. İstanbul'da saray, köşk, yalı türbe, çeşme, köprü, elhasıl resmi ve hususi bütün binaların ve evlerin dış kısmında binalara asılmış, yazı sanatı bakımından da çok yüksek kıymetli, büyük yazı levhaları vardı. Ne hak, ne mesken hürriyeti düşünülmeden verilen emir üzerine bekçiler, omuzlarında uzun merdiven, uzun sırtık, yanlarında çöp arabaları olduğu hâlde sokak sokak dolaşarak o canım levhaları dürterek düşürdüler, parçaladılar. Yazılarında "Yâ malik-el mülk" gibi kıymetli yazıları, tuğraları kırıp çöp arabalarına doldurdular.

- Evleri de arayacaklarmış, meskenlerdeki levhalar da indirilecekmiş yolunda haberler yaydılar. Korku ve endişe içinde kalan Müslüman halk, odalarındaki âyat-ı kerime yazılı levhaları indirdiler tavan aralarına sakladılar.

- 1935'de Keşan'da bulunmuştum. Buraya Tekirdağ mahkeme âzâsından bir zât hâkim vekili olarak geldi, bir sahbe-timizde şunları anlattı:

- Mevlid, Kur'an gibi kitaplarda "Abdülhamid" adı olduğundan toplatılması emredilmiş, jandarmalar köylere çıkıp gelişigüzel evlerde, camilerde arama yapıp kitapları toplamağa başladılar. Bu kara haber üzerine çık kıymetli basma, el yazısı kitaplar toplandı veya sahipleri tarafından toprağa gömüldü. Den de mahkeme âzâsı olmama rağmen, ecdad yadigarı Kur'an ve kitapları sandıktayıp gözyaşlarımla bacheğe gömdüm.

• Kadirşinas bir zât, değerli tarihçimiz ve yazarlarımızdan üstad Konyalı İbrahim Hakkı ile görüşmek istemiş, bu günlerde çalışmakta olduğu Vakıflara ait Yazma Kur'anlar Tetkik mahallinde buluşmuş, Halkçılar tarafından Fatih Sultan Mehmed ve sonraki devir hattatlarının Kur'anlarının toplatılıp üstüste yığıldığını, çürütüldüğünü, tetkik edenlerin, teaffünden (çürümüşlükten) ağızlarını, burunlarını sararak çalıştıklarını görmüş, hüngür hüngür ağlamıştır. (Mustafa Barçın).

163. Madde Hakkında Partilerin Telâkkileri ve Halkçı Farmason Matbuatın İslâma Karşı "Müşterek Ahidnâme" Hazırlıkları

Halkçıların diğer yasak, din hürriyetini müthiş surette tehdid eden 163' üncü maddeyi koymalarının çok mühim siyasi bir sâiki (sebebi) de vardır ki, bunu Müslüman Türk Milletinin hatırlamasında çok fayda vardır.

Halkçıların karşısında iki muhtelif kuvvet vardı: Biri Demokrat Parti, diğeri de Millet Partisi. Yaklaşan seçimde bu iki kuvvetin anlaşarak Halkçıları yıkmak, tehlikesi belirmişti. Bunu önlemek lazımdı. Müslüman halk tereddüt içinde idi: Bu muhtelif kuvvetlerin hangisi din ve vicdan hürriyetini kurtarabileceklerdi?..

Demokrat adıyla Halkçıların kökünden kepan bu parti, ne maksat ve gaye ile teşekkül etmişti? Milletın canından ziyade ehemmiyet verdiği mânevî varlığını, dinini, imânını, millî secâyâ ve şairini tehdit eden tehlikeye karşı bu teşekkül ne düşünüyordu? İç yüzü, hakikî prensibi ne idi? Danışıklı bir dövüş mü idi? Halkçıların satılık tercüman ve mümessili olan farmason solcu gazeteler: "Katiyen dine (yani Müslümanlığa) hayat hakkı verilmemeli!" diye bağırıyorlardı. Bu hususta bütün partiler birleşerek, "müşterek bir ahidnâme, bir misak-ı millî yapmalı" diyorlardı.

•

Çünkü Millet Partisi din ve vicdan hürriyetine, İslâm dinine karşı reva görülen taarruz ve tecavüzlere karşı koyacağını flân ediyordu. Açıkta açıkça Müslöman Türk Milletinin mânevî varlığına sahib olmasını din ve vicdan hürriyetinin hakikî surette teessüs etmesini, İslâmdan uzaklaşma hareketlerinin durmasını istiyordu. Bir taraftan Demokratları da din ve vicdan hürriyeti hakkında açık konuşmaya dâvet ediyordu. Demokrat erkânı, M.P.'nin bu dâvetlerini sükût ile geçiriyor, hakikî maksatlarını ortaya koymuyorlardı.

•

Nihayet anlaşıldı ki, Halkçılarla Demokratların din ve vicdan hürriyeti hakkında telâkkileri, zihniyetleri ayındır. Bâhusus Halkçıların Meclise getirdikleri 163' üncü maddenin müzakeresinde İslâm Dinine karşı konulan bu ağır ve şiddetli baskı hakkında, Demokrat kurucularından Fuat Köprülü'nün Halkçılardan ziyâde bir asabiyet ve şiddetle müdafaada bulunması, din ve vicdan telâkkisi hakkında Halkçılarla Demokratların omuz omuza aynı safha oldukları tezahür etti.

İşte 163' üncü madde bu hava içinde D.P.'ye karşı M.P.'nin, Halkçıların ve Demokrat erkânının din ve vicdan hürriyeti altında telâkkileri, İslâm dinine yapılmakta olan ağır ve şiddetli baskıları Müslöman Türk Milletine bildirmesine ve yaymasına karşı ortaya çıktı.

•

163' üncü madde mâlûm lâikliğe aykırı olarak devletin içtimai veya iktisadi veya siyasi veya hukukî temel nizamlarını kısmen de olsa esas ve inançlarına uydurmak amacıyla... propaganda yapanlar 5 - 7 seneye kadar hapis cezası ile mahkûm olur.

•

İktidarda olan Halkçılarla muhalefette bulunan Demokratların el ele vererek ortaya sürdükleri bu kanun tasarsına karşı, M.P. muhalefette bulundu. M.P. erkânından Os-

man Kâni'nin Büyük Millet Meclisi kürsüsündeki o meşhur nutku. M.P.'nin bu kanuna şiddetle muhalefeti. Halkçıları çok şaşırtmış, Demokratları da hayli üzmüştü.

Açıktır görülüyor ki M.P.'nin din hürriyetini temin edeceğini, din ve vicdan hürriyetine aykırı olan anti-demokratik kanunları kaldıracağını, dine karşı yapılan ve yapılacak olan ağır ve şiddetli baskıları yok edeceğini programına ilâve etmesi dolayısıyla, yaklaşan seçim zamanında bu fikirleri millete açıktır yayarsa seçimi kazanacağına şüphe yoktur. Tabii, bu, hem Halkçılar için, hem Halkçıların kökünden kopan demokratlar için büyük bir tehlike idi.

Bu tehlikeyi önleme, M.P.'nin elini kolunu bağlamak, din hürriyetini şiddetli baskıdan kurtarmak hakkındaki prensiplerini neşretmekten, yaymaktan, millete söylemekten menetmek, yıldırmak lâzımdı. İşte bu kanun bu maksatla tasarlandı, Meclise getirildi, M.P.'nin müdafaa ve mücadelesine rağmen kabul edildi.

Nitekim bunu takip eden hâdiseler iktidardaki Halkçılarla muhalefetteki Demokratların lâiklik maskesine bürünerek, dine yapılmakta olan ağır ve şiddetli baskıyı kaldıracağını ilân eden M.P.'ye karşı mütehidten (birleşerek) ve müstereken taarruz ve tecâvüze geçmeleri, bu hakikati açıktır ortaya koydu. Vatan, Cumhuriyet, Ulus gibi farmason Halkçı ve solcu gazetelerin M.P.'ne yayılın ateş hücumları da bu din hürriyetine karşı farmason ve sol ittifakının iç yüzünü bütün meydana çıkardı. M.P.'nin fahri reisi Mareşal Fevzi Çakmak'ın din ve ahlaktan, Müslümanların dinî hürriyetinden bahsetmesi, farmasonları, mütehidleri, solcuları çıldırtacak hâle getirdi.

Onların bu telâşları, bu endişeleri boş değildi.

Farmason ilkeleri tehlikeye düşüyordu. Böyle açıktan açığa dini müdafaa edecek bir partinin çıkışı ve fikirlerini açıkça meydana koymak cesaretini göstermesi, hiç hesapta yoktu.

Onlara göre, memlekette danışıklı döğüşlü yalnız iki parti olacak, münavebeten (nöbetleşerek) biri inecek biri çıkacak, bu suretle dine (yani Müslümanlığa) karşı farmason umdeleri, farmason ilkeleri devam edip gidecekti. Fâlbuki bu parti her şeyi altüst ediyordu. Hakiki surette tabiki, millete ümit reisleri Mareşal Cumhurbaşkanı olacak, din üzerindeki baskı tamamıyla ortadan kalkacak, lâiklik hakiki surette tatbik olunacak, farmason umdeleri zir ü zeber (karmakarışık) olacak, locaları başlarına yukulacaktır.

Atatürk öldükten sonra Mareşal'in Cumhurbaşkanlığı hususunda baş farmason Bayar'ın çevirdiği entrikalar málumdur.

Mukadderat böyle imiş. Demek, millet buna lâyıkmış. Fisk u fucura (Allah'a isyana) sapmış, azâb-ı ilâhî'ye istihkâk kesbetmiş (müstehak olmuş), bu suretle zulmün, cebir ve tazyikin envaına (çeşitlerine) maruz kalmış!.. Kematekünü yüvellâ aleykum. Siz nasılsanız başınıza geçen de öyle olur.

163' Üncü Madde Hakkında Gizli Anlaşmalar

"Dine karşı tatbik edilecek siyaset hususunda Halk Partisi ile Demokrat Parti liderlerinin tam mutabakat ve ittifaq halinde olduklarını, D. P. daha iktidara gelmeden evvel CHP'nin can çektiği sırada biz söylemiştik, işin iç yüzünü anlatmıştık. (Sebûrresad - Haziran 1949, sayı 50).

D.P. büyük kongresinde din hürriyetini tahdit ve tazyik yolunda (yani 163' üncü maddenin vaz' ve tesisi hususunda CHP liderleriyle anlaşmış olduklarını, Demokrat liderleri söylemişlerdi. Nitekim Mecliste Fuad Köprülü, kraldan ziyade kral taraftarı olmuş, Halkçıların getirdiği bu ağır ve

şiddetli baskı kanununu (yâni 163' üncü maddeyi) müdafaa etmişti.

•

Bu kanunun müzakeresi sırasında CHP Başvekili Şemsettin Günaltay da, Mecliste verdiği izabatta "... D.P. başkanı Celâl Bayar ile görüştüklerini, bu hususta, (yâni 163' üncü maddenin vaz'ı hususunda) mutabık kaldıklarını, bunun üzerine bu kanunun hazırlandığını" alenen söylemişti.

Bu gizli anlaşmalara vâkuf olmayan bazı perakende konuşan münnekkitlere (eleştirmenlere) karşı da Şemsettin Günaltay gülerек, alay ederek:

• Sizlere mi inanayım, yoksa başkanınıza mı?

Deyince, münnekkitler şaşkın şaşkın birbirlerine bakıp süklük püklük kenara çekilmişlerdi.

Din hürriyetini zincirlerle bağlayan bu kacır müthiş bir kanun karşısında engizisyon cellâtları mevkiinde kaldığını hisseden Halkçıların başbakanı Şemsettin Günaltay'ın zulme karşı kabaran sinirleri yatıştırmak için:

• Belki de bu kanun hiç tatbik edilmez. Hükûmeti, önleyici imkânlarla teçhiz için getiriyoruz, demişti.

•

Meclis zabıtlarında bunlar yazılıdır.

Aralarında bu gizli anlaşmalardan sonradır ki, Demokrat Başkan farıason Bayar, göğsünü gere gere Bursa'da o meşhur, o menfur (kendisinden nefret edilen) o mef'un nutkunu irad etti (söyledi).

Halkçı ve Demokrat kodamanlarının gizli anlaşmaları ile hazırlanmış olan "Belki de hiç tatbik edilmez!" denilen bu müthiş kanun maddesini D.P. iktidara gelince hakaynki Kur'aniye ve İmaniyeden bahseden dinî eserlere, dinî risalelere karşı öyle kıyasıya tatbik ettiler ki, yüzlerce, binlerce ehli iman, polisler tarafından yakalanıp mahkemelere

KARA KİTAP

sevk olundu. Kabak yine Müslümanların başında patladı. Bereket versin ki, yüksek vicdanlı hâkimlerimizin, partilerinin sapık zihniyet ve zulümlerine karşı durdular, hakkı siyanette (korumakta) dayandılar, masumları korudular. Bu suretle hak ve adalet şahikasına (zirvesine) yükseldiler.

•

1952'de Demokratlar Milliyetçiler Derneğini kapattıkları zaman:

• Kasden içimizde bulunmak suretiyle milliyetçilerin bizi istismar etmelerine müsaade etmeyeceğiz, dediler...

İki yüzlülüğün bâriz bir delili olan Başbakanın bu nutkunu CHP şiddetle alkışladı. (27 Ocak 1952. Cumhuriyet Gazetesi.)

Zaman geçtikçe Halkçılarla Demokratlar arasında zihniyet ve ideoloji farkı olmadığını hâdiseler vâzıh (açık) şekilde te'yid etti. Demokratlar ilk fırsatta M.P.'sini, daha sonra da İslâm Demokrat Partisi'ni kapattılar.

O zaman biz Sebülürreşad'da demokratların iki yüzlülüğünü bütün delilleriyle, vesikalarıyla ortaya koymuş, gafflette olanları ikaz etmiştik.

Sapıtan Milletlere Azâb-ı İlâhî Haktır

Bir zamanlar, milletin başındaki zât ölünce cemâat toplanır, bir kuş uçurularmış. Kuş kimin başına konarsa o, reis olurmuş, bir defa reis itihâbında uçurulan kuş, öyle bir adamın başına konmuş ki, onun fenalığı, zulümkarlığı, hak ve hakikate karşı düşmanlığı herkesçe malûm olduğu için, cemâat hep bir ağızdan "Olmadı olmadı!" diye bağır-mış, ayaklanmışlar. Kuş, bir daha uçurulmuş, yine o zâtın başına konmuş. Yine itimallar kavgalar, gürültüler olmuş. Üçüncü defa kuş aynı zâtın başına konunca artık âdeleri mucibince (gereğince) onun devlet reisi olmasını kabule mecbur olmuşlar.

Devletin başına geçen adam, eski huyundan zerre kadar vazgeçmemiş, millete her türlü zulüm ve fenalık yapmak-
tan geri durmamış. Millet onun zulümkârlığından bıkmış
usanmış. Belki insâfa gelir diye yalvarıp yakarmaya karar
vermişler. Saraya bir heyet göndermişler. Âtîfet (şefkat),
merhamet ve insaf talebinde bulunmuşlar. O, ne cevap ver-
miş, bilir misiniz? Demiş ki:

- Eğer Allah size hidâyet bahşetmiş olsaydı, kuş içiniz-
den sâlih bir zâtın başına konardı. Benim huyum, meşre-
bim mâlûm... Üç defa kuşun benim başıma konması size
benim gibi bir adamın baş olması lâzım geldiğine inanma-
lısınız: Binaenaleyh ben icrâatımda en ufak bir tâdilde bu-
lunmamam!

Ve hakikaten zulümkârlığından en ufak bir tâdilde bile
bulunmamış, sonuna kadar zulüm ve şiddetle devam et-
miş!

•

Kıssadan hisseye gelince, Halkçıların hak ve hakikate
arka çeviren elebaşılarının mahiyetleri mâlûm değil miydi?
İnönü'nün fikirleri icrâatı meçhul müydü?

Boyunduruğa başını uzatırcasına bile bile rey verenler
boyunduruğu altına girdikleri komitenin, din müessesesele-
rinin kapılarına zincirler astığını, mekteplerde mâsûm va-
tan yavrularını Allah, Peygamber, din, imân bilgilerinden
mahrum yetiştirdiğini bilmiyorlar mıydı?

Demokratların kara gözlerine âşık olanlar, baş farmaso-
nun seçimden evvel Bursa'da binlerce cemâat huzurunda:

- Artık bu memlekette şeriâti yaşatmayacağız.

Dediğini isitmemisler miydi? Bütün gazetelerdeki odun
gibi kalın harflerle, kocaman manşetlerle cihâna ilân edi-
len bu küstahlığını okumamışlar mıydı?

•

Hiç kimse kabahati başkasına yüklemesin. Biz hidâyet-ten, Hak'tan, Hak yolundan uzaklaştık. Şirke saptık, put-lara taptık. Dalâlete düştük, münâfıklıktık. Allah da bizim başımıza, bir zamanlar: "Din medenî hayat yaşamaya mâni zehirdir" diyen adamı, bir zamanlar da "Bu memlekette şeriâtı yaşatmayacağız" diyen bir farmasonu geçirdi. "Be-şer'in böyle dalâletleri var - Putunu kendi yapar, kendi ta-parı" lâhî kaunlar aslâ değişmez. Siz nasulsanız başınıza geçenler de öyle olur...

Tahrifatçılar, Hep Islâhatçılık ve Hürriyet Nağmeleri ile İşe Başladılar, Sonra Milletin Canına, İmânına Okudular, Bu Suretle Koca İmparatorluk Yıkıldı, Millet Bu Hâle Geldi

Siyasî cereyanlar böyle dalgalanırken, iktidardaki Halk-çılarla muhalefetteki Demokratlar, din hürriyetine karşı baskı zihniyetinin devamında müsterek ve müteffik bir hâlde bareket ederken, anırsız bir hâdise oldu: Millet Parti-sinin Fâhri Reisi Mareşal, vefat etti. Halkçılar da, Demokrat-lar da geniş bir nefes aldılar.

Esasen hakikî din ve vicdan hürriyeti meselesini ortaya koyamaması için 163. madde ile sınıstı bağlanan M.P'nin reisleri de vefat edince, Partinin siyasî ehemmiyeti sarıldı. Bu yüzden, mukadderat seyrini değiştirmede. Halkçıların İslâm dinine karşı olan tavırları ve zihniyetleri yürürlükte devam etti. Hiç bozulmadan, değişmeden vârislerine intikal etti.

Artık Halkçılar için de Demokratlar için de, tehlike bertaraf olmuştu. Çünkü tehlike, M.P'nin şahsiyeti mânevîyesinden ziyade Mareşal'ın başa geçmesiydi. Nitekim, Mareşal'ın vefatıyla M.P'nin yıldızı söndü... Millete itimad verecek bir kuvvet ve kudreti kalmadı; ne maddî, ne mânevî...

Malûm ya, bizim millet öyle programdan ziyade şahıs-lara, liderlere ehemmiyet verir. Bütün partilerin efrâdına ara-

sında kaç kişi vardır ki programını görmüş okumuş olsun? MP'nin kara gözlerine âşık olan yoktu. Halâs (kurtuluş) ümitleri, Mareşal'in şahsında idi. O vefât edince, "Millet Partisinde iş yok!" dedi millet. Yine meyus (ümitsiz) yine füturlu (kederli), kaderine boyun eğdi...

Sanki Mareşal Cumburreisi olsaydı, Müslüman halkın beklediği halâs ve felâh kapıları açılacak mıydı? Bu hususta kim kat'i teminat verebilirdi? Buca candan, yürekten bel bağlamak mümkün müydü? Millet Partisi, hakikaten lâikliği hakikî mânâsında, tam bir dîn ve "vicdan hürriyeti"ni temin etmek... millî hüviyetten, İslâmdan uzaklaşma hareketini durdurmak maksadıyla mı Mareşal'i ileri sürüyordu? Yoksa, istismar politikası mı tâkib ediyordu. Esasen, bazılarına göre Mareşal artık gününü doldurmuştu, iş görebilecek zamanda âtıl kalmıştı, şimdi bir iş görebileceği şüpheliydi.

Maalesef, sözünde ahinde duran lider pek nadir. Önce hürriyetten, dinden, imandan, ıslâhattan bahs olunur. Bu suretle milletin karşısına çıkarlar. Sonra milletin mukadderatına hasım kesilip, hürriyet kazıklarız...

Halkçıların millî şefi İnönü, önce halâskârlık (kurtarıcılık) yolunda ne diller döktü! Soora Taksim meydanında, on binlerce halk huzurunda "Dinin medenî hayata mâni" olduğunu söyledi. Başvekilllerinden biri Mecliste, aynı herzeyi (boş sözleri) tekrar etti. Diğer biri de, "Milletin kafasından dîn fikrini silmek için, bize otuz sene daha lâzım" dedi. Bir üçüncüsü de tekbir sedâlarını "hortlamakla" tavsif ve tahkir etti. Halâskârlık dâvasıyla ortaya çıkan bu kurtarıcıları, bilâhare ne yaptılar? Yaptıklarını yukarıda söyledik, teker teker sıraladık. Bütün dîn müesseselerinin kapılarına zincir taktılar, bütün mekteplerden dîn derslerini kaldırdılar, mâbedlere kadar tecâvüzden geri kolmadılar. Allahu Ekber diyenleri zindanlara doldurdular. Dîn ve vicdan hürriyetini boğan kanunlar koydular. Bu suretle milletin hürriyetini kastılar, kavurdular, kazıkladılar...

İttihatçılar, "Hürriyet, adâlet, müsâvâtî (eşitlik)" âvâzeleriyle (sesleriyle) devletin üzerine çullandılar. Çok geçmeden her şeyi yıkmaya başladılar. Hürriyet yerine, en şiddetli istibdâda şaptılar. Adâlet yerine en insafsız zulûmlerde bulundular. Müsâvat yerine milleti köle hâline koydular. Milletin canına okudular. Maddî, mânevî milleti perişan ettiler. 600 senelik Müslüman Türk Devlet Reis'ini, 650 milyon İslâmın halifesini, bir İtalyan farmason Yahudisinin eyle saltanat ve hilâfet makamından attılar. Memleketi farmason localarından idare ettiler. Nihayet memleketi ateşe soktular. Üç kıtada hükûmrân olan 6 asırlık Müslüman Türk Devletini, 10 senede tûrûmâr ettiler. İnkıraza sürükletiler, vatanın dörtte üçü gitti. Kalan bir parçasını da can çekişir hâlde terk ederek kaçtılar. Polikarya ordularının Ankara'ya kadar istilâlarına yol açtılar.

Daha evvel Tanzimatçılar da ıslâhat nâmiyle ortaya çıktılar. Fakat çok geçmeden varlığımızın temelini teşkil eden millî müesseselerimize, örf ve âdetlerimize, dinî şâârimize, millî secâyânımıza karşı cephe aldılar. Farmasonluğu memleketimizde yerleştirdiler, devletin ahengini bozdular. Milletin ruhuna aykırı kanunlar koyarak memleketi tahrib ettiler. Devletin temelini aşındırdılar. Milletin içtimâî ve siyasi hayatını sarstılar. İctimâî düzenini ifsâd ettiler. Nihayet Moskof ordularını İstanbul kapılarına getirecek kadar memleketi tehlikeye soktular.

Demokratların başkanı da, bir zamanlar başı sarıklı "Galib Hoca" kıyafetiyle kendisini Müslümanlara takdim etti. Sonra bir zaman geldi, başında bir arşın silindir şapka ile Bursa'da kürsüye çıkarak, "Biz, bu memlekette artık şeriatı yaşatmayacağız" dedi.

Demokrat Parti lideri sıfatıyla, Bursa'da D.P.'nin resmî kongresinde baş farmason Celâl Bayar'ın, Müslüman Türk Milletinin, 650 milyon İslâm dünyasının tâbi olduğu Şenat-ı Celile-i İslâmiyye bu taarruz ve tecâvüzü, din-i İslâmı kar-

şı, içlerindeki kızıl cehennemde ne müthiş gayz (öfke) ve kin yanmakta olduğunu gösteriyordu.

Bayar bu hezeyanda bulunduğu zaman farmason ve Komünist matbuat, dünyayı velveleye vermiş, en kalın harflerle gazetelerin bütün sahifelerini kaplayacak kadar manşetlerle, bu kızıl küfrü cihana ilân etmişlerdi. Sevinçlerinden çılgın hâle gelmişlerdi.

Halk Partisinin nâşiri efkâr (fikirlerini neşreden) Ulus gazetesinin mâruf (meşhur) muharriri Nurettin Artam, "Var ol Bayar!" diye bu azgın mütecavizi alkışlamış, "İnkılâpçı bir belâgat! (hitabet)" diye vasıflandırmıştı.

Demokratların akıl hocası Vatan gazetesinin Başmuharriri farmason Yalman, bu hezeyandan büyük heyecan duyduğunu, bu tarihi nutkun risâle hâlinde basılacak derecede değerli olduğunu, Halk ve Demokrat Partilerinin bu düstur etrafında birleşmeleri lâzım geldiğini yazmıştı.

Bunlar gibi bütün din ve şeriat düşmanları, İslâm kışvesi altında İslâm cemiyetini içinden kemiren hain din düşmanları ilân-ı şadümanî (sevinç gösterisi) eylediler. Yüzleri maskeli, belleri kızıl zünnarlı, göğüsleri Yahudi mason koronlu hain din düşmanları bu hezeyanı böyle alkışladılar.

"Türk Milleti Müslümandır, Müslüman kalacaktır, İslâmiyetin icapları yerine getirilecektir" diyen başbakanları, bir zaman geldi ki, Antep'te kürsiye çıkarak: "Bugün şu kadar din dergisini kapatacağım" dedi. Halkçıların din hürriyetini zincirleyen, 163. maddesine ilâveten ondan daha çok şiddetli olan 6187 sayılı kanunu koydular ve kıyasıya tatbik ettiler.

"Anayasayı bozdular" diye bir kaç kişi el çabukluğu ile iktidarı ele geçirdiler; sonra yaptıkları yeni Anayasa ile kendilerine kaydı-ı hayat şartıyla (ölümüne kadar) görülmemiş bir ıntiyaz temin ettiler. Din hürriyetini tehdit eder bu müthiş kanunları Anayasaya koydular. Ayrıca bir kanunla buna karşı kimsenin ses çıkaramayacağını perçinlediler.

Din ve vicdan hürriyetini tahdit eden (sınırlayan) kanunları bertaraf edeceğını, Peygambri de işhad ederek (delil göstererek) cami kapılarında nuruklar veren, besmeleler, bamedeler, salvelelerle işe başlayan Adaletçilerin bir Devlet Bakanı, çok geçmeden Meclis kürsüsünde "bizim din ve vicdan hürriyetini anlayışımız, Halkçıların anlayışından farksızdır. Biz ümmetçiliği, şeriatçılığı kabul etmiyoruz" dedi. Vekis aleyhümül bevâki. Diğerlerini de bunlara kıyas ediniz.

Görülüyor ki, fırkalar, partiler, idareciler, liderler değişiyor; fakat zihniyet aslâ değişmiyor. Yalnız bazan maskeli oluşuna sapanıyor: Halkçıların yaptığı gibi. Böylece fatma-son zihniyeti bir asırdan fazla zamandan beri devam edip geliyor, idareyi eline geçiren her teşekkül, her komite hâlâs ve hürriyet nağmeleriyle gelir, sonra tatbikatta işler tamamıyla aksine yürür.

Bu vaziyet karşısında M.F.'nin seçiminden evvel din ve vicdan hürriyetini tatbik yolunda ileri sürdüğü vaadlerin iş başına geldikten sonra hakkiyle tatbik edileceğine kim kani olurdu (inanırdı). Millet kazıklana kazıklana artık Allah'tan başka kimseye itimad kalmamıştı.

Nitekim Haziran 1950'de Ankara'da toplanan Millet Partisi kongresinde reis olarak seçilen Prof. Vasfi Raşit:

- Biz softa partisi değiliz!..

Gibi yakışksız sözler söylemiş. Halkçıların zihnîyetini müdafaa etmişti. "Alevilerin, kızılbaşların da dîni bir cemaat teşkil ederek bir Diyanet Reisi i'tihap edeceklerini" de söylemişti. Murahhaslar da bu farmason profesörün hezeyanları karşısında sâkıt (düşmüş) ve samit (susmuş) kalmış yüzüne tükürmemişlerdi.

•

Bununla beraber millet yine dağılmıyor, büsbütün ye'se (ümitsizliğe) düşmüyor, vahdeti muhafaza için "ehven-i şer" (kötünün iyisi) diye bazı liderlerin etrafında toplanıyor. devleti inhilâlden (parçalanmadan) koruyor.

Yoksa şöyle imanına sarıldığı gibi hiç kimse, hiç bir teşekküle candan sarılmıyor. sarılmıyor. Amr'a karşı bağlanırsa, Zeyd'i istemediği içindir. Zulmünden korktuğu Zeyd'in eline düşmemek içindir.

Yoksa Amr'ın kara gözlerine âşık olduğu için değil. Onu "ehveni şer" telâkki ediyor. Hiçbir zaman milletin bu "ehven-i şer" nazariyeti (bakış) değişmemiştir. Kendi kurduğu bu felsefe ile vahdeti muhafaza ediyor. Yoksa aydınlara kalsa çoktan bu memleketin yerinde yeller eserdî.

İdareciler bunu bilmez, anlamaz değil. Ama bir oyundur gidiyor: Milletle idareciler arasında bir oyun. İdareciler milleti kandırmak diye kendilerini aldatıyorlar. Millet de "ehven-i şer" diye boyunduruğun külfetine karşı kendisine teselli noktası uyduruyor. Vakt-i mukaddere (ölüm) de böyle sürüklenip gidecek!..

Bizim diyarda her şey gülerken ağlar

Bu yolda almış o yerler nasibini Haktan;

Figân çıkar derelerden, dumanlıdır dağlar!

Hakka Karşı Gelenlerin,

Hâdiselerden İbret Almayanların Âkabeti

İşte Halkçıların çok uzun süren mazisinden birkaç sahi-fe! Bunlar, dini, içtimai sahadaki icraatından bir nebzedir. Bütün yaptıkları aykırı işleri, İslâm dinine karşı aldıkları tavır, yazmaya kalkışsak, cildler almaz. Bunun gibi siyasi, idari ve iktisadi bütün icraatları da yürekler acısındır. Onları da mütehassısları nakletsinler.

•

Halkçıların uzun seneler böyle milletin diniyle, imaniyle mukaddes hisleriyle oynamaları, milletin vicdanını çiğ-nemekten, hançerlemekten geri durmamaları yüzünden Halkçılara karşı umumî bir nefret ve infial husule geldi. Mukaddes hislerine karşı mütemadî taarruz ve tecavüzler-den, Müslüman Türk Milleti, Halkçıları milletin maddî var-lığı gibi mânevî varlığını da çok edecek dahilî bir düşman olarak telâkki etti. Artık ondan tamamiyle yüz çevirdi.

Müthiş bir fütur (gam) ve ızdırap içinde, meys (ümitsiz) âvâre olarak Allah'a yalvarıyor, günahının cezası kâfi gö-rülmesini, halâs ve felâh kapılarının açılmasını temenni ve niyaz ediyordu. Başka çaresi, başka ümidi kalmamıştı.

Nihayet bir gün geldi bu zulüm ve zulmet binası paldır küldür yıkıldı. Millet, artık kurtulduk, felâha erdik, diye düğün bayram yapıldı. Memleket yerinden oynadı. (1959)

Halkçıların yıkıldıkları gün biz "Feleminâ nesû..." âyet-i celîlesini sanki yeni nâzil olmuş gibi ibret nazarları ömüne koyduk. Bu âyet-i kerimenin meâl-i celîli şöyledir:

"Vaktaki onlar kendilerine hatırlatılan şeyleri unuttu-lar. Allah'ın emirlerine arka çevirdiler; biz de onlara her şeyin kapılarını açtık. İçerindekilerini ortaya dökmek için her türlü fırsatı verdik. Onları zevk, sefa, saltanat, deâde be ve dârât (gösteriş) içinde yüzdürdük. O hâle geldiler ki, kendilerine verilen bu şeylerle ne yapacaklarını şaşır-dılar. Şaşırdıkça şımardılar. Şımardıkça azgınlashılar. Allah'a kar-

şı meydan okumağa kalkıştılar... 'Artık hiçbir kuvvet bizi yıkamaz' diye gururlandılar. Tam böyle keyf ve gurura düştükleri bir sırada 'Ahaznahüm bağteten' ansızın onları enselerinden yakaladık, yerin dibine batırdık. Onlar neye uğradıklarını şaşırıldılar. Bir anda ümitsizliğe müthiş bir ye's ve futura düştüler. İşte bugün zalimlerin kökü böyle kurutuldu, arkası böyle kesildi. Hamd, bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur."

•

Zalimler hakkında nazil olan bu âyet-i celilenin alt tarafı da şöyle devam eder:

"Ey zalimler! Allah kulaklarınızı sağır, gözlerinizi kör ederse, kalbinize mühür vurursa, size bunları yerine getirecek başka bir ilâh var mıdır? Bak, işte, gör, biz onlara âyetlerimizi, delillerimizi, buhranlarımızı nasıl evirip çevirip gösteriyoruz da onlar Haktan yüz çeviriyorlar.

Kim der ki, o zulüm ve istibdat kal'ası o ilhad ve ceberrut burc u bârusu bir anda sernigûn (bahtsız) olacak yerle yeksân olacak. Fakat adalet-i ilâhiye onları perişan ve maskara etti. "Ve mekerû ve mekerallah, vallâhu hayrû'l-mâkirin."

•

Sonra onların yerine gelenlerin ibret nazarlarına da şu âyet-i celileyi sunduk:

"Vesekenetüm fi mesakinil lezine zalemû..." Bu âyet-i kerimenin meâl-i celili de şöyledir:

"Sizi o kendilerine zulm edenlerin yerlerine getirdik. Allah'ın onlara ne yaptığını, onları ne hâle getirdiğini gördünüz. Eğer siz de onlar gibi olursanız, onların âkibetine uğrarsınız. Allah insanlara ibret almak için böyle misâller getirir." (Sebürrüşşad Haziran 1950, sayı 82).

Onların yerlerine gelenler kimlerdi? Onların zihniyetleri, meşrepleri, mezhepleri, imanları neydi? Onların yaptıklarına bunlar bir uyarı verebilecekler miydi? Milletio

bunları düşünmeye hiç tahammülü yoktu. Denize düşenin yılanla sarılması gibi, bu yeni halâşkârlara sarılmıştı.

Hele gelir gelmez ilk celselerde ezân-ı Muhammedîyi zincirleyen, kelepçelerin kırılması, milletin gönlünü çok ferahlandırmış, çok ümitlendirmişti. Artık her şeyler düzelecek, milletin imanına mukaddesatına karşı taarruz ve tecâvüzler duracak, millet din ve vicdan hürriyetine tamamıyla kavuşacaktı.

•

Zavallı millet, bilmiyordu ki, ezân-ı Muhammedî üzerindeki kelepçelerin kalkması, yeni halâşkârların candan, gönülden istedikleri bir şey değildi. İş güroltiye geldi de çâr nâçâr (ister istemez) bu karara boyun eğdiler. Tabii yeni gelen millervekileri işlerin içyüzüne, yeni halâşkârların iç inanışlarına vâkıf değildiler. Onlar, artık her şeyler düzelecek, kırılan dökülenler yeniden yapılacak, din ve vicdan hürriyeti üzerindeki bütün kayıtlar kalkacak zannederlerdi. Bu ümid ve hevesle ezân-ı Muhammedinin kurtarılmasını, yeniden ihyasını bir fiil-i hayır (hayırlı davranış) adedtiler.

Hâlbuki demokrasi ve din – vicdan hürriyeti mübeshşirleri (!) (müjdeleyicileri) gayet kurnazca; ezân-ı Muhammedinin ihyası hareketini önlemeye çok çalışmışlardı. Fakat Meclisin çuş-u huruşuna (taşkınlığına) karşı duramadılar. tamamıyla arzularının hilâfına (aksine) ezân-ı Muhammedî kurtuldu.

Şimdi size soruyorum: 1950 seçimlerine takaddüm eden günlerde saman çöpü hâline getirilen on binlerce vatandaşın huzurunda, “Biz artık bu memlekette şeriatı yaşatmaya çağız” diyen 33 dereceli küstah bir baş farmasonun ezân-ı Muhammedinin Kur’an lisanıyla Peygamber Efendimizin diliyle okunmasından memnun olduğunu ve bu yasağın kaldırılmasını candan, gönülden istemiş bulunduğuna inanır mısınız?

Fakat zavallı millet her şeye inandığı gibi, buna da inandı. Her zillete katlandığı gibi, bu küfür ve şenâata, bu zillete de katlandı. İşlerin iç yüzünü vâkıf olanlar ise, sandalye ve koltuktan başka hiçbir şeyin değişmediğine, maneviyat sahasında aynı zihniyetin aynı ruhunu devam ettigine ve edeceğine tamamiyle mutmain idiler. Fakat millî galeyanlar zamanında hak ve hakikat üste çıkamaz. Ancak zamanla hak ve hakikat tezahur eder.

Ezan-ı Muhammedînin iadesi müzakere olunduğu sırada Halkçıların (Cevdet Kerim, Hasan Reşit, Yusuf Ziya Orta) gibi elebaşlarının "Allahü Ekber diyenleri zindanlara atmak cezasını kaldırmak, inkılâba ihanettir, irticaa âvdet (dönüş) için ilk adımdır" demişlerdi bunlar. Demokrat liderlerin öne sürdüğü kimselerdi.

Din Hürriyetini Tahdid Hakkında Demokratlar Daha Ağır, Daha Şiddetli Kanun Koydular

Nitekim çok geçmeden her şey anlaşıldı. Vaktiyle Halk Partisinin din propagandasını yasaklayan 163. maddesine ilâve olarak Demokratlar ondan daha çok şiddetli: çok daha şümüllü (kapsamlı) bir madde koydular.

Hakâyıkı Kur'aniye ve imânîyeyi neşreden vâizleri mahkemeler beraat ettiriyorlardı. 163 üncü madde ile mahkûm edemiyorlardı. Din ve vicdan hürriyetini sımsıkı bağlamak, Müslümanlık nâmına şakki şefe etmemek (ağzını acı koşturmamak), edememek için daha geniş bir maddeye ihtiyaç vardı. Bunun üzerine yeni halâskârlar (!) 6187 numaralı kanunu koydular ki artık hakâyıkı Kur'aniye ve imânîyeden bahseden eserlerin herhangi bir fıkrası veya cümlesiyle "dinî propaganda" diye Müslümanları mahkûm etmek imkânı hâsıl oluyordu.

Zamanın İstanbul Başsavcısı bize demişti ki

- Bu kanunlarla Fâtıha sûresini tercümeyle kalkışırsanız, sizi mahkemeye sevk edebiliriz.

Bunu söyleyen zâr bugün hayattadır. Ve doğru söylemiştir. 163 üncü madde ve 6187 numaralı kanun böyledir.

Tatbikata gelince, Demokratlar zamanında dini propaganda mahkemeye sevk olunanlar on misli artmıştı.

•

Sonra, Mebus Münip Hayri Örgüplü, Resûl-i Ekrem Efendimize karşı tecâvüzde sebb ü şetmde bulunanlar (sayıp sövenler) hakkında Meclise bir kanun teklif etmişti. Bu teklif, millet tarafından da sayısız telgraflarla desteklenmişti. Mecliste çok mücadeleler oldu, günlerce, haftalarca münâkaşalar cereyan etti. Netice ne oldu? Elbetteki baş farmasonun emri yürüdü, kanun teklifi suya düştü. Şuna – buna sataşmak suç olduğu hâlde, Resûl-i Ekrem Efendimize tecâvüz sayılmaz hâlde kaldı.

•

Tüzüklerine “dini neşriyat” dahi bulunacağını koyan bir cemiyeti Demokratlar, lâikliğe aykırı diye mahkemeye verdiler.

İki, üçü bir araya gelip de ellerinde, evlerinde dini bir eser bulunan Müslümanlar mahkemeye sevk olunurken, beri tarafta farmason localarında toplantılar ferih fabur devam ediyordu. Almut kalasında büküm süren Hasan Sabah gibi Çankaya kalasında yerleşen baş farmason Bayar, Sedad gibi ferman – ferma kesilmisti. İstedigini yapıyor, istemedigini yaptırmıyordu.

Bu suretle ikiyüzlü bir siyaset takip olunuyordu. Aynı kampanyaya mensup iki cambaz bir ipte oynuyordu. Demokrat liderlerinin biri farmason locasında lâikliğin din aleyhtarı şeklinde tatbiki hakkında direktifler veriyor, diğeri aldatıcı, oyalayıcı sözlerle Müslümanların ağzına bir parmak bal vermekle halkı avutuyordu.

Bu suretle Halkçılarla Demokratların lâiklik ve demokrasi telâkki ve tatbik hususunda ayrılık – gayrılıkları kal-

namuştı. Parti kapatmak, vicdan hürriyetine baskı yapmak, insana tapmak, taraftarlarını zengin etmek, yükseltmek, sansür koymak, muhalifleri hapsedmek, gazetecileri tevkif eylemek (tutuklamak), hakâyık-ı Kur'aniye ve imâniyeden bahseden dinî eserleri toplatmak, bu eserleri okuyanları zindanlara doldurmak, Diyanet işlerini kendi emellerinde kullanmak, milleti tenvir etmemek (aydınlatmamak), partizan kanunlar çıkartmak, devlet teşekküllerinde yüksek mevkileri partinin arpağı yapmak hususunda birleştiler. Hep aynı kafa, aynı zihniyet, aynı icrâat devam edip gitti.

Artık milletçe tamamiyle antlaşmış oldu ki, rub ve zihniyet değişmemişti. Değişen, yalnız koltuk, sandalye idi. Yalnız aradaki fark şu idi: Halkçılar açıktan açığa milletin ruhuna karşı cephe almışlardı. Demokratlar ise ikiyüzlü bir siyaset takip ediyorlardı.

Başbakanları, "Türk Milleti Müslümandır. Müslüman kalacaktır. Müslümanlığın icapları yerine getirilecektir" sözü ile milleti büyülemişti: Artık Müslümanlar üzerindeki baskı kalkacak, kanunî, idarî zincirler kırılacak... Hristiyan ve Yahudilerin hâiz oldukları din ve vicdan hürriyeti Müslümanlara da bahş edilecek... Rum, Ermeni ve Yahudiler gibi, Müslümanlar da dinî cemiyet teşkil edebilecekler, Müslümanlığın yükselmesine, inkişafına ve yayılmasına ferah ferah çalışabilecekler... Hakâyık-ı Kur'aniye ve imâniyeden bahsedenlerin "Din propagandası yapıyorsunuz" diye yakalarına polis yapışmayacak. Cemiyetler Kanunundaki "Dinî cemiyet teşkili yasaktır" maddesi kaldırılarak din hürriyetini en ağır zincirlerle kısıklarak bağlayan 163' üncü madde bertaraf edilecek... Hâsılı her şey düzelecek... diye Müslümanlar seviniyor bu ümitle, bu hayâl ile vakit geçiriyordu. Fakat beride baş farmason Müslümanlığın temellerini kökünden kazımak için tedbirler, tasarılar hazırlamaktan bir an geri durmuyordu.

Bu suretle Müslüman halk bir taraftan sözle, sazla avutuluyor, diğer taraftan masonluk ahkâmı yürütülüyordu. Ortada hâkim olan, yine, Halkçıların sapık zihniyeti idi.

Bu oyunlar karşısında halk aptallaşmış, sersemleşmişti. Bir taraftan Müslümanlığın icaplarından bahsolumuyor, fakat fiiliyatta masonluğun icapları tatbik olunuyordu. Halk yine kendini aldatıyordu.

- Başbakan'a kalsa Müslümanlığın icapları yerine getirelecekti. Fakat baş farmason buna mâni oluyor, diyordu.

Böylece kendine mahsus mantıkla millet kendini avutuyordu. Ortada türlü türlü rivâyetler de çalkalanıyordu:

- Baş farmason diyormuş ki: "Hele böyle Müslümanlığın herhangi bir icabını yerine getirmek gibi bir teşebbüste bulunsun: derhâl Halk Parçisiyle. İnönü ile birleşip onun canına okurum." O da bu yüzden çekinirmiş. Yoksa neler yapacaktı, neler!..

Müslüman halkın fikirleri böyle cazib sözlerle, oyalandırken, onun, Müslümanlara şöyle yem verdiği şâyi oluyordu (söyleniyordu):

- Elimde öyle kozlar vardır ki, bir gün onları tatbikata kalkıştığım zaman, memleket, millet yerinden oynayacak!

Neymiş o kozları! Onlar söylenmiyor. Fakat halk kendi kendine o kozları sıralayıp duruyordu: Meselâ, Kur'an yazısıyla Türkçe neşriyat serbest olacaktı... Meselâ, Ayasofya İslâm ibâdetine açılacak, minârelerinde ezanlar okunacaktı... Meselâ 163. madde lağv edilecekti... O, bunları yapacaktı ama, ah o baş farmason yok mu, onu bir kere bertaraf edebilse!..

Bazan darıldıkları, çatıştıkları şâyiaları çıkıyordu. Böyle günler, aylar geçiyor, fakat bir türlü "Müslümanlığın icapları" yerine gelmiyordu.

Müslümanlar böyle hayâller peşinde iken, bir gün "Müslümanlığın icaplarını yerine getirecek" adam, Antep'de: "Bugün şu kadar dinî dergi kapattım!" deyince, diğer taraftan Milliyetçiler Derneği'nin kapatınca, Müslümanlar

şasırdı... Bir kasurgaya tutulmuş gibi sersemleştii, fakat bùyülenmiş kafalarını gaflet ve dalâletten kurtarabildiler mi? Maalesef hiç de böyle bir hıdayete mazhar olamadılar. Halk, yine şöyle demekte ısrar etti:

- O, bu fikirde değil, ama baş farmasonun tazyiki altında böyle söylüyor. Ah, o baş farmason abl..

Böyle sözlerle, böyle fikirlerle, böyle saçma muhakemelerle, böyle uydurma mantıklarla halk, yine başını kuma soktu.

Hiç unutma, bir gün Yaman, Vatan gazetesinde, Demokrat Partinin Başkanını tenkit ettiği sırada hususî bir mülâkatında Başbakanın kendisine:

- İrticâa tâviz verecek göz var mı bende?

Dediğini açıktan açığa yazmıştı.

Halkın Ye's ü Fütura Düşmesi, Halkçıların Hortlaması ve Tekrar Yıkılışları

Demokratların bu iki yüzlü siyaseti böylece yıllarca devam etti. 1950 iptilâsındaki millî galeyan ve heyecan artık hayatiyetini, canlılığını kaybetmişti. Türlü türlü üzücü hâdiselerde ruhlarda, gönüllerde o neşe ve şetaret (şenlik) kalmamıştı. Baş farmason, Halkçıların zihnîyetini, ideolojisini tıpatıp yürütüyordu. Halkın bütün mukaddes hisleri böyle yuğurula yuğurula dondurulmuş, uyuşturulmuştu.

Hiç şüphe yoktu ki, bu ikiyüzlü siyaset Halkçıların açık husumetinden, kamçı ile millî hıviyetten, manevî varlıktan uzaklaştırma siyasetinden daha kötü idi. Halkçıların cepheden taarruzlarına karşı milletin kalbinde mukavemet bissi uyanıyor, manevî varlığının tehlikede olduğunu görmekten mütevellit bir hareket, bir canlılık oluyordu. Demokratların danışıklı dövüşlü siyasetleri ise mihlârındaki beyecan ve galeyanı uyuşturuyor, uyutuyor, zamanla ye's ve fütura düşürüyordu.

KARA KİTAP

Onun içindir ki, 1960'da Müslüman halk, 1950'deki sevk ve heyecanı kalblerinde duyamadı. O, bir daha geri gelemezdi. Baş farmason on sene içinde o sevk ve heyecanı kökünden baltalamıştı. Bu suretle Halkçıların zihniyet ve ideolojisi on sene daha kazanmıştı. Halkçılar, baş farmasonun bu busustaki hizmetini altın kalemle sayfalarına geçirseler yeridir.

Nihayet bir gün geldi ki, Halkçılar gibi onlar da yıkıldılar. Hem öyle bir yıkılış ki, Allah, kimsenin başına vermesin. Yıllarca zindanlarda süründüler, çok feci âkubedere uğradılar, başkalarına ibret oldular.

Müslüman halkı, yine endişe ve elem kapladı. Yine bir zamanlar Çankaya'da ferman – fermâ kesilen, Bursa'da kürsülerde "Şeriatı bu memlekette yaşatmayacağız" diyen küstah, gün oldu ki, idam sehpaı altında âciz, miskin, zelim ve baktır, mezar kadar bir kenefte korku ve zillet içinde can çekti. Kâhhar (Kahredici) ve Müntekim (İntikam sahibi) olan Kâadiri Zülcelâl, şeriatını yaşatmayacağını söyleyen bu küstahı böyle mahkûm, böyle zelim etti.

Yerlerine geçenler de bir müddet icra-yı saltanat ettiler. Kaydı hayat şartıyla temellerini kurdular.

Bu suretle Halkçılar, siyasî sandalye muarızlarını mağlûp etmiş, tekrar iktidar kapılarını açmışlardı. Bu devrede de el altından, el üstünden çok çalıştılar. Kurucu Meclisler, türlü oyunlarla ekseriyetli temin ettiler. Arzu ettikleri şekilde anayasayı hazırladılar. Bu defa da din ve vicdan hürriyeti hakkındaki 163' üncü madde ve 6187 numaralı kanun hükümleri anayasaya da dahil oldu.

Şöyle ederek, böyle ederek Halkçıların yedi başlı lideri, allem edip kalem edip yine iktidarı eline almak ve ideoloji-

sini yine yürütmeye başladı. Ona göre yeni kanunlar hazırlandı. Seçimleri tertipleledi. Köşe başlarını tuttu. İstediklerini yerleştirdi. Radyoyu kumandası altına aldı. Her şeyi tamam ederek şiperine yattı.

Müşüman halkı yine endişe ve elem kapladı. Yine ufuklar karardı. Yine milletin kalbine hüzün ve elem çöktü. Halas için yine Allaha dua ve niyazlar başladı. O ise son fırsattan istifade ile bütün halas kapılarını sınıksız sedd u bend (örtmek) için tedbirler almakta kusur etmedi. Artık dört taraftan kendilerini tahkim etmiş olan şef için din ve vicdan hürriyetine istediği darbeyi indirmek zamanı gelmişti. Hakâyıkî İmanîye ve Kur'ânîye'den bahseden kitapları, risaleleri okuyan Müslümanlar, yani onu seçimlerde düşürenleri, kanun dışı ilân etmeye bu surede onlardan intikam almaya karar verdi.

Müslüman Halkı Karşı Korkunç Teşebbüsler ve Adaletçilere Kurulan Tuzaklar

Bir gün bu yedi başlı lider, zihniinde tasarladığı kanun esaslarını hazırlamak için güvendiği zevatıtan mürekkep büyük bir meclis topladı. Mecliste şu teklifleri ileri sürdü:

- 1 - Onlara (yani dinî risaleleri okuyan dindar Müslümanlara) en ağır ceza verilecek, hattâ idam.
- 2 - Yahut kamplara doldurulacaklar.
- 3 - Yahut memleket hâricine sürülecekler!..

Yedi başlı lider, artık açıktan açığa din hürriyetine karşı cephe almıştı. Sakınacak bir nokta görmüyordu. Göğsünü gere gere sol istikameti tutmuştu.

Fakat bu son mühlîk darbesini indirmeye zaman ve ahval müsaade etmedi. Yıkıldı gitti. Bu defa "Biz dindarlar yıkılır" diye olanca kin ve intikamını dindarlara karşı çevirdi.

Bu gayz ile kısmi senatör seçimlerinde hakayık-ı Kur'aniye ve imaniyeden bahseden risaleleri okuyan dindar Müslümanlara karşı açıktan açığa cephe aldı. Artık bu iki cephe, yani Müslüman halk ile Halkçıların zihniyeti arasındaki mücadele, bütün çıplaklığı ile meydana çıkmıştı. Bitün köprübaşları onların eline geçmiş, istedikleri teşkilâtı kurmuş, istedikleri kanunları koymuş, bu suretle zihniyet ve umdelerini hâkim kalmışlardı.

•

Şeflerinin artık Müslüman halkın itimadına mazhar olacağı ümidi kalmamıştı. Bunun içindir ki, Müslümanlara karşı yumuşak bir lisan kullanmaya hiç de lüzum görmemiş, bilakis hakayık-ı Kur'aniye ve imaniyeden bahseden risalelere karşı açık ve umumî bir taarruza geçmişti. Her gittiği yerde dinî tehlikeden – Hristiyanlık, Yahudilik değil – Müslümanlık tehlikesinden bahsetti. Sandalya hasmı olan Adalet Partisini bu teblikeye karşı sözde "ikaz" bahanesiyle kafese düşürmek istedi. Mütemediyen:

• Nurculuk suç mudur, değil midir?

Diye A.P. liderini beyana davet etti. Maksudı, ya suç olduğunu söylemekle kendi gibi onu da Müslüman halkın nazarından düşürecek, yahut suç olduğunu söylememekle gerici olduğunu solculara, devrimcilere jurnal etmiş olacaktı.

Adalet Partisi lideri ise Nurculuğun suç olup olmadığını beyana davet edilince, hep din ve vicdan hürriyetinden bahsetmiş, her vatandaşın itikadına hücrmet lazım geleceğini ileri sürmüş, bu suretle Hakayık-ı Kur'aniye ve mâniyeden bahseden risaleleri okuyanların suçu telâkki edilemeyeceğini anlatmış. İnönü'nün oyununa karşı gelmişti.

Vakıa AP lideri (Demokrat başbakan gibi açıktan açığa) memlekette Müslümanların ıncıpları yerine getirileceğinden bahsetmedi. Fakat her gittiği yerde din ve vicdan hürriyetinden, Allah'tan, Peygamber'den, dinden, diyanetten, komünizmin kötülüğünden, komünizmle mücadele edi-

leceğinden bahsetmişti. Müslüman halk için bu kadarı da kâfi idi. Müslüman halk denize düşmüştü. Sarılacak bir şey arıyordu. Yoksa AP'nin kara gözlerine, kaşlarına âşık değildi. Ona dinini, imanını tehlikeye düşüren Halkçıların zihniyetinden kurtaracak herhangi bir teşekkül lâzımdı.

1950'de olduğu gibi, 1964'de de, o derece heyecanlı ve galeyanlı olmamakla beraber, aynı hisler, aynı sebeplerle Adalet Partisi mevkii iktidara geldi.

Adaletçilerin Yanlış Yol Tutması

Adaletçiler, yeni hayata giren damat – gelin gibi pür neşe, besmeleler, hamdeleler, salâvatı şerifelerle makama oturdular. Ayeti kerime ve bâdis-i şerif meâlleriyle dolu bir bayram tebriki ile milleti kutladılar.

Bu hareket karşısında Müslüman halk, AP'de reyini vermekle isabet ettiğine kani oldu. Yeniden kalplerde ümitler belirdi: AP, din ve vicdan hürriyetini temin yolunda esaslı tedbirler ittihaz edecek, bu husustaki kanunî kayıtlar ve Yahudiler gibi hakikî din hürriyetine kavuşacaklar, Hakâyık-ı Kur'aniye ve imaniyeden bahseden dinî eserleri okuyanlar polis tarafından karakola sevk edilmeyecek, Müslümanların evleri basılarak dinî eserler çuvallara doldurulup karakollara götürülmeyecek. Hasılı lâikliği din aleyhtarlığı anlayışına ve tatbikatına kat'î surette nihayet verilecek...

•

Bu ümid ile haftalar, aylar geçti. Zafer şenlikleri geride kaldı, normal hayat başladı, fakat halkın beklediği inkişaf ve ferahlık bir türlü husule gelmedi. Ne kanurlarda bir tadil teşebbüsü oldu, ne idarî nizamalarda bir hafifleme. Polis yine hakâyık-ı Kur'aniye ve imaniyeden bahseden dinî eserleri toplamaya, okuyanları suçlu olarak mahkemeye sevk etmeye başladı.

•

Affa mazhar oldukları hâlde birkaç kişinin bir araya toplanıp dinî eserleri mütalâa eden 163. madde mazmunlarını (sanıkları), komünistler gibi af harikı bırakmaları milleti üzdü, inkısar-ı hayâle (hayâl kırıklığına) uğrattı.

Diğer taraftan Temyiz Mahkemesi baş reisinin ağızıyla ve sahte bir nutka dayanarak, Halk Partisinin bozuk zihniyeti sapık solcu ideolojisi aşikâre ortaya konulduğu hâlde hükümetin sâkât kalışı, bazı hükümet erkânının hükümet vakâr ve ciddiyetiyle hiç de kabîl-i telif olmayan sözler söylemesi; hiçbir kanunî sebep gösterilmeksizin Diyanet Reisinin makamından uzaklaştırılması, bir "kadastro memuru" menziliinde telâkki ve istihfâf edilmesi Müslüman halkı çok hayret ve teessüre düşürdü.

Bilhassa din işlerini tedvir eden (yöneten) bir devlet bakanının Meclis kürsüsünde "AP'nin lâiklik anlayışı Halk Partisinin anlayışından farksızdır" demesi, halkın fikirlerini alt üst etti: bu acayip söz, bütün aykırı hareketlerin üstüne tûy dikti.

Partiden Partiye İntikal Eden Bozuk Zihniyet Devam Ediyor, Dâvâ Halledilmemiştir

Halk Partisi, 40 senelik tatbikatı ile lâikliği nasıl ters anladığı cümlece malûmdur. AP bu hususta CHP ile nasıl birleşebilir? Seçim nutuklarında en ziyade bu hususta CHP ile çarpışılmıştı. Milletin, Halk Partisinden yüz çevirmesinin en büyük sebebi Halkçıların lâikliği aykırı bir mânâda Leninvari anlayışı ve tatbiki idi. AP'si bu hususta ona iltihak ettikten sonra, irabtan (hakikati bildirmekten) ne mahallî olur. Ne şahsiyyeti, ne mânâsı kalır.

Bütün dâvâ, Halk Partisinin lâikliği din aleyhtarlığı şeklinde anlayışı ve suretle tatbikidir. Bütün icraatı bunun şahididir. Eserimizin baş tarafında birçok misaller ile onun

lâikliği nasıl din aleyhtarlığı mânâsında anladığını ve tatbik ettiğini gösterdik. Bu husus bütün milletçe de malûmdur.

Adaletçilerin bilbassa bu beyanatı milleti çok düşündürmüş ve üzmüştür. Ye's ve fütura düşürmüştür. Ümit ve hayallerini kırmıştır.

Müslüman Türk milletinin kalbi bu üzüntü ile kıvrınıp dururken, Adaletçilerin direktifiyle Diyanet Reisinin Hristiyanların Noel bayramını, yani Hz. İsa'nın velâdetini tebriki, Papa'ya mesaj göndermesi, yalnız Türkiye Müslümanlarını değil, bütün İslâm dünyasını hayret ve teessüre düşürdü. Bin üç yüz küsur senelik İslâm tarihinde böyle bir hâdisе aslâ vuku bulmamış, hatırlara da gelmemiştir. Bu işi barla çok büyük bir üzüntü husule getirdi.

Ümmet-i İslâmiyenin kalbinde bu hâdisenin açtığı yara kapanmadan, Mevlîd-i nebevî münasebetiyle Diyanet Riyaseti tarafından Ankara'da büyük bir itina ve şamimiyyetle tertip olunan, hazırlanan dinî ihtifalın (törenin), tam icra olunacağı dakikada, din işlerini tedvire memur Devlet Bakanının yulduzum emriyle ihtifalın iptal ettirilmesi, Müslüman Türk Milletinin kalbini öyle hançerledi ki, bu hâdisenin açtığı derin yarayı hiç bir şeycikler kapayamaz. Bu hâdisе de Adaletçiler aleyhine İslâm tarihinin kara bir sahifesi olarak kalacaktı.

İşte görüyoruz ki, Tanzimat ile başlayan, meşruiyette itihâatçılar mason localarında geliştirilen, Halkkılar devrinde en azgın şekilde tatbik edilen, Demokratlar ve onları takip eden bu bozuk zihniyet, milletin ruhuna tamamiyle aykırı olan, lâikliği din aleyhtarlığı mânâsında anlayan ve tatbik eden bu sapık zihniyet, devirler geçtikçe daha esaslı yerleşmiş, milletle Müslüman Türk milletinin esas dâvası budur. Bunun için mücadele ediyor. Bu hususta yegâne istediği şey, lâikliği Lenin anlayışı gibi değil, bütün medenî dünyanın anlayışı gibi anlaşılması ve tatbik edilmesidir. Ancak böyle yapıldığı takdirde din hürriyetine kavuşmuş olduğuna inanacaktır. Yoksa daima dâvası olarak, hak ve hukukuna

KARA KİTAP

riayet eden, arzu ve iradesine itaat ve sadakat gösteren ehli-bak arayacaktır. İnşaaallah itmam-ı hayat (ömrü bitmeden) etmeden hakkına kavuşur Vallahü gafurur rahîm.

Mazi ebedle dolu bir makberi mecdud,
Hal ise saadet gibi, rahat gibi mefkud.
Ferhad izin nev'i vücud-i adem - âlud.

Açık Mektup⁷

Allah, onların yerine sizi geçirdi ve onlara ne yaptığını gösterdi. Acaba ibret alacak mısınız?

Muhterem Süleyman Demirel,

Allah'ı unutanların, Allah'a arkâ çevirenlerin kendilerine ve halka zulmedenlerin... Zevk u safâlarına, debdebe ve dârâtlarına biç hâlel gelmeyeceğini zanneden mağrur gafûlerin hiç beklemedikleri, bu suretle zulmün kökü kurutulacağı hakkında kanun-ı ilâhiden, "Onlar hizmetlerini kendi elleriyle hazırladılar" başlıklı yazımızda bahsetmiştik. Şimdi zulmedenlerin yerine oturanlara dair olan hitab-ı Rabbanîyi sizin ibret nazarlarınıza sunuyorum. Cenâb-ı Adil-i Mutlak Kur'an-ı Kerim'inde İbrahim sûresinde buyuruyor ki:

"Biz sizi nefislerine zulm eden o zalimlerin yerlerine oturttuk. Zulûmlerinden dolayı onlara ne yaptığımızı, salânatlarına en güvendikleri bir zamanda ansızın onları nasıl târûmâr ettiğimizi, tac u tahtlarını nasıl başlarına geçirdiğimizi, apaçık gösterdik. Onlar ellerinden gelen mekri Hûda'da (Allah'ı aldatmada), entrikalarda bulunmaktan geri durmadılar. Ama, Allah'ın da onlara karşı mekri ya-

7 Seçimi müteakip, Adalet Partisi lideri Süleyman Demirel'e hitaben *Yeni İstanbul* Gazetesinde yazdığım mektubu, bu nazîz esere zeyl (ek) olarak ilâve etmeyi münâsîp gördüm.

mandır, isterse onların mekr-i Hü'd'aları, entrikaları dağları yerinden oynatacak kadar olsun. Sanma ki Allah, Peygamberlerine olan vâ'dinde hulf eder (döner). Hiç şüphesiz olmanın ki Allah aziz ve intikam sahibidir."

Sanki bu âyeti kerime şimdi nâzil olmuştur. Allah'ın lûtf ü keremine mazhar olan sizlerin gurura kapılmamanız. Hak yolundan ayrılmamanız. her işte Allah'ın azamet ve celâlini, aziz ve intikam sahibi olduğunu hatırlamanız. Allah'a arka çevirmemeniz, halka zulmetmemeniz, her bu-susta hak ve adalet üzere hareket etmeniz için zâlimlere yaptığı mücâzât-ı ilâhiyyeyi (Allah'ın cezalandırmasının) sizin ibret nazatlarınıza seriyor: İşte, diyor, siz bu lûtf'a, milletin ümidına mazhariyet şerefine nâil oldunuz sizi onların yerine oturttuk; fakat siz de onların yollarını tutarsanız, aynı âkıbete uğrarsınız.

Demek, Hak yolundan ayrılanlar için felâh yoktur. Er-geç hüsrana uğramaları kanun-i ilâhî iktizasıdır (gereğidir). Bu dünya nice Şeddadlar, nice Nemrudlar, nice Fir'avunlar gördü. Hiç biri beka buldu mu? Hepsi hâk-i helâke serildi. Milletlerin vicdanlarına hançer sokan, onları köle gibi kullanan nice müstebidler, bir gün geldi, zillet ve hüsrân içinde geberdiler. Allah onların yaptıkları zulümlerin cezasını daha dünyada iken çekti.

Bütün bu gelmiş müstebidlerden, fir'avunlardan Halk Partisi maalesef ibret almadı. Vicdanlar üzerinde kurduğu zulüm ve ceberutun, ilâhiye (sonsuz) devam edeceğini sandı. Allah onların kulaklarını sağır, gözlerini kör etti, kalblerini mühürledi. onlara hidayet kapılarını kapadı, dalâlet kapılarını açtı. Sapıktan kurtulup hak yoluna, doğru yola giremediler. Halk mâneviyatına karşı cephe aldılar. en azgın devirlerinde bütün din müesseselerini kapattılar, bütün mekteplerden din tedrisatını kaldırdılar. Müslüman yavrularını nice zaman Allah'ını, Peygamberini, dinini, imânını öğrenmekten mahrum bıraktılar. Böyle

daha nice zulümlerde bulundular.

Onların bu zulümlerinden, bu cebir ve tazyiklerinden millet derin ıstıraplar içinde kalmış, yeis ve fütura düşmüş, uyumuş, korkudan sinmiş, ne yapacağını şaşırmış bir hâle gelmişti. Siz o uyuşan kalblere, ıstıraptan eriyen, korkudan sineo yüreklere ümit ve cesaret verdiniz. Allah da tevfik ve hidayetini ihsan eyledi. Millet, meşru bir surette, hâkimiyet hakkında sahip oldu, iktidarı aldı, istediklerini yapmaya, maddî, mânevî ihtiyaçlarını temin etmeye sizi memur etti. İnşaaallah sizler, vaadleriniz mucibince, milletin arzularını yerine getirir, millete karşı sözünüzde, ahdinizde durur, onlar gibi sapıtmaz, doğru yoldan ayrılmaz, Allah'tan hatırlamayı unutmaz, Allah'a arka çevirmez, dine karşı cephe almaz, hak yolundan yürür, milleti ferah ve saadete kavuşturur; bu mebrur (hayırlı) hizmetlerinizle de Allah'ın rızasını, peygamberin hoşnutluğunu, milletin dua ve şükranlarını kazanmış, vicdanî huzur ve saadete kavuşmuş olursunuz.

Allah'ın, zâlimlere karşı bir itabı (korkutması), imân ehline karşı da bir lûtf ve ihsan olan bu âyeti kerimeyi: bir levha hâlinde başınızın üstüne asarsanız, daima ikaz ve irşad-ı ilâhî ile karşılaşmış olur, hataya düşmekten, kusura kapılmaktan, nefislerinizi putlaştırmaktan, bakı unutarak, dolambaçlı, entrikalı yollara sapmaktan daimî surette masun (korumuş) ve mahrum kalırsınız.

Milletin kalbinin neden size teveccüh etmiş (yönelmiş) olduğunu elbette sezmiş bulunuyorsunuz. Görüyorsunuz ki, millet maddî sıkıntıdan ziyade mânevî ıstırap içindedir. Çünkü din ve vicdan hürriyetine hakkiyle sahip değildir. Kanunlarda, nutuklarda bol bol zikredilen bu hak, tatbikatta çok daralmıştır. Halkçıların kırk senelik tabirâtı yüzünden millî hüviyet değişmiş, din ve mukaddesat, ahlâk ve an'âeler sarsılmış, mânevî varlık tehlikeye düşmüştür. Halkçıların ve sapık icraatı, milleti ıstırap içinde bırakmış, kalblere korku ilka etmiş, bu yüzden hükûmete karşı: it-

mad ve rabıtaı sarırmıştır. Bu suretle milletle hükümet arasındaki bağlar çok gevşemiştir. Halkın din müesseselerine karşı bir hasım tavır almaları, şefflerinin Taksim Meydanındaki bir mitingde "Dinin, hürriyet ve medeniyet içinde bir hayat tarzı kurulmasına mâni bir zehir olduğunu" söylemesi, bir başvekilin de millet Meclisi kürsüsünde "Komünizm gibi din de bir zehirdir" demesi, namazlarda Kur'an lisanını kaldırmak suretiyle Müslüman halkın ibadetlerine varıncaya kadar müdahalede bulunması, milleti çok gücendirmiştir. Onun için millet de onlardan yüz çevirmiş, Allah'ın lütf u keremine sığınmış, kendini selâmete çıkaracak, milli hüviyetini, mânevî varlığını, dînine, imânını koruyacak, teslim edeceği emanete ehil ve sadık bir baş, bir ulûl'emir Allah istemiş, niyaz etmiştir. Sizin bu yoldaki sözlerinizin, "mukaddesatçı ve milliyetçi olduğunuza, gerçek hürriyet ve demokrasi ideali inancında bulunduğunuza, memleketin kurtuluş dâvasında, milli ruh kökü üzerine dayalı dindar, ahlâkçı, şahsiyetçi, keyfiyetçi bir nizamı muhtaç gördüğünüze" dair beyanlarınızın, vaadlerinizin samimiyetine inanarak, hüsn-i niyetinize güvenerek, Müslümanlığa ihanet etmeyeceğimize itimad ederek bu emaneti kübrâyı size tevdi eylemiştir. Nitekim sor, Taksim konuşmanızda vaadlerinizi, yapacağınız hayırlı işlerden söz ederken bir zât size:

- İyî amma bu vaadler sözde kalıyor, yapılmıyor.

Dediği zaman, siz ona yüz bin kişi huzurunda:

- Sen kuvveti bana geçir de söylediklerimi yapmazsam o vakit böyle söyle.

Dediniz. İşte şimdi bu millet, kuvveti size geçirdi. İnşallah artık çilesi dolmuştur. Milli hüviyetine, dinine, mukaddesatına, hukuk ve hürriyetine sahip olacaktır. İmânına müdahale edilmeyecek, kimseden korkmadan, çekinmeden "Müslümanım" diyecek, dininin inkışaf ve teâtisi için serbestçe çalışacak, istediği kadar din müesseseleri açacak, istediği dinî eserleri okuyacak, kanunlara aykırı olmadı-

Ğı. Hakayık-ı Kur'aniye ve İmâniyeden bahsettiği yüzlerce mahkeme kararıyle sabit olan Risale-i Nurları polis müsadere etmeyecek, çuvallara doldurup karakollarda ayaklar altında hakaret ve hürmetsizliğe mahrum bırakmayacak, icmâ-i hükkâm (hâkimlerin toplanması) hâline gelen mahkeme kararlarına hürmet ve riayet gösterilecek, bu risâleleri fert olarak, yahud toplu olarak okuyanların "lâikliğe aykırı" diye yakasına savcılık yapışmayacak, dinini neşri için her Müslüman kemâl-i serbestî ile çalışabilecek, "din propagandası yapıyorsun!" diye kimse yakasına sarılmayacak; diğer taraftan hükümet de bu hususta her türlü muavenet ve himayede bulunacak, okullarda din tedrisatını bütün sınıflara ve kısımlara teşmil edecek, bu tedrisata ciddi ve samimî ehemmiyet verecek, din tâlim ve tedrisini ancak ihtisas ehline tevdi edecek, mâbedlerimizi imar eyleyerek, münnevver ve faziletli din adamları, halkın mâneviyatını yükseltecek irşad heyetleri yetiştirecek, hâsılı bu hususta halk ile hükümet her birine yardımcı olacak, aralarındaki soğukluk ve husumet kalkacak, ne din hükümetten, ne hükümet dünden korkmayacak, elbirliği ile memleket ve milletin maddî mânevî varlığının beka ve talisini (doğuşuna) çalışacaklardır.

Her şeyden önce halk ile hükümet arasında anlaşmazlığı bertaraf etmek zarurîdir. Din ile hükümet birbirlerinden korkmamalı, birbirine karşı cephe almamalı, birbirini zedelemeye, yıkmaya çalışmamalı, aralarında ciddi ve samimî dostluk ve birlik olmalıdır. Kırk senedir, elli senedir, milletle hükümet arası cephe almasıyle bu açıklık başlamıştır. Hürriyet ve İtilâf Partisi bu yüzden teşekkül etti, memleket birçok felâketlere bu yüzden uğradı.

Sonra Halk Partisi, bir müddet milletle beraber yürüdü. Fakat haricî tehlike düşman istilası bertaraf edildikten sonra istikametini değiştirdi, âdetâ müstevvillere karşı olan savletini bu defa millete karşı çevirdi, ortabığı toz duman kapladı. Milletin en derin, en mukaddes hislerini hançerle-

di, bir anda bütün din müesseselerini kapattı. Kırk bin din talebesini sokağa döktü. Bu şenâati irtikâb ettiği gece ıy u işret sofrasında "kırk bin yobazın yuvalarını dağıttım" diye nâralar attı. Bütün din mekteplerinde din tedrisatını kaldırdı. Dini bir cemiyet yapılmaması için kaoun koydu. Ezan-ı Muhammediyi yasak etti. Câmilerde, minârelerde Allahu Ekber diyenleri zindanlara attı. Kur'an sûrelerini ihtiva eden din kitaplarını bütün memleketten kamyoolarla toplattı. polis karakollarında ayaklar altında çiğnetti. Sonra da çöp arabalarına doldurarak yaktı. Din ehlini sürdürdü, dilemecek hâle getirdi. Ordudan tabur imamlarını, alay müftülerini, alay sancaklarındaki Kelime-i Tevhidi kaldırdı. Abidelerdeki âyet i kerime yazılı kitâbeleri parçalattı. Birçok mabedlerimizi mabedlikten çıkardı. Kâbe-i Muazzamaya, Beytullah'a ait levhaları câmililerden toplattı. Hacca gitmeyi yasak etti. Ayasofya'daki Allah, Muhammed ve Hulefa-i Raşidin levhalarını yerlerinden söktü. Bizans putlarını meydana çıkardı ve restore etti. Kuruluşunun onuncu yıl gösterilerinde Kur'an'ın nasıl okunacağını gösteren kitaplar hakkında "Karabaş tecvidlerini yaktık yıktık" diye yazılı dövizleri sokaklarda dolaştırdı. Tekbir seslerini hortlamakla tahkir ve tezyif etti. Köy Enstitülerine komünist muallimler doldurdu. Idarecilerine civar meyhanelerde masum kızlara sâkılık yaptırdı. Bunun gibi daha nice zulümlerde, cinayetlerde bulundu.

Bereket, Allah fırsat vermedi de ibâdetlerimiz yıkılmaktan, maskara olmaktan kurtuldu. Bir aralık şefleri İnönü, namazlarda Kur'an lisanını kaldırıp yerine uydurma dili koymağa kalkıştı. Fakat o sırada millet efradından içgörü yanık bir zât tarafından şöyle bir mektup aldı:

- El bizim sevgili millî şefimiz İnönü! Millet ve memleketin selâmeti için bizden ne istedinizse verdik. Malımızı istediniz verdik. Evladımızı istediniz verdik. Canlarımızı istediniz verdik. Daha ne isterseniz yine veriz. Yalnız bir şeyimizi veremeyiz, o da göğsümüzdeki îmândır.

Bunun üzerine daha ileri gidemedi, bu ibâdet inkılabını

yapmaya cesaret edemedi.

İşte bütün bu hareketler, bu azgınlıklar, millet ve hükümet arasında derin uçurumlar busule getirdi. Millet ve hükümet birbirinin can düşmanı hâline geldi. Millet çok ıstırap çekti, düşman istilâsı zamanındaki ıstırap kadar mânevî ıstırap içinde kıvrandı. Nihayet bir gün geldi: millet hasmını öyle bir yere vurdu, ayağının altında akrep ezer gibi öyle bir hıncı ile ezdi ki, kat'iyyen bir daha baş kaldırmayacağına tamamiyle mutmain oldu. Ve onların yerlerine gelenlere cankurtaranlara sarılır gibi sarıldı.

Fakat onların başlarına geçen, adam ruhen onlarla beraber olduğu, hayli zamanda onlarla birlikte çalışmış bulunduğu için onların zamanında da millet din hürriyetine istediği gibi kavuşamadı. "Bu millet Müslümandır. Müslüman kalacaktır, Müslümanlığın bütün icabatı yerine getirilecektir" diyen adam da bu yolda ciddi ve esaslı bir şey yaptı mı? İslâma hizmet, halisan livechillab olur. Yoksa politik gayelerle değil! Zâten "Bu memlekette şeriatı yaşatmayacağız" diyen başta oldukça, "Herhangi İslâmî bir bareket hâlinde bir şey yapılabilir miydi? Meğer ki Hak aşkı ilâhî tevfik ola...

Bir zaman da millet böyle avutuldu. Günler, seneler geçti, fakat bir türlü subh-ı saadet (saadet sabahı) doğmadı. Nihayet, sinsi sinsi yerde sürünen, bir daha başını kaldırmayacağı zannedilen Halk Partisi onların ihtilâfı ve hatalarından istifade ederek türlü türlü oyunlarla, allem edip kallem edip yine iktidarı elde etti. Huyfu, huyuna devam etti. Fakat bu defa ilâhî sille öyle başına şiddetli bir surette indi ki, artık bir daha belini doğrultmasına imkân kalmadı. Allah o günleri bir daha göstermesin...

İşte ey, milletin; bu kadar ıstıraplar içinde kıvranan, maddî mânevî varlığı temelinden sarsılan Müslüman Türk halkının candan, gönülden sarılarak mukadderatını tevdi

ettiği muhterem kişiler! Size Allah'ın muazzam hitabını bir kere daha tekrar ediyorum:

Zulm edenlerin yerlerine sizi oturttuk. Onlara ne yaptığınızı apaçık gösterdik. Allah aziz ve intikam sahibidir.”

Yani siz de onların yolunu tutarsanız sizin âkıbetiniz de böyle olur...

EŞREF EDİP KİMDİR?

Soyadı Kanunu'ndan sonra Fergan soyadını alan Eşref Edip, 1882'de Serez'de dünyaya gelmiştir. Öğrenimini İstanbul Mekteb-i Hukuku'nda tamamlayan yazar, bu yıllarda tanıştığı Ebul'ula Mardin ve Mehmed Akif ile sıkı münasebetler kurmuş ve dostluqları ömür boyu devam etmiştir. Daha sonra *Sebilürreşad* olacak olan *Sırat-ı Müstakim* dergisini çıkaran Edip, dergiyi çeşitli aralıklarla 58 yıl boyunca devam ettirmiştir.

Türkiye'de fikir hayatını İslamcı bir perspektifte değerlendirmiş ve Tek Partli dönemi ile Köy Enstitüleri'ni ağır bir dille tenkit etmiştir. Milli Mücadele'ye başında Mehmed Akif ile birlikte destek vermiş daha sonraki Batılılaşma hareketlerine karşı ise fikri bir cephe açmıştır. Şeyh Said isyanı üzerine kapatılan süreli yayınlardan birisi olan dergisi sebebiyle, Şark İstiklâl Mahkemeleri'nde yargılandı. Bir müddet tutuklu kalan Eşref Edip, dergiyi durdurmak şartıyla tahliye edildi. Yayın faaliyetlerine *Asâr-ı İlimiye Kütüphânesi* adı altındaki tercüme eserlerle devam etmiş, Milli Eğitim'in yayınladığı *İslam Ansiklopedisi*'ne karşı *İslâm-Türk Ansiklopedisi ve İslâm-Türk Ansiklopedisi Mecmuası*nı çıkartmıştır. Mehmed Akif Hayatı, Eserleri ve 70 Muharririn Yazıları, Bediüzzaman Said Nur ve Nuraluk gibi bir çok esere imza atan yazar, yayınladığı *Kara Kitap* sebebiyle tekrar yargılanıp, beraat etmiştir. 1971 senesinde İstanbul'da vefat eden Eşref Edip, Edirnekapı Şehitliği'ne defnedilmiştir.